

Mộng
Hài
Đai.
Thanh

Kim
TỬ

✧ Editor: Tomato ✧



Mục lục

Chương 1: Tân Sinh

Chương 2: Tuyển Tú

Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ

Chương 4: Tương Phùng

Chương 5: Giả Bệnh

Chương 6: Phiền Toái

Chương 7: Ác Mộng

Chương 8: Ấm Áp (1)

Chương 9: Ấm Áp (2)

Chương 10: Ấm Áp (3)

Chương 11: Ấm Áp (4)

Chương 12: Ấm Áp (5)

Chương 13: Tâm Loạn

Chương 14: Tâm Loạn (2)

Chương 15: Tâm Loạn (3)

Chương 16: Tâm Loạn (4)

Chương 17: Mưu Kế (1)

Chương 18: Mưu Kế (2)

Chương 19: Mưu Kế (3)

Chương 20: Luyện Tiếc (1)

Chương 21: Luyện Tiếc (2)

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tân Sinh

Tôi tên là Tường Vy, một người làm công ăn lương bình thường, mỗi ngày đều phải đi khắp các xó xỉnh trong thành phố, công việc hiện tại của tôi rất bận rộn. Sở thích của tôi là tham quan những công trình kiến trúc cổ. Bởi vì tôi là người Mãn, nên mỗi khi đến những nơi này tôi luôn có một cảm giác rất khó tả, nghĩ nếu mình ở quá khứ, thì có thể làm gì đây? Ha ha! Dù sao cũng không như bây giờ, mỗi ngày đối mặt với các báo cáo bảng biểu cùng phân tích tài vụ nhàm chán.

Hôm nay trời trong gió thoáng, lại là ngày nghỉ, sáng sớm tôi đã thức dậy, dự định đi thăm quan Cố cung. Tôi cũng chỉ là một công chức nhỏ bé, bao giờ đi cũng tìm con bạn thân, cùng nó nói chuyện trên trời dưới đất, mặt khác lại tiết kiệm tiền vé vào cổng, tôi cũng thuộc công chức đi làm túng thiếu mà!

Sau khi xuống tàu điện ngầm, tôi đi theo đường cũ đến cổng bên hông, bác canh cổng cũng nhận ra tôi, cười nói: “Lại tới tìm Tiểu Thu sao?”

“Chào bác!”. Tôi lớn tiếng trả lời, sau đó vội vàng lén đi, ông bác kia rất thích tán gẫu, lần đầu tiên đến đây, không biết tình hình, tôi bị ông bác giữ ở cửa những hai tiếng, chuyện này đã khắc sâu vào ký ức của tôi. Rút kinh nghiệm xương máu, sau này mỗi lần thấy ông ấy tôi đều lớn tiếng chào hỏi rồi nhanh chóng chạy mất.

Tiểu Thu nhắn tin nói nó đang ở ngự hoa viên phía bên kia, bảo tôi sang đó tìm nó. Tôi đi dọc theo hành lang dài, trên đầu là bầu trời xanh, dưới chân là con đường hẻo lánh, cho nên im ắng lạ thường. Tôi đắm chìm

trong suy nghĩ miên man, giả như có một vị hoàng thân quý tộc đi qua nơi này, có hay không như tôi tâm tình vui vẻ, hay là...

Chầm chậm bước tới, phía trước là một cánh cửa nhỏ. A, tôi nhớ rõ ràng phải là một khúc rẽ, như thế nào lại hết đường, lầm rồi sao? Quên đi, xe đến trước núi ắt có đường. Qua khe cửa nhìn vào bên trong, hình như là một khoảng sân, tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, “Kẹt” cửa được đẩy ra, thò đầu vào trong thì thấy hình như không có ai trông nom, đánh bạo đi vào. Chỉ cảm thấy sân này âm u lạnh lẽo, rêu xanh bám đầy các góc tường, một Tứ Hợp Viện(* Google search nha) nhỏ hẹp, thoạt nhìn như đã lâu chưa được tu sửa, trên cửa chính treo tấm bảng lờ mờ một chữ “Tú” bằng Mãn văn, đáng tiếc tôi tuy là người Mãn nhưng nửa chữ Mãn bẻ đôi cũng không biết, tiến lại gần khe cửa nhìn vào trong. Ai ngờ cửa này lâu năm không tu sửa, trụ không nổi tôi dựa vào, cửa bật mở, tôi lao đảo ngã vào trong, chỉ cảm thấy bên trong không khí ngột ngạt, đầu choáng váng, nên cái gì cũng không biết.

Đầu đau quá, trước mắt thế nào lại một mảnh đen nhánh? Mở to mắt cẩn thận nhìn, bên ngoài tấm màn che có chút ánh sáng. Tôi giãy dựa ngồi dậy, kéo chiếc chăn mỏng trên người xuống, tự hỏi đây là nơi nào, phòng trọ của Tiểu Thu chăng? Chưa từng nghe nó nói qua, quên đi, trước xuống giường rồi tính, tôi vén tấm màn lên...

Cảnh trí trong phòng sắp xếp theo phong cách cổ, tôi thử lại gần cửa sổ hướng bên ngoài, xem thử mình đang ở phòng làm việc của ai tại Cố cung...

Cái gì cũng không thấy, bởi vì cửa sổ dán bằng giấy, chuyện gì xảy ra vậy? Tôi tự nhắc nhở mình phải tỉnh táo, trước mắt phải tìm Tiểu Thu, xoay người, gương đồng trên bức tường bên trái chiếu ra một bóng dáng, hình như là tôi. Lại gần nhìn một chút, không sai là tôi, nhưng là mái tóc dài này là của ai? Tôi cúi đầu hung hăng kéo tóc, má ơi đau quá! Nước mắt cũng chảy xuống rồi, cẩn thận đánh giá thêm một lần chính mình, trừ khuôn mặt

không đổi, tóc, quần áo này cũng không phải của tôi! Chẳng lẽ nói, tôi thật sự gặp phải đường hầm thời gian quay về quá khứ mà nhân loại chưa biết? Hay là ông trời thấy tôi đi thăm Cố cung nhiều lần, dứt khoát để tôi khảo sát thực địa một phen?

Mặc dù tôi đã từng như thế này mà ảo tưởng, nhưng chưa từng nghĩ tới mình thật sự gặp phải chuyện này nha. Cúi đầu nhìn hình thức quần áo, không sai là triều Thanh, cũng may không đến thời đại khác, tương đối mà nói tôi đối với lịch sử triều Thanh hãy còn quen thuộc chút. Nhưng vẫn không rõ, tôi giờ cả người xuyên đến đây, hay là Tá Thi Hoàn Hồn gì đó? Và lại nửa ngày cũng không có ai tới để ý tôi. Cũng may tôi trời sinh lạc quan, nghĩ tới tám phần không quá hai ngày mình sẽ được quay về, cho nên phải quý trọng hiện tại, nên nhìn xung quanh xem xét một chút.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, tiếp theo nghe thấy tiếng bước chân đi tới, “Kẹt” cửa mở ra, một phụ nữ bước vào, y phục áo ngoài màu xanh lam đậm, váy cùng màu, ngẩng đầu nhìn thấy tôi đứng ở chỗ này, “Hả” một tiếng thét chói tai, vọt lại đây, đem tôi ôm vào lòng, khóc hô: “Tiểu Vy, con thật sự đã tỉnh lại, hù chết nương rồi!” Tôi chân tay luống cuống đứng đó, chỉ có thể an ủi mà vỗ vỗ dỗ dành bà, nghe bà kích động lắm lắm. Cẩn thận ngắm nhìn bà, mặt mày đoan trang, da trắng nõn, rất thanh tú nhã nhặn đúng kiểu phụ nữ trung niên có gia đình. Đang cân nhắc, chợt nghe bà hỏi: “Tiểu Vy, con bây giờ cảm thấy thế nào, có muốn nương đi tìm đại phu không?”

“Hả... Không cần, con cảm thấy rất khỏe, không có việc gì...” Một tiếng “Nương” tôi quả thật không dám nói ra, vì vậy âm ờ cho qua. “Thật sự là lão Thiên phù hộ, con đại phúc đại quý, hết thủy bình an!” Vị phu nhân này chấp tay trước ngực, không ngừng niệm a di đà phật, “Tốt lắm, bây giờ nương đi gọi bọn nha hoàn lại đây, giúp con rửa mặt một chút, con cũng ghen khuấy vài ngày rồi. Ta còn phải vội phái người nói cho a mã con một tiếng, đỡ cho ông ấy lo lắng.” Nói xong xoay người đi ra ngoài gọi

người, tôi ngu ngốc đứng đó, nghĩ thầm hình như mình đã tới một gia đình phú quý, hơn nữa là người Mãn. Chỉ không rõ tại sao con gái nhà này lớn lên so với tôi giống nhau? Ôi! Xem ra chỉ có thể tìm cơ hội hỏi rõ ràng.

Hai cô gái đi đến, phúc thân hướng tôi vấn an, mỗi người đều rất thanh tú, mặt đều mang vẻ mừng rỡ, xem ra đều cao hứng khi tôi bình phục, cũng rất nhanh nhẹn giúp tôi bắt đầu rửa mặt. Tôi nhân cơ hội theo các nàng nói chuyện phiếm, đại khái hỏi rõ ràng tôi ở nơi nào, tại sao ngã bệnh, tôi là ai. Chỉ cảm giác mọi chuyện rất phức tạp, không nghĩ tới ngày đầu tiên đến thời đại này đã có chuyện phiền toái chờ mình.

Nhã Lạp Nhĩ Tháp Minh Vy, đây là tên thân phận hiện tại của tôi. Phụ thân Anh Lộc vốn là Tương Hoàng kỳ(1), quan bộ hộ thị lang, một chức quan béo bở.

Tổ tiên vốn xuất thân võ nhân, đi theo Thái Tổ Thái Tông(2) chinh chiến sa trường, hăng hái chiến đấu tẩm máu đổi lấy vinh hoa phú quý hiện tại. Mẫu thân Văn thị xuất thân thư hương thế gia, gia cảnh cũng không quá giàu có. Phụ thân bởi vì ngưỡng mộ tài hoa ông ngoại mà cầu thân cưới Văn thị về nhà. Văn thị chỉ sinh một cô con gái —— chính là tôi bây giờ. Nha đầu trong nhà hiểu biết nhiều chuyện, tôi từ miệng hai nha đầu này biết mình còn có hai di nương, một đệ đệ cùng một người muội muội. Mà tôi năm nay 16 tuổi rồi, sợ dĩ sinh bệnh lần này, nguyên nhân trọng yếu nhất là vì... Tôi là tú nữ đợi tuyển.

“Tiểu thư không nhớ gì sao? Lão gia muốn tiểu thư tiến cung, cô không vui, âm ỉ một trận với lão gia, tức giận công tâm mới té xiu.” Nha đầu Tiểu Đào mở to hai mắt hỏi tôi. “Hả... Nhớ kỹ nhớ kỹ, chỉ là nhất thời có chút hồ đồ.” Hi hi ha ha tôi đem vấn đề che đậy. “Tiểu thư, cô trở nên có chút kỳ quái.” Nha đầu Tiểu Cúc nói, “Trước kia cô không thích cười, chỉ ôn nhu trầm mặc, bây giờ thoạt nhìn hình như vui vẻ không ít.”

“Thật vậy chẳng? Có thể là bởi vì khỏi bệnh rồi, tâm tình cũng nhân tiện tốt hơn rất nhiều chẳng!” Tôi cười tủm tủm nói.

“Vậy thật tốt, tiểu thư chính vì cái gì cũng không nói, buồn bực trong lòng, mới có thể ngã bệnh.” Tiểu Đào nói, “Cô muốn ăn gì đó hay không?”

“Tốt lắm, bụng ta thật đúng đang đói đây.” Tôi sờ sờ bụng, nhớ tới bữa sáng chính là hamburger. Ôi! Tuy nói đó là thức ăn rác nhưng xem ra còn lâu nữa cũng chưa chắc được đụng tới.

“Vậy xin tiểu thư chờ chút, giờ em đi chuẩn bị cơm cho cô.” Hai nha đầu làm lễ rồi đi xuống.

Thật đúng là vừa quen am hiểu ý người khác vừa biết chăm sóc! Tôi thầm nghĩ, được người hầu hạ như vậy thật đúng là chưa bao giờ hưởng thụ qua. Bất quá chuyện tuyển tú cần hảo hảo chuẩn bị rõ ràng, tôi chỉ muốn ở nơi này chơi đùa, cũng không nghĩ tới cái gì “Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn”(3) đâu!

Đang suy nghĩ, phu nhân áo lam, chính là... Ôi! Quên đi... Chính là mẫu thân hiện tại của tôi, cười khanh khách tiến vào, nói với tôi: “Tiểu Vy, a mã con đã trở về. Ông ấy nghe nói con khỏi bệnh, còn chưa xong việc đã chạy về trước.” Lời còn chưa dứt, lông mày bà hơi nhăn lại, “Nữ nhi à! Không nên quật cường thêm nữa, con lần này khiến a mã con tức giận không nhỏ, chính con lại mới sinh bệnh, việc gì phải tiếp tục?” Nói xong nhìn tôi.

Tôi cũng không biết phải nói gì, nên cũng chỉ lẳng lặng nhìn bà. Bà khẽ thở dài: “Chúng ta gia cảnh như thế, loại chuyện này vốn tránh không được. Tuy nói vào cung, muốn gặp lại cũng khó khăn. Nhưng đây cũng là vinh quang của chúng ta, thể diện của phụ mẫu con. Huống chi nếu không đi, đó chính là kháng chỉ, là trăm cả nhà!” Bà cầm lấy khăn tay xoa xoa nước mắt, nhìn tôi vừa bất đắc dĩ vừa chờ đợi. Lòng tôi nghĩ, thì ra là thế.

Nhưng nếu tôi đáp ứng hình như cũng không có tác dụng gì, nếu ngày nào đó tôi đi rồi phút chốc quay trở về (*trở về hiện đại – suke), người không thấy, vậy chẳng phải còn trăm cả nhà?!

“Tiểu Vy?”

“Hả, nữ nhi biết rồi, sẽ không ngang ngạnh nữa, người yên tâm đi!” Tôi mỉm cười nói, chỉ có thể thuyên đến đầu cầu tự nhiên thẳng, dù sao không thể làm cho mẫu thân đáng thương này vì tôi mà khóc! “Người không phải nói a mã đang chờ gặp con sao? Đừng làm cho ông ấy đợi lâu, chúng ta mau đi đi.” Tôi đứng lên kéo ống tay áo mẫu thân, vừa cười vừa nói.

“Hả, hảo hảo, đây mới đúng là nữ nhi thông minh của ta!” Mẫu thân cực kỳ cao hứng, kéo tay tôi, bước dọc theo hành lang đi qua sân.

Tôi vừa đi vừa thưởng thức cảnh trí xung quanh, trăm hoa đua nở, nước chảy dưới cây cầu nhỏ. Không khí tự có một loại mùi vị thanh trong. Tôi âm thầm hít sâu một hơi, nghe mẫu thân bên tai đông dài, thầm nghĩ, theo như bọn nha đầu lúc này nói, bây giờ hẳn là năm Khang Hi thứ bốn mươi, như vậy vị hoàng đế vĩ đại này đã đến năm mười tuổi, nếu như bị ông ta chọn trúng, chẳng lẽ phải đi theo một ông lão qua nửa đời sau? Nghĩ đi nghĩ lại, đọc nhiều như vậy sách sử, còn có một số phim truyền hình, hình như bị chọn trúng cũng không phải chuyện dễ dàng, các phương diện chinh phục trái tim cũng phải triển khai này nọ, huống chi tôi cũng không phải thiên tiên mỹ nữ gì, nhiều nhất chỉ là thanh tú động lòng người thôi. Quên đi, cần gì lo sợ không đâu đây? Buông xuống bao quần áo, tâm lý lại trở nên nhẹ nhõm, bước chân cũng thoải mái hơn, trong lúc đó đảo mắt cũng đã tới một gian phòng chính, nha đầu trước cửa thấy chúng tôi tới, lập tức vén màn lên. Tôi theo mẫu thân đi vào, vừa nhắc đầu liền thấy một người đàn ông trung niên mặc quan phục, đoan chính uy nghiêm ngồi trên ghế. Mẫu thân cúi người thỉnh an, tôi sững sốt, cũng vội vàng làm theo, mặc dù không đúng tiêu chuẩn, nhưng cũng coi đúng lễ nghi.

“Nghe mẫu thân con nói, thân thể con đã tốt hơn, không có việc gì phải không?” Ông hỏi. “Đúng vậy, làm phiền phụ thân quan tâm, nữ nhi thân thể quả thật tốt hơn nhiều.” Tôi cúi đầu nhẹ nhàng nói. Nghe nói trước kia vị tiểu thư này vốn là một người ôn nhu trầm mặc, dáng điệu này bây giờ của tôi, hẳn là sẽ không khiến người ta hoài nghi. Đang suy nghĩ, chợt phía trên truyền đến: “Vậy là tốt rồi, hai ngày sau chính là sơ tuyển, cũng hy vọng con có thể vì Nhã Lạp Nhĩ Tháp nhà chúng ta mà tăng quang diệu cố(4) nhưng tuyệt đối không được ngang ngạnh thêm nữa.”

“Dạ, nữ nhi đã biết.” Tôi cúi người phúc thân, nhìn thấy ông phất phất tay liền đi xuống. Ngoài cửa Tiểu Đào đang chờ tôi, thật là tốt quá! Bằng không tôi cũng không biết đường trở về. Trên đường về nghĩ nghĩ, thời đại này phụ nữ thật đáng thương, so với trong sách viết còn không có nhân quyền hơn. Cho dù sinh tại gia đình giàu có, cũng chỉ là không lo ăn mặc thôi, giống nhau đều là vật phẩm phụ thuộc, bị người ta dùng để giao dịch. Vừa đi đến một khúc rẽ, Tiểu Đào gặp sự cấp bách, tôi để nàng đi nhà vệ sinh, tôi ở lại tại chỗ chờ nàng, đột nhiên một cánh tay vươn ra, kéo tôi đến phía sau núi giả...

“Tiểu Vy, nàng không có việc gì rồi chứ? Thật sự là tốt quá, ta không có biện pháp đi thăm nàng, chỉ có thể tự lo lắng. Hiện giờ nhìn thấy nàng không việc gì, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm...” Tôi còn đang hoảng sợ, chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy những lời như đạn bắn lại đây. Cổ tay bị nắm chặt, rất đau! Nhưng lại gãy không ra. Không có biện pháp, ngẩng đầu lên xem vị nhân huynh nào tình cảm mãnh liệt dâng trào đến thế.

Đầu tiên là nhìn thấy một người ngực rộng vạm vỡ, nhìn lên, một gương mặt nhả nhận đoan chính hé ra, chỉ bởi vì kích động hoặc là do nguyên nhân nào khác mà đỏ lên, cảm giác ngũ quan có chút vụn vẹo. Thấy tôi nhìn hẳn, hẳn rất vui vẻ mà cười: “Làm sao vậy, vài ngày không thấy, không nhận ra?”

“Ha hả...” Tôi cười ngây ngô hai tiếng, nghĩ thầm, đúng thật là không biết nha! Bất quá nhìn trang phục hẳn, có thể tự nhiên ở trong nhà này, có lẽ là người quen, nghe khẩu khí hẳn, khó mà không phải bạn trai cô gái này...

“Tiểu Vy?”

“Hả? Sao vậy?” Tôi đang cân nhắc, đột nhiên cổ tay lại bị nắm chặt hơn, giật mình, phục hồi tinh thần lại, “Huynh trước buông tay, như vậy rất đau.” Tôi hướng người xa lạ này nói. “À, nàng nhìn ta, vì cao hứng liền quên, không làm bị thương nàng chứ?” Tôi xem hẳn vô ý thức mà mặt đỏ lên, đang muốn an ủi đôi câu...

“Biểu thiếu gia, ngài thế nào lại ở chỗ này ạ?” Xoay người lại nhìn, Tiểu Đào đã trở về. Biểu thiếu gia!? Không phải chứ? Đây chính là họ hàng gần nha! Làm thế nào có thể... Tôi thầm kinh hãi, nhưng nghĩ lại như vậy ở xã hội phong kiến rất bình thường, nhưng đối với người hiện đại như tôi mà nói đã là bất bình thường lắm rồi, xem ra vài câu an ủi của tôi có thể bỏ đi, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện của bọn họ, vội bình tĩnh lắng nghe.

“Ta nghe nói thân thể biểu muội đã tốt lên, vội vàng đến thăm, đúng lúc trên đường lại gặp nàng.” Tiểu Đào hướng tôi trông lại, thấy tôi yên lặng không nói gì, xoay người nói: “Lão gia và phu nhân đang ở phòng lớn phía trước, tiểu thư cũng vừa vặn đi ra, chính là đi về nghỉ ngơi, vậy ngài...”

“Như vậy... Vậy biểu muội về nghỉ ngơi trước, ta qua thỉnh an cậu mợ, một lát trở lại thăm muội.”

Tôi thản nhiên cúi đầu, phúc thân, quay đầu bước đi, cũng không nghĩ trông nom người trẻ tuổi này tâm lý có ý nghĩ gì. Tôi đã không phải vị tiểu thư quý tộc trước kia, chỉ là một khách qua đường bị lạc, ân oán nam nữ trong đó tôi cũng không nghĩ bước vào phá hỏng. Trên đường đi, Tiểu Đào

không ngừng nhìn trộm tôi, trong lòng tôi đều hiểu, trước kia vị tiểu thư này gặp biểu ca cũng không tỏ vẻ mặt cùng thái độ như thế này.

Vượt qua vài khúc rẽ, cuối cùng đã trở về, vào phòng bỗng nhiên cảm thấy căn phòng thật mát mẻ, vốn định ngã ngay lên giường, nhưng lập tức nghĩ đến hai nha hoàn còn ở bên cạnh, không thể làm gì khác hơn là thuận thế ngồi xuống giường, thả lỏng tâm tình tinh tế ngẫm lại những cuộc gặp gỡ nửa ngày nay.

“Tiểu thư?”

“Hả, làm sao?” Ngẩng đầu liền thấy Tiểu Đào đứng trước mặt, “Cô có phải hay không... À... Em muốn hỏi bây giờ tiểu thư có muốn ăn gì đó?”

“Tốt! Mới rồi cũng rất đói bụng, em lại nói như thế, cảm giác càng đói.” Tôi cười nói. Hai nha đầu cũng cười, xoay người đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Tôi gọi lại các nàng, “Ta bình thường đối đãi các em như thế nào?” Hai người hai mặt nhìn nhau, không biết tôi vì sao hỏi vậy, Tiểu Cúc nói: “Tốt lắm ạ, tiểu thư mặc dù không thích nói chuyện, nhưng chưa bao giờ trách phạt chúng ta, luôn đối xử điềm đạm.”

“Oh, vậy tâm sự của ta các em cũng hiểu rõ?” Tiểu Cúc ngây ngẩn cả người, Tiểu Đào lập tức đi lại đây, “Cô muốn nói chuyện của biểu thiếu gia?”

“Uh.” Tôi gật đầu, nghĩ thầm mượn cơ hội này chuẩn bị rõ ràng, tránh ngày sau ứng phó không ra.

“Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tất nhiên đối với nhau sâu sắc, lần này cô với lão gia tranh chấp, cũng không phải vì...” Nói đến đây, Tiểu Đào dừng lại, có thể vì cảm giác chính mình nói nhiều, sắc mặt có chút sợ hãi.

“Không có gì đáng ngại. Em hôm nay cũng nhìn thấy, vì cha mẹ thân tộc, ta phải tham gia tuyển tú, cho nên không nghĩ phức tạp thêm, lại vừa chậm trễ người nào khác.” Tôi mỉm cười nói, “Các em thân thuộc với ta như thế, bình tĩnh sẽ minh bạch sau này nên làm như thế nào.”

“Dạ, nô tỳ đã rõ.” Tiểu Đào cúi người, kéo Tiểu Cúc còn đang mơ hồ, Tiểu Cúc cũng vội vàng khom người xuống. “Tốt lắm, hai người tranh thủ giúp ta chuẩn bị chút cơm đi.” Tôi phất phất tay, khiến các nàng đi xuống.

Rốt cục đã an tĩnh, tôi đứng lên đi lại trong phòng, nghĩ tới phương xa người nhà có thể hay không vì tôi lo lắng, mà tôi đến khi nào, phải làm sao mới có thể trở về? Nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác trong lòng rối như tơ vò, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra một đầu mối. Chỉ là mơ hồ cảm giác, hình như chỉ cần quay lại Cố cung, trở lại căn phòng tôi bị lạc nọ, mới có thể tìm được đáp án. Nói cách khác, vô luận thế nào, tôi phải tham gia tuyển tú, như vậy mới có cơ hội tiến vào nơi mà không phải người nào cũng có thể tùy tiện đi vào.

Nghĩ ra phương hướng rõ ràng, cảm giác tâm lý dễ chịu đôi chút, không khỏi lại có chút kích động. Nghĩ tới ngày đó nhất định rất thú vị, có phải hay không như trong sách, trên phim ảnh đúng như thế? Có thể biết kết quả cuối cùng, nhưng lại có cơ hội nhìn thấy nhân vật trong lịch sử, rồi sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, mơ hồ có mùi thơm thức ăn. Ha hả, nước miếng tôi đều muốn nhanh chảy ra rồi, nơi này không có rau dưa bị ô nhiễm, hẳn định vị rất ngon. Tôi duỗi lưng một cái, trong lòng lớn tiếng nói, hôm nay trước hết ăn cơm thật no, ngày mai tốt hay xấu, cũng là chuyện của ngày mai. Nhưng tôi khi đó còn không biết, ngày mai thật sự có chuyện đáng ngạc nhiên đang chờ tôi.

*

Chú thích

(1) Tương Hoàng kỳ: thuộc Bát kỳ, một chế độ tổ chức quân sự đặc trưng của người Mãn Châu và nhà Thanh (sau này), đặc trưng của Bát Kỳ là mỗi đơn vị được phân biệt bằng một lá cờ khác nhau, tổng cộng có tám lá cờ cơ bản theo đó mọi người dân Mãn Châu đều thuộc một trong tám “Kỳ”, đứng đầu là một kỳ chủ và tư lệnh tối cao là Đại Hãn, đó vừa là các đơn vị dân sự vừa mang tính chất quân sự. Thứ tự ưu tiên của các kỳ cao nhất là Chính Hoàng kỳ (Cờ Vàng chính), thứ đến là Tương Hoàng kỳ (Cờ vàng nhạt hay Cờ Vàng có viền, ví dụ: Vàng viền đỏ), tiếp đến là Chính Bạch kỳ (Cờ Trắng chính), sau đó là Chính Hồng kỳ (Cờ Đỏ chính), thứ nữa là Tương Bạch kỳ (Cờ màu Sữa hay Cờ Trắng viền), thấp hơn là Tương Hồng kỳ (Cờ Hồng hay Cờ Đỏ viền), kế cận là Chính Lam kỳ (Cờ Xanh chính) và thấp nhất là Tương Lam kỳ (Cờ màu Xanh lơ hay Cờ Xanh viền). Chế độ Bát Kỳ do Nỗ Nhĩ Cáp Xích sáng lập và được hoàn thiện dưới thời kỳ trị vì của Hoàng Thái Cực.

Ngoài Bát Kỳ là người Mãn (Mãn Châu Bát Kỳ), Hoàng Thái Cực còn tổ chức thêm Bát Kỳ người Mông Cổ (Mông Cổ Bát Kỳ) và Bát Kỳ người Hán (Hán Tộc Bát Kỳ) và Lục doanh người Hán để nhằm tăng cường thêm quân số của nhà Thanh để đủ lực lượng thực hiện các cuộc viễn chinh, đặc biệt là cuộc xâm lược Trung Hoa. Cùng với việc mở rộng lãnh thổ, Hoàng Thái Cực phỏng theo cơ cấu Bát kỳ Mãn Châu, tổ chức phát triển thêm các kỳ Mông Cổ (“Mông Cổ Bát Kỳ”) và sau đó là các kỳ Hán (“Hán quân Bát Kỳ”).

(2) Thái Tổ Thái Tông: Hai vị hoàng đế đầu tiên của Nhà Thanh – Thái Tổ Hoàng đế Nỗ Nhĩ Cáp Xích và Thái Tông Hoàng đế Hoàng Thái Cực.

(3) Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn: Má hồng chưa phai, tình đứt đoạn – trích “Hậu cung từ” của Bạch Cư Dị.

(4) Tăng quang diệu cố: Làm hiển hách, vinh quang cho gia tộc.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tuyển Tú

Trong không khí có một loại mùi thơm thảo nhiên, bỗng dưng mở mắt ra, cẩn thận suy nghĩ một chút, mới hiểu được mình vốn đang ở nơi nào. Nhìn bức màn bằng lụa mỏng, chần bông dệt gấm, trong chốc lát có chút hoảng hốt. Đang suy nghĩ, chợt ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

“Vào đi, ta tỉnh rồi.” Tôi lắc đầu, cố gắng làm cho mình thanh tỉnh chút. “Kẹt” một tiếng, cửa mở ra, Tiểu Đào cùng Tiểu Cúc bưng chậu rửa mặt, “Tiểu thư đã tỉnh, đêm qua ngủ ngon giấc không?”

“Hoàn hảo, chính là mộng nhiều lắm, ngủ được không an ổn.” Tôi cười bắt chuyện. Nghiêng người ngồi trên mép giường, Tiểu Đào đi đến giúp tôi thay quần áo, tôi cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ rồi nhịn xuống, cứ mặc nàng đi. Rửa mặt xong, Tiểu Cúc giúp tôi chải tóc. “Đừng làm cái gì phức tạp, tết một mái tóc đơn giản là được.” Ngăn cản động tác của nàng đang muốn tạo ra tác phẩm gì đó trên mái tóc, tôi cũng không muốn cả ngày khiêng cái đầu nặng trĩu lúc ẩn lúc hiện. Chờ nàng chải tóc xong rồi, tôi nhìn vào trong gương, áo ngoài màu tuyết trắng, má ửng hồng, tóc đen nhánh, xem ra cực kỳ trong sáng văn tú. Trong lòng không khỏi mừng thầm, thì ra mình mặc đồ cổ trang so với quần bò, áo sơmi cũng xinh đẹp có khí chất.

“Tiểu thư dậy rồi sao? Lão gia và phu nhân đều đang chờ tiểu thư trong thính đường ạ!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của một nha đầu. “Tới ngay!” Tiểu Đào đáp.

“Tiểu thư, nha đầu của phu nhân đã đến mời, chúng ta cũng nên qua đi.”

“Được.” Có lẽ đến lúc phải đi vấn an. Tôi đã đói bụng, nhưng lại không dám đề cập, ngấm lại một lát nữa mới được ăn điểm tâm chẳng? Bây giờ cũng chỉ biết cố nhẫn nại.

Không khí buổi sáng rất trong lành, mang theo loại mùi thơm làm cho tôi từ trong mơ màng thanh tỉnh lại. Tôi không khỏi hít sâu một hơi, vừa phất phất cánh tay, đột nhiên phát hiện mấy nha hoàn mở to hai mắt xem tôi, lấy lại tinh thần, lặng lẽ thè lưỡi, lại làm bộ nghiêm sắc mặt, đoan trang hướng về phía trước. Đi qua một chiếc cửa nhỏ, bước vào một gian phòng ngập ánh sáng chính là thính đường, nhìn thấy lão gia và phu nhân đang ngồi trên ghế chủ vị, tôi đi ra phía trước, cúi người phúc thân: “Nữ nhi xin vấn an a mã, ngạch nương.”

“Hào hào, Tiểu Vy à, ngày hôm qua ngủ ngon giấc không?” Phu nhân vẻ mặt ôn nhu hỏi tôi.

“Tốt lắm, phiền ngạch nương lao tâm.”

“Hôm nay con thu thập một chút rồi đi.” Thanh âm của lão gia đột nhiên truyền đến, làm tôi giật mình. “Đi đâu ạ?” Tôi sừng sờ nghi hoặc. “Đứa nhỏ này, ốm một trận thành cái gì cũng không để trong đầu, hôm nay con sẽ đi biệt viện gần hồ. Tất cả tú nữ cũng ở đó, chuẩn bị sơ tuyển.” Phu nhân vội vàng nói, lo sợ tôi sẽ khiến lão gia tức giận. “Dạ.” Tôi cúi đầu đáp, trong lòng có chút sợ hãi, mặc dù đã biết trước, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy. Tôi đối với đạo lý đối nhân xử thế nơi này còn chưa hiểu rõ, lại bị đưa đến địa phương nhiều quy củ kia, nếu gặp cạm bẫy, mạng nhỏ của tôi dễ mất như chơi. Đang suy nghĩ miên man, lại nghe lão gia nói: “Có nha hoàn đi theo, con không cần lo lắng không một ai tri kỷ, bất quá tới nơi sự tình quan trọng vẫn cần cẩn thận, theo đúng khuôn phép, đừng hy vọng có thể tiếp tục ngang ngạnh.”

“Dạ, nữ nhi biết rồi, a mã ngạch nương yên tâm.” Trong lòng tôi mừng thầm, cũng may còn có người cùng đi theo, có vấn đề cũng có thể hỏi thăm một chút, về phần khác cũng chỉ từng bước từng bước xem thế nào.

Phu nhân đến bên kéo tay tôi: “Đi nào, trước dùng điểm tâm đã, nương sẽ giúp con sắp xếp. Trưa đã phải đi, cũng không biết sau này...” Vừa nói chuyện bà vừa gạt nước mắt. Tôi thoáng thấy vẻ mặt lão gia không đồng ý, trong lòng cười khổ, vội vàng lôi kéo bà đi ra ngoài, nghĩ thầm mặc kệ như thế nào, ăn no bụng rồi hẵng làm chính sự. Trong lòng tôi mặc dù không nở, bất quá ngấm lại qua giữa trưa có thể nhìn thấy một đám mỹ nữ tranh tài khoe sắc, đúng là một chuyện vô cùng thú vị. Tối hôm qua hỏi thăm hóa ra tiểu thư nhà này cũng chỉ am hiểu chút văn tự, không phải cái gì đại tài nữ. Lúc này đại bộ phận phụ nữ đều không biết chữ, muốn xem cũng đều là chút 《 Nữ giới 》 , 《 Tam Tự kinh 》 vân vân. Nghĩ mà buồn cười, cha hiện tại của tôi bởi vì ngưỡng mộ tài hoa ông ngoại mới đi cưới nương, nhưng lại nhận thức lệch lạc nữ tử không có tài hoa mới là đức. Bất quá như vậy cũng tốt, nếu ông đem nữ nhi của mình giáo dục cầm kỳ thi họa không chỗ nào không thông, tôi đây hôm nay cũng gặp trở ngại lớn lắm.

Tôi đi giữa sân vườn rực rỡ gấm hoa, hô hấp không khí vẫn như cũ ngọt ngào hương vị, mang theo tâm tình vừa chờ mong vừa bất an chờ đợi thời khắc kia đến. Đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi đánh bậy đánh bạ đến thời đại này có cơ hội thưởng thức chân chính cảnh vật, còn này nọ quan hệ đến tương lai, tựa như một đoàn sương mù, mà tôi đang cố gắng đem nó đẩy ra.

“Lộc cộc, lộc cộc”, xe ngựa chậm rãi đi trên đường, xe trong quá khứ cũng không có thiết bị giảm chấn gì, thật là xóc nảy. Cũng may đang ở kinh thành, dưới chân thiên tử, mặt đường đất đỏ bằng phẳng, cảm giác hoàn hảo. Chỉ là tới hôm nay mới biết được, thì ra mình cũng say xe —— say xe

ngựa. Bất quá điều này không hề giảm bớt nửa phần kích động cùng hưng phấn của tôi.

Tôi vén màn xe lên, nhìn cảnh tượng phồn hoa bên ngoài. Thời tiết đang dịp xuân hạ giao mùa, vốn là lúc Bắc Kinh điều kiện khí hậu thoải mái nhất, trên đường người người đông đúc, bán bánh giải nhiệt, đồ dùng tránh nóng, cắt tóc, giải trí tiêu khiển, thoát nhìn y như trên phim truyền hình, nhưng lại chân thật đến vậy. Tôi tham lam dùng hai tròng mắt quan sát hết thảy phía trước mà căn nuốt, ảo tưởng ngày nào đó nếu có thể tự do đi lại xem xét xung quanh, được như thế thật sự là không uống công gặp nguy hiểm mà tới đây.

Đang nhìn, chỉ thấy đầu xe vừa chuyển, bỗng nhiên cảm giác một cỗ gió nhẹ lành lạnh quất vào mặt, trước mắt sáng ngời, một hồ nước lớn nhất thời xuất hiện trước mắt tôi, tôi xem xét mọi nơi một chút, cảm giác hình như nơi này gần công viên Bắc Hải, chỉ là còn chưa nhìn thấy Bạch Tháp, suy nghĩ một chút, phủ nội vụ Thanh triều hình như cũng ở bên cạnh. Xe ngựa chạy dọc theo bên hồ, mọi thứ dần chuyển biến, oa! Trước mắt tôi xuất hiện thật nhiều xe ngựa, người người bận rộn. Rất nhiều cô gái thoát nhìn giống tôi, xuống xe, vào phủ. Nha hoàn, lão mục, hạ nhân tràn ngập trong đó, thật sự là lộn xộn.

“Tiểu thư, phía trước xe ngựa không qua được, chúng ta mau xuống đi.” Nha đầu Tiểu Đào đứng bên cạnh xe hỏi tôi. “Được.” Tôi gạt đầu với nàng, buông rèm cửa sổ, Tiểu Đào dìu tôi xuống xe, theo nàng đi về phía trước. Gia đình cầm hành lý, theo sát phía sau. Tôi nhìn quanh bốn phía, thấy có cô nương khăn trương, có người ngượng ngùng, có người hưng phấn, cũng có người không biết làm sao. Tôi thầm nghĩ, giống như tôi xem diễn trò, chỉ sợ cũng độc nhất. Không hiểu vì sao lại có cảm giác đây là cuộc thi chiêu sinh Học viện điện ảnh, chỉ là không có nam sinh thôi, tôi không khỏi cười khẽ.

Tiểu Đào mờ mịt nhìn tôi, tôi khoát khoát tay, ý bảo nàng tiếp tục đi. Chen chúc đi lên, cuối cùng cũng tới trước cổng phủ nội vụ, nha đầu đi tới báo xuất thân, lai lịch, tính danh của tôi, có một thái giám chuyên phụ trách kiểm tra danh sách, chỉ thấy đôi mắt đáng sợ của hắn nhìn thẳng mắt tôi, gạch lên quyển sổ rồi bảo tôi tiến lên, tôi bước tới, thi lễ với hắn, thái giám nọ từ trên xuống dưới đánh giá tôi vài lần, “Ấn một dấu tay ở chỗ này.”

“Hả? Dạ vâng.” Tiếng nói của hắn làm tôi giật cả mình, một giọng điệu nói không nên lời, khó khăn mới nghe được. Sau khi tôi xoa dấu tay thì có người tiến lên tiếp lấy hành lý. “Các người trở về đi. Nói với lão gia và phu nhân ta rất tốt, không cần bận tâm.” Tôi quay đầu đuổi người nhà, “Xin mời công công dẫn đường.” Rồi sau đó theo một tiểu thái giám tiến vào trong phủ, rốt cục đây cũng là bước đầu tiên tôi tiến vào cung đình thần bí.

Phủ đệ rất lớn, tiểu thái giám mang theo đám người chúng tôi đi tới một loạt phòng, rồi khom người: “Cô nương trụ gian số ba này đi. Theo đại nhân nói, tú nữ nào trụ qua nơi này, mỗi người đều có đường ra tốt đẹp.” Tôi sửng sốt, nhìn hắn tươi cười nịnh nọt, tâm tư liền minh bạch: “Đa tạ công công, Tiểu Đào...” Nha đầu cơ trí xuất ra một thỏi bạc, hắn mặt mày hớn hờ mà nhận lấy, “Cô nương nếu có chuyện gì, tìm ta Tần Trụ Nhi, cam đoan giúp người thỏa đáng.”

“Vậy thật sự đa tạ, mong công công sau này chiếu cố nhiều hơn.” Lòng tôi nghĩ trò này trong sách đều nói vậy, lệ thuộc vào sách hắn là không sai đi! “Được, vậy người nghỉ ngơi đi, buổi chiều còn có vài sự tình khởi đến!” Tiểu thái giám khom người lui ra.

Đẩy cửa đi vào, thật là căn phòng đơn giản, chỉ có một số vật dụng cuộc sống được chuẩn bị, nghĩ đến mọi người đều trụ không lâu, cũng không có gì cần phải bố trí.

“Tiểu thư ngủ một lát, nô tỳ đi thu thập chút.”

“Được, khổ cực em.” Nha đầu tự đi bận rộn, tôi tùy tiện kéo ghế ngồi xuống, vừa định đuổi đuổi người, lại nghe tiếng người truyền đến, xem ra là hàng xóm tạm thời của tôi tới. Không đợi tôi đứng lên nhìn cẩn thận, đã nghe người nọ nói: “Gian phòng này tốt lắm, tú nữ nào trụ qua nơi này đều có đường ra tốt đẹp...” Tôi không khỏi bật cười, xem ra phủ nội vụ này có phòng đường ra tốt đẹp thật đúng là nhiều, nếu lời này là thật, vậy hoàng cung sợ sớm đủ thành viên rồi? “Uh, thật tạ ơn Tạ công công.” Đột nhiên một thanh âm phi thường dễ nghe truyền tới, lòng tôi hiếu kỳ nổi lên, theo cửa sổ nhìn lại, bỗng dưng, cùng một đôi mắt xinh đẹp không hẹn mà gặp...

“A!” Nhìn lên đúng lúc bị người ta bắt gặp, có chút luống cuống, nhưng chủ nhân đôi mắt xinh đẹp lại cười cười ôn nhu nhìn tôi, tôi không khỏi hướng nàng cười lại, nhìn theo nàng hướng cách vách đi đến. Thấy Tiểu Đào bề bộn bận rộn, tôi không việc gì làm, tiện tay cầm một quyển sách từ trong nhà mang đến, tựa là 《Trúc Chi Từ》. Tâm lý mặc dù nhằm chán, nhưng không có biện pháp, chẳng thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn tiếp tục đọc, chỉ chốc lát sau, cũng thấy chút thú vị, coi như một lần tiến hành khai trí truyền thống văn hóa Trung Hoa đi.

Đang mãi xem sách thì chợt nghe tiếng đập cửa nhẹ nhàng, Tiểu Đào đi ra mở, vừa nhắc đầu đã thấy một cô gái xinh đẹp đứng ở ngoài đang mỉm cười, chính là hàng xóm của tôi. Tôi đứng dậy đi về phía trước, còn chưa kịp mở miệng, nàng đã ưu nhã cúi chào: “Tỷ tỷ, ta tự tiện lại đây báỉ kiến, không có quấy nhiễu tỷ đọc sách chứ?” Tôi cười, tiện tay đưa sách cho nha đầu, “Làm gì có, ta đang lo không ai nói chuyện phiếm đây!” Tôi bản tính không thích quan hệ với người xa lạ, nhưng từ khi đến địa phương này, bản năng đối với bất luận kẻ nào cũng cần xã giao.

“Mau vào, mời ngồi. Tiểu Đào, dâng trà lên.”

Cô nương uyển chuyển mềm mại ngồi xuống, nâng lên cặp mắt xinh đẹp kia, cẩn thận đánh giá tôi, tôi cũng thành thật không khách khí mà nhìn

lại. Thật sự rất đẹp, so với tôi đẹp mắt hơn nhiều! Mắt hạnh, mày ngài, da trắng, đôi môi anh đào, tóc đen nhánh, vóc người mảnh khảnh, cao chừng 1m6, thật là nhỏ nhắn xinh xắn lại hoạt bát, tuổi cũng bất quá mười lăm mười sáu, nhưng lại có một loại phong thái thùy mị chỉ có ở phụ nữ thành thục.

“Tỷ tỷ đẹp quá.”

“Hả?” Tôi sửng sốt, kịp phản ứng lại mới biết nàng đang khen tôi,

“Tiểu thư quá khen, so với cô, ta chỉ thường thôi.” Lời này là thật tâm, so với dung mạo xuất chúng của nàng, tôi quả thật không bằng.

“Tỷ tỷ quá khiêm nhường, tỷ tự có một loại khí độ văn tú trong sáng, nhất định là xuất thân bất phàm.”

Lòng tôi rút cuộc rõ đôi chút, chẳng lẽ là đến kiểm tra, xem tôi có hay không xứng đáng làm đối thủ cạnh tranh? Nghĩ đi nghĩ lại, nàng thật ra nói không sai, lai lịch tôi quả thật bất phàm, đến từ tương lai, tôi âm thầm cười trộm. Cô nương xem vẻ mặt tôi là lạ, có chút bối rối, khụ một tiếng rất nhỏ, tôi cả kinh, phản ứng chính mình vừa nãy nghĩ loạn rồi luống cuống, nên nghiêm túc mà tươi cười: “Ta tiểu danh Minh Vy, là Tương Hoàng kỳ, phụ thân là Hộ bộ thị lang Anh Lộc.”

“Ồ! Thì ra là tiểu thư nhà Nhã Lạp Nhĩ Tháp.” Tôi cười gật đầu, Tiểu Đào vừa lúc đem trà bưng lên, tôi thoáng khiêm nhường, bưng lên một chén, thổi bọt trên lá trà.

Bỗng nghe nàng nói: “Muội là nữ nhi nhà Hán Quân kỳ Trịnh gia.”

“A, như vậy à...” Tôi cũng không biết đó rốt cuộc là dạng gì gia đình bối cảnh, không thể làm gì khác hơn là bưng trà lên uống, giả vờ hiểu. Lại nghe nàng nói: “Tiểu muội tiểu danh Xuân Hoa.” Phốc... Tôi một miệng trà toàn bộ phun ra ngoài, Trịnh... Trịnh Xuân Hoa(1)??? Đây chẳng phải

nhân vật hư cấu chỉ trong tiểu thuyết mới có sao? Tôi liều mạng ho khan, hù dọa Tiểu Đào cùng Trịnh cô nương vội vàng tiến lên giúp tôi vỗ lưng. Ho một trận, mới coi như đè nén được. Tôi hoảng sợ liếc nhìn nàng, thấy nàng cũng đang kỳ quái xem tôi, tôi mới vội vàng đè ép nội tâm kinh ngạc cùng nghi vấn xuống. “Trà này thật nóng.” Tôi oán giận với Tiểu Đào. Nha đầu cười nói: “Nào có ai như tiểu thư uống trà như vậy, uống liền một ngụm to.” Trịnh Xuân Hoa cũng bật cười: “Tỷ tỷ thật thú vị.”

“Ha hả.” Tôi ngây ngô cười theo, nghĩ thầm cuối cùng cũng che đậy được, không nhin được nhìn cặp mắt nàng lần nữa. Nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lúc này cũng không sớm, tỷ tỷ nghỉ ngơi đi! Một lát còn có việc nữa. Tiểu muội cũng trở về nghỉ.”

“Hả? Được.” Tôi vội vã đứng lên tiễn nàng. Tới cửa, nàng đột nhiên xoay người lại: “Thật sự là cùng tỷ tỷ nhất kiến như cố (2). Không biết sau này có thể tiếp tục gặp gỡ không?”

“Có chứ, ta cũng rất vui được quen biết muội.” Tôi mỉm cười nói, tâm trạng thật sự không chán ghét cô nương mới quen mà đã làm tôi giật cả mình. Nàng vui vẻ cười: “Lát nữa muội sẽ trở lại tìm tỷ tỷ cùng đi.” Cùng đi? Đi chỗ nào? Vốn muốn hỏi nàng, lại nghĩ chốc lát sẽ biết, liền gật đầu, nhìn nàng quay về phòng. Tôi xoay người trở về ngồi xuống, trong lòng rất kích động, nhưng lại có chút hồ đồ. Đây vốn là trùng hợp? Hay là trong lịch sử thật có nhân vật như vậy? Đây thật đúng là chuyện tình trăm tư khó giải. Hiện giờ nghĩ nát óc cũng vô dụng, thuận theo tự nhiên đi. Người này vừa xong cho tôi ngạc nhiên lớn như vậy, thật không biết phía sau còn có cái gì. Người bị kích thích hình như dễ dàng mệt mỏi, tôi ngáp một cái, xem canh giờ một chút, hình như cách thời gian tập hợp còn sớm, nói Tiểu Đào đến giờ Thìn thì hãy gọi, trở mình trên giường, ngay lập tức thiếp đi. Dù có chuyện gì cũng không quản được, phải dưỡng tinh thần thật tốt mới có thể đối phó, trong giấc mộng không biết sẽ gặp cái gì, thật hy vọng có thể mở gặp người thân...

“Um...” Tôi lười biếng duỗi thắt lưng, thật sự là thoải mái quá! Vừa tỉnh lại, cảm thấy thần thanh khí sảng, đầu óc khoan khoái, cảm giác hôm nay nhất định có chuyện tốt phát sinh. Xế chiều, tôi cùng Tiểu Xuân (nàng bảo tôi xưng hô tên nàng như vậy) cùng đi đại sảnh tập hợp, đếm đại khái, có khoảng năm sáu trăm người đứng cùng một chỗ đợi tuyển, thật sự béo gầy xấu đẹp đủ tuổi đều có. Trước kia cho rằng cổ nhân lớn lên cũng không xuất sắc, nhìn nhiều mô hình cổ nhân được người hiện đại phục hồi, cũng không cảm giác người nào đẹp. Bất quá bây giờ xem ra thật có mấy người có tố chất ngôi sao, cho dù ở hiện đại, cũng đủ làm mỹ nữ nổi tiếng!

Xôn xao... Ba phụ nữ một bàn làm trò, nhiều phụ nữ như vậy ghé vào một chỗ, hiệu quả nhất định có thể biết rồi. Tôi cùng Tiểu Xuân vừa đi ngang qua, thì có vô số đạo ánh mắt bắn lại, từ đầu đến chân, không chỗ nào quên bị tia X quang xẹt đến. Tiểu Xuân rất đẹp, tôi cũng không kém, hai người đi cùng một chỗ vốn rất chói mắt. Bản thân tôi vốn không cần, ở thời đại của tôi, người nào đi trên đường cái, không phải xung quanh có hơn ngàn người, nào có thể sợ hãi người xem? Nhưng Tiểu Xuân đơn giản có chút ngượng ngùng, nắm tay áo tôi không chịu buông. Tôi bất đắc dĩ, đành dựa sát nàng.

“Keng! Keng” Chợt nghe hai tiếng chiêng vang lên, một vị quan phủ nội vụ đứng trước thềm bậc thang, cất tiếng hô to, “Các vị tú nữ đợi tuyển, nội trong hai tháng kể từ giờ, các vị đều phải ở chỗ này, học tập các loại quy củ hoàng cung nội viện, không thể rời khỏi đây; qua mấy ngày này, ai là phượng hoàng ai là phạm điều đều sẽ biết. Mong các vị yên ổn dưỡng tức, tự thu xếp.” Các cô gái tứ phía liền xôn xao bàn tán, trong chốc lát cũng tự giải tán trở về. Cơm tối được đưa đến trong phòng, tự do cũng không phải quá hạn chế. Đang nghĩ ngợi, Tiểu Đào đẩy cửa bước vào, hầu hạ tôi rời giường, từ khi xuyên qua đến nơi này, mỗi ngày đều có người

chăm sóc rất thoải mái, nếu có thể trở lại hiện đại, chắc cần thời gian để thích ứng trở lại đây.

“Tiểu thư, xế chiều mới học quy củ, cô buổi sáng muốn làm gì tiêu khiển?”

“Uh, để ta nghĩ xem... Được rồi, ta muốn đi ra ngoài một chút, nhân tiện đi dạo xung quanh.”

“Hả? Nhưng hôm qua chả phải nói không cho xuất môn ư?” Tiểu Đào nói. Tôi cười cười nhìn nàng: “Gì chứ? Sợ ta chạy trốn sao?” Nha đầu kia lập tức đỏ mặt: “Xem cô nói kìa...”

“Ta biết rồi, đừng lo lắng, ta chỉ đi xung quanh phủ này một chút, hôm qua vừa tới, nhìn thấy vài chỗ cảnh trí không sai, muốn đi xem một cái thôi.”

“Em đây theo cô?”

Tôi khoát khoát tay: “Ta muốn thanh tịnh một lát, trước bữa trưa sẽ trở lại, người không có việc thì nghỉ ngơi đi. Máy ngày nay cũng khổ cực người rồi.”

“Dạ, cảm ơn tiểu thư.” Tiểu nha đầu có chút ngoài ý muốn nhưng rất vui vẻ mà đưa mắt nhìn tôi đi ra ngoài.

Tôi đi dọc hành lang theo trí nhớ hướng bên bờ hồ đi tới. Nghĩ tới Tiểu Đào, nha đầu tính không tệ, nhưng khẳng định bị cha mẹ hiện tại của tôi cản dận, trọng yếu nhìn chăm chăm tôi, chỉ sợ tôi lại ồn ào mà xảy ra chuyện. Tôi lắc đầu, không thèm nghĩ nữa, trình độ đó mà nói, theo tôi cũng không quan hệ, chính tôi có việc muốn làm. Dần dần nghe được tiếng nước, tinh thần tôi không khỏi thanh tỉnh lại. Cổ nhân nói: “Nhân giả nhạc sơn, trí giả nhạc thủy.”(3) Tôi từ nhỏ đã thích địa phương có núi có thủy,

không biết có được tính là người tài đức vẹn toàn không đây? “Ha hả...” Nghĩ mà tức cười, không khỏi cười khẽ.

Phía sau một khúc ngoặt, trước mắt liền rộng mở, một hồ nước lớn xuất hiện ngay trước mắt, bờ thùy liễu rủ, sóng lăn tăn, một trận gió mát nhẹ nhàng khoan khoái phả vào mặt. Tôi ngây ngất hồi lâu, hít sâu một hơi, đi nhanh về phía hồ nước. Đi tới bên bờ, nhìn thấy thật nhiều hòn đá thể thành bờ sông, hứng thú dạt dào. Tôi nhìn quanh tứ phía, trừ dương liễu, hoa cỏ, cũng không thấy ai khác, yên lòng, tìm một hòn đá bằng phẳng vững chắc trên mặt nước mà ngồi xuống, nhắm mắt lại, cảm thụ gió nhẹ quất vào mặt, một chút ánh dương chiếu đến, tâm trạng cực kỳ thích ý, trong miệng không khỏi ngâm nga hát khẽ.

Đột nhiên, cảm giác hình như có người nhìn mình, vội vàng mở mắt đánh giá mọi nơi. Không có... Thật sự kỳ quái. Nghĩ nghĩ, từ khi tới nơi này mỗi giờ mỗi khắc đều khẩn trương, sợ bị người khác nhìn ra kẽ hở. Một lát sau, cảm thấy không có gì khác thường, cũng yên lòng, tự tại hưởng thụ an bình khó mà có được. Mặt trời chậm chạp lên cao, xung quanh nóng lên, tôi lấy tay che trán, nghĩ thầm dù sao nơi này cũng tĩnh lặng, không bằng...

Thân mình khẽ động, tôi cởi giày và tất, chân trần ngâm vào trong nước. “Haiz!” Tôi thở dài thật to, thật sự là rất thư thái! Đây coi như nhân thể đại hưởng thụ nha! Lấy chân khuơ khuơ nước, tâm trạng vui mừng, may là người Mãn không bó chân, nếu không lúc này nhìn một đôi bàn chân dị dạng, người khác không biết, chứ tôi cười không nổi. Nhìn mặt nước, cảm giác phía dưới có một bóng dáng hiện lên, là cá sao? Tôi cúi đầu, muốn nhìn cho rõ ràng.

“Này, cô thật tự tại nha.” Một thanh âm đột nhiên truyền đến.”Hả!” Tôi sợ đến mức suýt té ngã xuống mặt nước, trong lòng thầm hô đại xui xẻo, cánh tay đã được người kia nắm lấy, kéo mạnh trở về. Tôi lấy tay che ngực, vội vàng khiến chính mình bình tĩnh trở lại, qua một lát cảm giác tốt

hơn nhiều, trấn tĩnh ngược lên, một đôi giày đen, tà áo màu tuyết trắng, lại hướng lên trên...

“A...” Tôi cúi đầu hô một tiếng, một đôi mắt đen nhánh tôi chưa từng gặp qua đang yên lặng nhìn lại tôi.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ

Ngây ngốc nhìn một lát, phát hiện trong đôi mắt kia truyền tới ý vị cười cợt, tôi mới đột nhiên thanh tỉnh: “Cậu là ai?”

“Cô là tú nữ sắp tuyển sao?” Hấn không đáp mà hỏi lại, vốn không tính để ý hấn, nhưng nghĩ lại thôi. “Ừm, hiện nơi này cô nương không phải tú nữ thật không nhiều lắm.” Tôi trào phúng trở về, lòng nghĩ trên người mình đang mặc áo ngoài màu tím như thế này, nhìn là biết chế phục tuyển tú, hấn đã biết rõ còn cố hỏi. Tôi giương mắt, cười nói: “Giờ thì có thể trả lời tôi cậu là ai chưa, tiểu quý?” Chỉ thấy nháy mắt mặt hấn đỏ bừng lên: “Cô nói ai là tiểu quý?”

“Chính là cậu đó.” Tôi cẩn thận nhìn hấn, rõ ràng cùng lắm mới mười lăm mười sáu tuổi, cô nương tôi đây năm nay đã hai mươi lăm, kêu hấn tiểu quý có gì không đúng? Hấn lùi ra sau một bước, nhẩn nhẩn, nhưng cuối cùng nhẩn không được: “Cô chả lẽ không phải một dạng sao, cũng là tiểu quý, cùng ta có gì khác biệt?”

“A!” Tôi sững sốt, giờ mới nghĩ ra hiện tại mình cũng không phải mười lăm mười sáu sao? A a! Rõ là vui nha, phản lão hoàn đồng. Cậu nhóc xem tôi giận quá hóa cười, cũng sững sốt, ngơ ngác nhìn tôi. Về phần tôi cao hứng xong, ngẩng đầu, nhìn thấy hấn ngây ngốc, nở nụ cười: “Cậu nói đúng, tôi cũng là tiểu quý, như vậy chúng ta coi như huề nhau.” Tôi tự xoay người sang chỗ khác, ngấm mặt nước, cảm thấy bên cạnh chuyển động, quay đầu phát hiện tên nhóc nọ ngồi ngay bên cạnh, cũng ngấm nhìn mặt nước không lời. Tôi không muốn nói chuyện, chỉ nhắm mắt lẳng lẳng thường thức cảnh yên bình trước mắt.

“Cô là cô nương nhà ai?” Hấn đột nhiên mở miệng, tôi mở to mắt, nhìn thấy hấn tinh tế nhìn mình, không khỏi lại đánh giá hấn tử tế một chút, âm thầm thở dài, cậu nhóc này bộ dạng thực đẹp trai, trưởng thành sẽ rất xuất sắc, mê hoặc lòng người! Tư thái oai hùng bưng bưng, rất có khí khái nam nhi, chỉ là tuổi còn trẻ, vóc người còn chưa dậy thì.

“Này, vì cái gì không nói chuyện?” A! Dọa tôi nhảy dựng, tôi phát hiện hấn nghiêm mặt, lại có một loại cảm giác cực uy nghiêm, tôi vô ý thức hồi đáp: “Tôi là Nhã Lạp Nhĩ Tháp gia.”

“À, Hộ bộ thị lang Anh Lộc là phụ thân cô?”

“Đúng.” Tôi nhìn hấn, quay đầu không nói, thầm nghĩ tiểu quý này thực thối tha. “Ồ, trán cậu thế nào lại bị thương?” Tôi phát hiện trên đó xanh tím một mảnh, còn mơ hồ vết máu, tiến gần phía trước xem, lại bị hấn đẩy ra, còn trợn mắt nhìn tôi một cái, thật rõ là... Tôi từng trở về, nhóc thật là không khả ái. Tôi lấy khăn tay ngâm vào hồ nước lạnh buốt, vắt khô, ngược lên, quay mặt hấn lại, nhẹ nhàng lau, hấn cả kinh, định giã dũa...

“Đừng nhúc nhích, tôi chỉ thấy nó chướng mắt thôi, lau sạch sẽ tôi mới lười quản cậu.” Tôi cảm giác thân thể dưới tay cứng đờ, không động đậy. Tôi khẽ cười nhẹ, không biết vì sao, cậu nhóc này mang đến cho tôi một cảm giác rất đau lòng, có lẽ là vì phần sần muện không hợp tuổi trong đôi mắt hấn, có lẽ là vì tính cách quật cường của hấn, tóm lại rất muốn chiếu cố hấn. Lau sạch sẽ, lại nhúng khăn tay một lần nữa vò vò, đặt lên trán hấn. Thở nhẹ ra, tôi lại ngồi xuống, phát hiện hấn vẫn nhìn mình, rất nghiêm túc, khiến tôi cảm giác chân tay luống cuống. Rất hiển nhiên bị hấn phát hiện, vì trong mắt hấn hiển hiện ý cười nhạt, tôi có chút tức giận, mình thế mà bị tiểu quý ít hơn mười tuổi đùa cợt. Quay đầu đi không nghĩ để ý hấn, thế nhưng hấn lại sáp lại, kề sát tôi. Tôi toàn thân không tự nhiên, chống tay đẩy hấn đi, thật nặng, hấn lờ đờ uể oải mặc tôi đẩy loạn, cũng không nói chuyện, tôi ra một thân mồ hôi nóng, cũng lười quan tâm hấn, chợt phát hiện hấn chuyên chú nhìn gì đó, theo ánh mắt hấn nhìn lại ——

bàn chân tôi, có thể nữ nhân cổ đại không đi xăng đan, cặp chân tuyết trắng hết sức nhỏ, gân xanh nổi rõ. “Rất đẹp.” Hãn cười nói. Tiểu quý này đúng là tiểu sắc lang, tôi vốn không lưu tâm, cái này ở hiện đại rất bình thường, chân có cái gì không thể xem, nhưng không hiểu sao, chính là không muốn để tiểu tử này xem. Tôi xoay người sang chỗ khác mang tất và hài vào, thu thập xong, đứng dậy định đi, lại bị hãn một phen giữ chặt, loạng choạng ngã vào trong lòng hãn, tiếp tục giãy dụa, lại bị hãn đè lại. Ngẩng đầu tính mạng, lại hoảng sợ phát hiện hãn cách mình rất gần, có thể nghe lẫn nhau hô hấp.

“Cô thật đặc biệt, ta rất thích cô, nhất định phải lấy cô về.”

“Phải không, thật là vinh hạnh nha! Chỉ cần cậu có thể có bản lĩnh này.” Tôi rất ấu trĩ phản bác lại, tên tiểu tử này rất có khả năng làm tôi bốc hoả. Hãn cười, kiểu cười rất hư hỏng, loáng cái bóng đen đè ép đến, ý thức tôi chợt lóe, một nụ hôn ấm áp lưu trên má tôi.

“Cô chờ xem.”

Tôi chưa kịp phản ứng, thoáng một cái liền không thấy bóng người. Tôi đứng đó dờ khóc dờ cười, mình thế mà lại bị một tên nhóc ăn đậu hủ, hôm nay là ngày gì vậy. Lắc lắc đầu, thấy thời gian không còn sớm, cũng nên trở về. Một đường đi vẫn nghĩ đến sự tình vừa phát sinh, chỉ cảm thấy người của thời đại này thật sự trưởng thành sớm, nghĩ đến lời nói của cậu nhóc trước khi đi, cũng không biết cậu ta lai lịch thế nào, y phục, khí chất xem ra là xuất thân cao quý. Thôi, đơn giản là một cậu nhóc, sao có thể coi lời hãn là thật, buổi chiều còn phải nghe quy củ nữa. Nghĩ đến thật nhức đầu, chán nhất là hộp hành. Tâm trí rối bời, không hiểu cái gì tư vị, sờ sờ mặt, nóng hầm hập, không biết là do thời tiết quá nóng hay vẫn là bởi vừa rồi... Tôi nhanh chân bước đi, nghĩ đem hết thầy mê loạn ném ra sau.

Trời ạ, mệt chết đi được, tôi choáng váng trở lại gian phòng của mình, cũng không quản nha đầu thấy mình ra sao, ngay lập tức ngã người xuống giường, không động đậy. Tiểu Đào giật náy mình, vội chạy đến đỡ nhẹ tôi: “Tiểu thư, cô sao vậy? Đừng dọa em!” Tôi chôn đầu vào gối, vốn một câu cũng lười nói, nhưng nghe tiểu nha đầu sắp khóc nước nỡ, đành phải quay đầu xem nàng, “Không việc gì, em đừng gấp, chỉ là khổ cực quá thôi.” Tôi giả vờ ra vẻ khổ sở cho nàng xem. “Phụt!” Nha đầu bật cười: “Cô thật sự dọa người ta, buổi chiều không phải chỉ học quy củ sao, chưa gì đã mệt mỏi thành thế này?” Nói xong giúp tôi xoa bóp. “Ừm... Thật là thư thái.” Xoa bóp một lát thì, “Cô có khát không, em đi rót cho cô tách trà?”

“Được, ta chẳng những khát mà còn thật đói đây này.” Tôi làm ra vẻ vô lại nhìn Tiểu Đào, nha đầu cười đi pha trà. “Trà tới đây, cô uống chậm chút, lát sẽ có người mang bữa tối tới, nếu cô không chờ được, đây còn có hai khối điểm tâm hạch đào, ăn trước lót dạ?” Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy quá ngọt lại ngấy, “Thôi, vẫn là chờ một lát nói sau.” Uống trà xong tôi lại nằm xuống, Tiểu Đào giúp tôi xoa bóp tiếp, nhìn thấy tôi mệt lả, cười nói: “Biết là cô đi học quy củ, không biết còn cho là cả buổi chiều cô đi dời gạch cơ.” A! Tiểu nha đầu này cùng tôi sống chung vài ngày, đã chậm rãi tiếp thu sự thay đổi của tôi, cũng có thể cùng tôi nói đùa, tôi vui mừng vì cuối cùng cũng thành công, nếu bảo tôi suốt ngày nghiêm mặt đi sai sử người khác, thật sự làm không nổi, khả năng vì trời sinh mang mệnh người nghèo, tôi cười khổ nghĩ.

“Tiểu thư?”

“A, không sao, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, không cần bóp nữa.” Tôi cười nói, “Lại rót ta cốc trà nữa đi.”

“Ôi! Cô chờ chút.” Tôi nghĩ về sau tật xấu nghĩ ngợi lung tung này phải sửa, bằng không một ngày nào đó có người nhìn ra lại phát sinh phiền toái. Nhận lấy tách trà uống một ngụm, tôi cười nói: “Trước kia xem Dung ma ma trị Tiểu Yến Tử, còn cười nhạo, ngày hôm nay có thể tính là lĩnh

giáo.” Tôi định duỗi thắt lưng, óá! Đau quá, đau chết! Lấy tay dấm dấm lên eo, Tiểu Đào vội vã giúp tôi: “Dung ma ma là ai? Tiểu Yến Tử là ai?”

A... Tôi thầm kêu hồng, vừa mới nhắc nhở bản thân đừng nghĩ ngợi lung tung xong, cái miệng này lại tép nhảy. “Haiz, nói em cũng không biết đâu.” Tôi dùng uy thế tiểu thư đem vấn đề này đè ép xuống. “Ừm.” Nha đầu cũng mơ mơ màng màng, lại biết không thể hỏi lại, cẩn thận nhìn nhìn tôi, rõ là sợ tôi tức giận. Tôi cảm thấy có chút ngại ngùng, nên cười nói với nàng: “Em không biết đâu. Riêng không nói cái khác, phúc thân đã trên trăm cái, đi đi lại lại vòng quanh sảnh đường vô số lần, vừa phải ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ lại phải tỏ ra thướt tha mềm mại.” Tôi vừa nói vừa diễn tả, nha đầu đã sớm cười gập cả lưng.”Ái? Em còn cười...” Tôi giả vờ lườm nàng. “Không cười không cười, em đi nhận bữa tối cho cô.” Tiểu Đào che miệng bước ra cửa.

Tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ráng chiều ánh lên bầu trời đỏ rực, trông rất đẹp mắt, tôi lại cảm thấy toàn thân đau nhức, nhe răng trợn mắt đứng lên. Phụ nữ cổ đại thật không dễ làm, quy củ quá nhiều, đã thế còn tiến cung, yêu cầu lại càng cao. Tôi ở trong phòng đi qua đi lại, thật sự là ngồi không yên, thắt lưng đau xót, xem ra buổi tối tắm nước nóng mới có khả năng hết đau nhức. Quay đầu lại nghĩ, nếu như hôm nào đó được trở về thì sẽ viết cuốn sách, tựa kêu —— 《 Con đường trưởng thành của một tú nữ 》 , khẳng định đặc biệt bán chạy, sau đó tôi liền phát tài. Vừa đi vừa nghĩ lại ngây ngô cười, nên có người đến cũng không biết, mới quay người lại, liền thấy Trịnh Xuân Hoa cùng Tiểu Đào sững sờ nhìn tôi, tám phần cho rằng tôi lên cơn động kinh. Mặt tôi đỏ bừng, lắp ba lắp bắp nói: “Tiểu Xuân, muội đến... đến từ khi nào?” Tiểu Xuân bật cười: “Đã sớm đến, nha đầu thông báo tỷ cũng không nghe. Chỉ nhìn thấy tỷ tỷ một chân đi tới đi lui, lại làm bầm lâu bầu, nên không dám đánh gãy tỷ.” Tôi lúng túng, gãi gãi đầu cũng không biết nói cái gì mới tốt. Tiểu Xuân thấy thế, vội vàng đi tới: “Muội muốn mời tỷ cùng nhau dùng cơm, được chứ?”

“A, tốt lắm, cùng nhau ăn.” Gặp Tiểu Xuân thay tôi giải vây, tôi nhanh chóng đi ra phía trước, cùng nàng ngồi đối diện hai bên bàn, chờ Tiểu Đào sắp bữa tối lên. Người mùi thơm thức ăn, cúi đầu nhìn, các món ăn quả không tệ, chờ nha đầu cầm bát đĩa đưa cho tôi, mời mời Tiểu Xuân, liền vùi đầu tận lực ăn: “Ừm, món gà xé phay này thật ngon, món măng này cũng rất thơm...”

Đang ăn cao hứng, nghe thấy Tiểu Xuân thở dài một tiếng, ngẩng đầu thấy nàng cầm bát sững sờ. “Sao thế, vì sao lại không ăn?” Tôi hỏi nàng.

“Tỷ tỷ, tỷ nói vào cung lần này sẽ bị tuyển sao? Còn có sẽ được vinh sủng sao?”

Tôi sững sốt, có chút minh bạch, buông bát đĩa xuống: “Muội đang nghĩ chuyện chiều hôm nay ư?”

“Dạ.” Nàng khẽ gật đầu. Tôi không khỏi nghĩ đến xế chiều lúc học quy củ, đụng tới mấy vị tiểu thư quý tộc nọ, thật là không coi ai ra gì, vênh mặt hất hàm sai khiến, đàn áp người khác không ngẩng đầu lên được. Thế gia vọng tộc rất dễ hiểu, nếu không được hoàng thượng chọn, cũng còn có Thái tử, A Ca, Vương gia hoàng thân quốc thích chọn lấy, số còn lại khả năng bị tuyển đi làm nữ quan, sau đó nữa cũng chỉ có thể làm nha hoàn. Điều này quả thật một lần tuyển định ra vinh nhục. Trong lòng mỗi người ai cũng có tính toán riêng, tuy nói tâm lý cắn răng, nhưng bề ngoài cũng đều không thể hiện ra. Chỉ có mấy vị tiểu thư xuất thân cao quý, lại hoàn toàn không cố kị, nghĩ phụ thân huynh đệ mình thế lực lớn, không sợ không có lối đi tốt. Tiểu Xuân dung mạo rất đẹp, giữa đám tú nữ này xem như nổi trội, thế nên các vị tiểu thư kia nhìn nàng liền không thuận mắt, cả buổi chiều công khai châm biếm sai bảo, tóm lại không tưởng làm nàng dễ chịu. Tôi ở bên cạnh xem, ban đầu không muốn nhúng tay đi trộn lẫn nơi nước đục này, chỉ là thật sự nhìn không được, Tiểu Xuân lại nhận tôi làm bằng hữu, bởi vậy tôi cũng tìm mọi phương pháp che chở nàng. Được cái cha tôi cũng là nhân vật có máu mặt, đám tiểu thư quý tộc kia biết rõ lai

lịch của tôi, cũng không dám quá trắng trợn ức hiếp tôi, chỉ là miệng nói này nói nọ không buông tha người, tôi chỉ coi như các nàng đánh rắm, hoàn toàn không để ý tới. Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy Tiểu Xuân than thở, tôi phục hồi tinh thần an ủi nàng: “Không có gì to tát, trốn tránh chút là được, về sau như thế nào ai biết rõ đâu!”

“Vâng, tỷ tỷ nói đúng, chiều hôm nay khiến tỷ vất vả, nếu không...”

Tôi phát phát tay, đánh gãy nàng, “Bằng hữu với nhau không cần khách khí.” Tôi nói khẳng khái, làm ra vẻ thờ ơ như không. Nàng nhìn tôi cười: “Tỷ tỷ quả thật có nghĩa khí hiệp khách.” Tôi không khỏi cười: “Lời này ta rất thích nghe, thôi, cơm nguội mất, nhanh ăn đi.”

“Ừm...”

Tiền Tiểu Xuân đi, sau lại tắm nước nóng thư thái, càng cảm nhận được thân thể mệt mỏi, liền sớm đi ngủ. Cơ thể không còn sức lực, thế nhưng đầu óc lại một mực hỗn loạn, ngủ không được. Nghĩ đến sự tình phát sinh hôm nay, nghĩ đến Tiểu Xuân vô lực, nghĩ đến đám tiểu thư quý tộc ngang ngược kia, nghĩ về chút quy củ khiến mình khóc không ra nước mắt, còn nghĩ —— tên nhóc kia...

Bước đi chùng mực, ngôn ngữ lễ phép, tư thái cao nhã, cử chỉ ôn nhu. Nửa tháng qua đi, tôi cảm thấy khí chất mình thay đổi lớn, tuy rằng rất là khổ cực, nhưng cũng chậm rãi nhận ra chút hứng thú. Nơi này có ma ma chuyên trách, đạo sư dạy quy củ, rất nghiêm khắc, nhưng đối với mấy vị tiểu thư quý tộc có thể ngoảnh mặt làm ngơ hoặc a dua nịnh hót, hết sức lấy lòng.

Trong lúc đó tôi cũng công khai hoặc ngầm ngầm đối địch các nàng vài lần. Kể ra nguyên nhân bắt đầu là từ Tiểu Xuân, nhưng sau chính là hướng về phía tôi. Nạp Lan Dung Nguyệt —— tiền tướng quốc Minh Châu

là thúc bá nhà nàng, cùng quý chủ nhân trong cung, ngạch nương Đại a ca có quan hệ họ hàng; phụ thân nàng hiện là Tổng đốc Lương Quảng(1), năm binh quyền; mẫu thân là cháu gái Đại hãn Khoa Nhĩ Thấm, nàng là tú nữ xuất thân hiển quý nhất. Mày cong như nguyệt, mắt hạnh, da trắng như tuyết, nghe nói Khoa Nhĩ Thấm xuất mỹ nữ, xem ra thật đúng mấy phần, chẳng qua quá cuồng ngạo, mắt chịu không được nửa hạt cát, xoay quanh nàng toàn đám tú nữ nịnh hót, đi đến đâu cũng ồn ào một đám người. Tôi nhìn hoa mắt, nàng lại cực hưởng thụ cảm giác chúng tinh phủng nguyệt(2) này. Tôi và nàng vốn không quan hệ, chính là vì Tiểu Xuân bộ dạng so với nàng xinh đẹp hơn, nên tự nhiên phát sinh chuyện, Tiểu Xuân tính cách nhu nhược, tôi lại không thể làm ngơ, qua vài hiệp, Nạp Lan tiểu thư chú ý đến tôi. Tôi không để tâm, nhưng chả sao, binh đến tướng chặn, thủ đoạn của một đám con gái, chỉ cần không gây bị thương thân thể, tôi cũng không để trong lòng. Nhưng nha đầu Tiểu Đào ưu sầu lo lắng, sợ về sau vào cung tôi chịu ủy khuất, luôn khuyên nhủ tôi nhẫn nại, lùi nửa bước trời cao biển rộng. Tôi biết nàng chân tâm thật ý vì tôi lo lắng, cũng cười an ủi đáp ứng nàng, nhưng lòng nghĩ nghĩ, ngày ngày phiền toái không ngừng, trái đất này là tròn, lùi tám trăm bước, còn không phải trở về vị trí cũ? Ý nghĩ này lại không thể nói ra, bất quá cũng âm thầm cảnh giác chính mình, việc gì cũng cần chú ý, làm gì cũng cần đúng mực. Ngày qua rất nhanh, hai tháng rất nhanh trôi qua, hết hôm nay, chúng tôi sẽ được tiến cung, chính thức tham gia tuyển tú.

“Tỷ tỷ, tỷ lại đang tập viết chữ theo mẫu sao?” Kéo rèm lên, Tiểu Xuân nhẹ bước tới.

Nói ra cũng thú vị, trước đây mẹ già bức tôi đi cung thiếu nhi học viết chữ, lúc đó vạn phần không cam nguyện, đến lúc này lại không thể không cảm kích, giờ chẳng những tôi không ngại viết chữ mà đây còn là một phương pháp tốt để tu dưỡng tính tình. Phụ nữ cổ đại không có niềm vui gì, tôi cũng không biết thêu hoa cũng không muốn học, xuống bếp ư, còn miễn cưỡng, nhưng ở chỗ này là một vị tiểu thư, cũng không có cơ hội nào. Bởi

vậy bình thường tôi chỉ đọc sách viết chữ, nếu không đi đi lại lại, rèn luyện thân thể. Khả năng vì ăn uống dinh dưỡng cân đối, lại không phải làm lưng vất vả, tôi cảm thấy thân hình cũng như làn da mình càng ngày càng đẹp, ngay cả Tiểu Xuân cũng không ngừng hâm mộ. Điều này khiến tôi cười trộm rất lâu, không phải phụ nữ nào cũng có cơ hội ôn lại thanh xuân.

“À, muội thêu hoa xong rồi sao?”

“Vâng, để muội lấy cho tử xem. Ừa, đây là “Thanh Ngọc Án”(3) của Tân Khí Tật sao, bút pháp Liễu thể(4) này của tử thật tốt.”

“A a, muội lại cười ta.” Tôi sờ sờ lỗ mũi, lòng nghĩ gì mà Liễu thể chứ, đây là “Trương thể” của thầy dạy chữ nhà chúng ta, Trương lão sư. A a, lúc trước cũng không nghe thầy ấy nói là cái gì thể. Bất quá trải qua khoảng thời gian luyện tập này, chữ của tôi thật có tiến bộ rất lớn.

“Để ta xem khăn thêu của muội nào. Là hoa sen, quả là xinh đẹp, tay muội thật khéo, nếu là ta hẳn không được.”

“Tử thích sao? Tặng tử đấy.”

Ta cẩn thận lật xem khăn lụa trong tay, trên tơ lụa màu xanh nhạt thêu hoa sen màu trắng, rất thanh nhã, liền cao hứng nói: “Thật cảm ơn muội, ngại ngần, toàn lấy của muội này nọ.” Tiểu Xuân che miệng vui vẻ: “Xem tử nói kìa. Ừm, nếu tử cảm thấy không yên tâm, thế thì đem bức chữ này tặng muội đi.” Tôi sửng sốt: “A?”

“Thế nào, không nữa?”

Tôi nhanh chóng lắc đầu: “Không phải, chỉ là thấy chữ viết không tốt, thế nào có thể lấy ra tặng người.” Tiểu Xuân cầm lên nhìn kỹ: “Rất đẹp mà, muội thích.”

“VẬY ĐƯỢC! MUỘI KHÔNG THẤY XẤU LÀ ĐƯỢC, CẦM ĐI.” CHÚNG TÔI NHÌN NHAU CƯỜI. TIỂU XUÂN ĐỘT NHIÊN THỞ DÀI, KHÔNG NÓI CHUYỆN. TA QUAY ĐẦU XEM NÀNG, CŨNG SỐNG CHUNG MẤY NGÀY NAY, NHIỀU ÍT CÓ THỂ MINH BẠCH TÂM SỰ CỦA NÀNG. CÔ BÉ NÀY RẤT CỨNG CỎI, CÓ Ý NGHĨ VƯỢT TRỘI, NHƯNG BẢN TÍNH LẠI ÔN NHU. GẶP ĐÁM TIỂU THƯ CÓ CHÚT NGANG NGƯỢC CÙNG ĐÁM TIỂU NHÂN GIÓ CHIỀU NÀO CHE CHIỀU ẤY, A DUA NỊNH HÓT, TÂM LÝ LẠI BẤT LỰC, SỢ TUYẾN KHÔNG TỐT, TỰ MÌNH LỰA CHỌN LẠI KHÔNG BIẾT THẾ NÀO, NHÌN TRƯỚC NGÓ SAU, MỖI NGÀY QUA ĐI LẠI THÊM HOANG MANG. NÀNG RẤT HÂM MỘ TÍNH CÁCH TÔI TIÊU ĐAO TỰ TẠI, NHẸ NHÀNG KHOAN KHOÁI, KHÔNG SỞ CẦU, CHO NÊN HAY HỎI TÔI NGHĨ THẾ NÀO, LÀM RA SAO. TÔI THẬT KHÔNG MONG ĐỢI GÌ, CHO NÊN TỰ NHIÊN TỰ TẠI, NÀNG THÌ RẤT HY VỌNG, VÔ LUẬN RA SAO CŨNG KHÔNG THỂ BIẾN THÀNH GIỐNG TÔI, NHƯNG LỜI NÀY TÔI LẠI KHÔNG THỂ NÓI RA, CŨNG CHỈ BIẾT DỪNG NHỮNG LỜI NHẸ NHÀNG TỚI AN ỦI NÀNG.

“MUỘI NGHĨ GÌ THÊM CŨNG VÔ DỤNG, QUA HAI NGÀY NỮA SẼ BIẾT RÕ, TÔI GÌ SUY TÍNH HƠN THUA. KẾT QUẢ RA SAO, CŨNG CHÍNH LÀ VẬN MỆNH CỦA MUỘI.” TÔI NÓI. KỶ THẬT CHÍNH TÔI LUÔN KHÔNG THÍCH NHẮC ĐẾN VẬN MỆNH, NHƯNG BÂY GIỜ NÓI ĐẠO LÝ NÀO CŨNG VÔ DỤNG, CHỈ CÓ NHỮNG LỜI NÀY NÀNG MỚI CÓ THỂ NGHE. TÔI KHÔNG KHỎI NGHĨ ĐẾN MỘT QUYỂN SÁCH TỪNG NÓI: “LÚC CON NGƯỜI TA KHÔNG THỂ LÝ GIẢI SỰ TÌNH NÀO ĐÓ, HÃY ĐỂ VẬN MỆNH GIẢI QUYẾT, KHÔNG QUAN TRỌNG ĐÓ CÓ NHIỀU HAY ÍT ĐAU KHỔ”. LÚC ẤY CHỢT NGHĨ, NẾU NHƯ BỊ NGƯỜI KHÁC DỪNG VẬN MỆNH ĐI AN ỦI, QUẢ THẬT ĐÁNG THƯƠNG. HIỆN TẠI NHÌN DÁNG VẼ TIỂU XUÂN BÀNG HOÀNG KHÔNG NƠI NƯỞNG TỰA, QUẢ NHIÊN LÀ RẤT ĐÁNG THƯƠNG. TRẦN AN NÀNG MỘT LÚC, XEM SẮC TRỜI KHÔNG SỚM, MỖI NGƯỜI ĐỀU TỰ TRỞ VỀ NGHỈ NGƠI.

Ngày mai chính là ngày quyết định vận mệnh, tuy rằng tôi không phải rất lưu ý, nhưng trong lòng cũng có mấy phần khẩn trương, nằm trên giường nhắm mắt, nhưng đầu óc như phi mã đặng, nghĩ về mấy ngày nay từng chút từng chút một. Vỗ vỗ đầu, xoay người tính ngủ nghiêm túc, nhưng trong đầu bất ngờ nổi lên lời của tên nhóc nọ. “Ta chắc chắn sẽ lấy cô về” câu nói này vẫn luôn vang vọng, sau lại không gặp hấn lần nào nữa,

nhưng mỗi câu nói mỗi giọng cười tôi vẫn nhớ đến giờ. Aiz! Thôi, ngủ đi! Có lẽ sẽ không còn gặp lại, còn nghĩ gì nữa? Cứ vậy mơ mơ màng màng ngủ. Nhưng tôi không hề biết, tôi rất nhanh sẽ gặp được hẳn, giữa trường phong ba kia.

*

Chú thích

(1) Lưỡng Quảng: Chỉ hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây.

(2) Chúng tinh phùng nguyệt: Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ.

(3) Thanh Ngọc Án: Tên một bài thơ của Tân Khí Tật.

(4) Liễu thể: Thể chữ Liễu, viết theo phong cách của Liễu Công Quyền, một nhà thơ pháp nổi tiếng thời Đường, Trung Quốc.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tương Phùng

Hôm nay thời tiết đẹp làm tinh thần người sáng khoái. Sáng sớm đã bị nha đầu gọi dậy rửa mặt chải đầu trang điểm, tôi lơ lơ ngái ngủ, hai mắt không mở được, cũng mặc kệ nàng dày vò, lúc nàng đang định bôi vẽ lên mặt tôi, tôi liền tỉnh táo, nói làm gì cũng không nguyện ý. Tôi vốn không thích trang điểm, cho nên bất giác đi mò mặt sờ lỗ mũi, lại đánh phấn đồ hồng thế này, tôi duỗi tay vừa sờ, thấy mình càng giống trò cười. Nhưng Tiểu Đào lại bảo, làm gì có tú nữ nào để mặc mộc tiến cung? Cũng không phù hợp quy củ. Tôi nghĩ cũng đúng, vậy mặc nàng đi, chỉ nhắc nàng trang điểm thanh nhã là được. “Cô cứ yên tâm, trang điểm cho cô từng ấy năm, em còn không biết mức độ sao?” Nha đầu cười nói. Tôi nhắm mắt dưỡng thần, cảm giác đầu óc trống trải, cũng không biết đang nghĩ điều gì, Tiểu Đào tay chân luôn nhanh nhẹn, không bao lâu sau công phu của nàng đã khiến tôi tường tận. Tôi nhìn vào gương, gặp một cô gái mi thanh mục tú, sáng sủa vẫn nhã đang cười nhìn mình, quả thật không có nửa điểm mỉa mai.

“Ừm, tốt lắm. Tiểu Đào thật lợi hại, khiến ta xinh đẹp hơn nhiều.” Tôi không keo kiệt khích lệ, nha đầu vui vẻ cười: “Nào có, tại vì tiểu thư gần đây thay đổi, không giống trước.” Tôi hơi giật mình, nhìn lại nàng, nàng lại không cảm thấy gì, “Thật đó tiểu thư, cả người cô bộ dáng cùng trước kia bất đồng, em không nói rõ được, dù sao cũng là bất đồng.” Tôi yên lòng, xem ra nàng chỉ cảm thấy khí chất của tôi thay đổi, không có liên tưởng đến điều gì khác, liền cười hỏi nàng: “Là biến tốt hay biến thành xấu?”

“Đương nhiên là tốt hơn, cảm thấy cô trở nên vui vẻ, hơn nữa bộ dáng trở nên có nét giống đại thiếu gia, rất nho nhã.” Tôi không khỏi cười: “Tiểu nha đầu miệng càng lúc càng ngọt.”

“Mới không đâu, em đi nhận bữa sáng cho cô đây.” Tiểu Đào cười.

Nhắc đến vị đệ đệ kia, tôi không khỏi nghĩ đến hôm kia nhận bức thư nhà, trong thư viết đệ đệ của tôi Minh Huy hiện là thư đồng của Bát a ca, cũng thường ở trong cung, mong bọn tôi quan tâm lẫn nhau chút ít. Tôi chưa từng gặp qua vị đệ đệ do di nương sinh này, di nương cùng muội muội cũng chưa thấy, thời điểm tôi còn ở nhà, bọn họ đều đi Tô Châu thăm người thân. Tôi khéo léo hỏi thăm Tiểu Đào, cũng chỉ biết quan hệ giữa chúng tôi khá tốt. Đệ đệ rất thông minh giỏi giang, cùng tôi cũng hoà hợp, tôi hơi yên lòng, chỉ cần không vô duyên vô cớ tìm tôi gây phiền toái là được, về phần cậu ta phải chăng có thể thông minh đến mức nhìn thấu hết thấy, cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Đang nghĩ ngợi, chợt thấy Tiểu Xuân bước vào muốn cùng tôi chung bữa, tôi cười bảo nàng ngồi xuống cùng nhau ăn cơm. Dùng cơm xong, hai người chúng tôi tay nắm tay đi đến tiền viện tập hợp. Vừa đến tiền viện, đã thấy Nạp Lan Dung Nguyệt chúng tinh phùng nguyệt quyển rũ đi tới, đến trước mặt tôi dừng một chút, tôi cười khẽ gật đầu, nàng ngẩn ra, rồi bước qua. Tôi quay đầu xem Tiểu Xuân cũng đang sững sờ nhìn nàng rời đi, không biết đang nghĩ cái gì.

“Sao vậy?”

“A, không có gì, tỷ tỷ, chúng ta cũng qua đó đi.” Nàng như bừng tỉnh, mau chóng lôi kéo tay tôi. Tôi cảm thấy có chút buồn bực, phát giác cảm xúc của nàng không thích hợp, nhưng nàng không nói ra tôi cũng bế tắc, đành phải tự lưu tâm nhiều hơn. Chúng tôi được chia hai người một tổ lên xe ngựa, tôi cùng Tiểu Xuân không được cùng một chỗ, cô gái đi cùng xe chỉ là quen mặt, bình thường gặp cũng chào hỏi, thế nên một đường không nói chuyện.

Xuất phát hướng về Tử Cấm thành, tôi dựa vào cửa xe, ngược nhìn bầu trời bên ngoài xanh thẳm, nghĩ Bắc Kinh hiện đại nào có như vậy sạch sẽ, song không biết vì sao, tôi lại càng muốn trở về. Từ sau khi tôi tới nơi này, đây là lần đầu tiên tôi tưởng niệm người nhà cùng sinh hoạt trước kia

của mình. Tôi không biết điều này nghĩa là sao, vì cái gì cùng chung một bầu trời, trong suốt trong veo thế nào cũng xem không giống. Một lát sau đã đến Tây Hoa Môn. Bốn phía đứng đầy cấm vệ, cầm đao mang kiếm, cửa cung cao cao, rất an tĩnh. Nơi này vốn ở thế kỷ 21 nhìn quen, có điều hiện tại tôi lại cảm thấy nó cực kỳ uy nghiêm, một loại cảm giác áp bách dị thường mãnh liệt, lòng tôi có chút nháy loạn, trên mặt vẫn bình thường, quay đầu nhìn thoáng qua cô gái đi cùng, chỉ thấy nàng đang liều mạng xoay xoay khăn tay, hai mắt thẳng tắp nhìn tôi.

Xe chậm rãi đi, tôi nhìn quanh bốn phía, đình đài lầu các, cung điện san sát, cái gì cũng cao cao, đại đại, lẳng lẳng, không hề gặp cả một ngọn cây. Tường đỏ ngói kim dưới bầu trời xanh, lan can cẩm thạch, đẹp đến thế nhưng lại không mang đến cho tôi một chút ấm áp, chỉ cảm thấy da gà gai ốc nổi lên, tôi bất giác xoa xoa cánh tay. Nói mà buồn cười, tôi đối nơi này rất quen thuộc, trước kia không biết bao lần lui tới, xem đường đi này hẳn là hướng Long Tông Môn, đi qua một chút phía trước chính là ngự thiện phòng, lòng nghĩ sắp đến nơi nào, chắc không phải bị trực tiếp đưa đến ngự thiện phòng để bằm vằm chứ...

“Xích”, tôi không khỏi bật cười, hơi giương mắt, nhìn thấy cô gái nọ lấy biểu tình không thể tưởng tượng nổi xem mình, tôi cười cười với nàng, rồi quay đầu nhìn bên ngoài. Quả nhiên như tôi đoán trước, đi qua Long Tông Môn liền có người hô chúng tôi xuống xe, kiểm kê nhân số sắp xếp đội hình rồi hướng Trữ Tú Cung phương hướng đi đến. Tôi càng đi càng cảm thấy đường đi này với lúc tôi đi tìm Tiểu Thu khá giống, nên càng lưu ý bốn phía, nhìn xem có thể phát hiện gian phòng thần bí kia không. Thế nhưng vừa mới đi được hơn nửa đường thì phải đi theo hướng tây đến một căn đại viện mới dừng lại, mỗi người được phân đến mỗi căn nhà có một gian, có thái giám hầu hạ, một lão thái giám tuyên bố quy củ, đại ý là không thể đi lung tung, phải tuân thủ quy định vân vân. Tôi và Tiểu Xuân chỗ ở cách khá xa, bất quá cũng còn có thể, tôi nghe hình như canh giờ quy định vẫn có thể la cà.

Bước vào gian phòng của chính mình, ngắm nhìn bốn phía, chỉ có một chiếc giường đơn, bàn, ghế dựa, tủ. Tôi đem bao đồ để sang một bên, muốn uống miếng nước, nhưng lại tìm không thấy ấm nước, không khỏi nghĩ đến thời điểm còn có Tiểu Đào hầu hạ, cảm thấy ai thán, quả nhiên là từ xa xỉ mà vào tẩn tiện thật khó! Mới hai tháng thôi tôi đã có tính ý lại. Đây cửa bước ra nhìn xem bên ngoài có hay không có người quản, chỉ thấy xung quanh rất yên tĩnh, hình như tú nữ nào cũng đang nghỉ ngơi, tôi từ nhỏ đã không thích ngủ trưa, lại ngại ngừng đi quấy rầy Tiểu Xuân, chỉ có thể tự mình cầm ấm nước ở trong sân đi lại, coi có thể tìm được thủy phòng hay không. Đi đến một đường hành lang, kinh hỉ phát hiện nơi này có vườn hoa nho nhỏ, núi giả, cầu nhỏ, nước chảy, không khỏi vui vẻ bước tới, ngồi lên mép đá, xem cá chép trong nước hưởng tôi bơi, khả năng chúng cho rằng tôi muốn cho ăn, tôi vươn tay ra đùa nghịch chúng.

“Này, cô vẫn như vậy tự tại nha.” Một câu trêu chọc từ phía sau truyền tới. Tôi cả kinh, vội quay đầu lại, gương mặt không hẹn mà gặp phiến nhiễu tôi hai tháng nay đang cười với tôi. Tôi đứng lên, cảm thấy có chút cao hứng, còn có cả một vài cảm xúc chưa biết tên đang xáo trộn, “Hừ, cậu vẫn một kiểu xuất quỷ nhập thần nha, tiểu quý.” Hấn nhướn lông mày: “Đã bảo cô không được gọi ta là tiểu quý, chúng ta đều một dạng!”

“A a, đúng lắm.” Tôi cười, mặc kệ thế nào, ở chỗ này thấy được người mình nhận thức vẫn là một việc rất vui vẻ. Nhưng nghĩ lại, “Sao cậu lại ở chỗ này, cậu đi cùng ai?” Tôi nhìn thẳng hấn, chỉ gặp hấn cười vô lại tiến đến, “Cô hôn ta một chút, ta sẽ nói cho cô biết.” Tóc tôi suýt dựng thẳng, tiểu sắc quý này rõ là...

Đang nghĩ giáo huấn hấn thế nào.”Thập Tam đệ, không được hồ nháo!” Một giọng trách mắng truyền tới, rất uy nghiêm, tôi quay đầu nhìn lại, là một người thanh niên trên dưới hai mươi tuổi, một thân trường bào thiên thanh, trên eo buộc một thắt lưng màu vàng, vẻ mặt đứng đắn, lông mày uy nghi, mặt mũi đoan chính, chỉ là đôi con ngươi tối tăm lạnh lùng,

rất có cảm giác áp bách. Mà lúc này, đôi mắt kia đang yên lặng nhìn lại tôi. “Tứ ca, huynh thế nào tới đây?” Cậu nhóc không kinh ngạc ngược lại cười hỏi.

Tuyệt, cái này quá tuyệt, tóc tôi thật sự dựng thẳng rồi, nếu còn không rõ bọn họ là ai, tôi quả thật điên độn. Tôi ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn nhân vật chỉ tồn tại trong sử sách rõ ràng đứng trước mặt mình, đột nhiên có một loại cảm giác muốn khóc, đầu óc hỗn loạn.

“Tứ ca, nàng chính là tú nữ mà đệ đã nhắc với huynh...” Giữa lúc hoảng hốt, thanh âm của tên nhóc nọ —— không đúng —— phải nói là Thập Tam a ca bên tai tôi vang lên, tôi đột nhiên phục hồi tinh thần, phát hiện Tứ a ca, cũng chính là vị Ung Chính hoàng đế tương lai, đã đứng trước mặt tôi, tôi âm thầm nuốt nước miếng.

“Nhã Lạp Nhĩ Tháp gia?”

“A, vâng.” Tôi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, an tĩnh đáp. “Cô biết rõ chúng ta là ai?” Tôi sửng sốt, nhìn hẳn, lại nhìn thoáng Thập Tam a ca, trực giác muốn tránh né vấn đề này, chỉ cảm thấy cùng bọn họ liên hệ một chỗ không tốt chút nào. Nhưng nhãn thần của vị Ung Chính này quá đáng sợ, cảm giác như hẳn đang nhìn sâu vào trong nội tâm tôi, khiến trái tim tôi có loại cảm giác đóng băng. Khả năng là vì quá khẩn trương, trái lại tôi trấn định trở về, đoán chính cú người phúc thân: “Hiện tại biết rõ, xin thỉnh an hai vị a ca, gia cát tường.” Tôi dựa theo quy củ đã học một chút cũng không qua loa.

“Đứng lên đi.”

Tôi đứng dậy ngẩng đầu, lại nhìn thấy trong mắt vị Tứ gia này có chứa nhiều ít hứng thú. “Nàng thế nào? Thú vị đi.” Thập Tam a ca một bên cười hỏi. “Hừ.” Tứ gia lạnh nhạt đáp lại một tiếng. Tôi bị người khác giáp mặt soi mói như vậy vẫn là lần đầu tiên, nhưng lại bế tắc, lòng nghĩ các vị xem

tôi là người chết, tôi liền sống tốt. Đang khó chịu đứng tại chỗ, chợt nghe có giọng người truyền đến...

“Tứ ca thật hăng hái, dĩ nhiên lại chạy đến bên này xem tú nữ?” Một thanh âm hào phóng truyền tới, tôi hướng về phía thanh âm nọ nhìn lại, một người đang dựa vào núi đá giả bên cạnh, mày rậm mắt to, mũi sư tử miệng rộng, đang tuýt tuýt tiện tiện nhìn về bên này. “Xem ra Tứ ca bình thường cũng là nguy quân tử nha.” Người nọ bĩu môi.

“Thập đệ, đừng nói bậy.” Bỗng nhiên một thanh âm ôn tồn khác truyền tới, tôi nháy mắt mấy cái, nhìn thấy một người từ sau núi đá giả bước ra. Áo choàng màu bạch nguyệt, thân hình thon dài, mặt tròn, mày đẹp mắt sáng, mặt mỉm cười. Hắn nhìn sang. Ánh mắt tôi và hắn vừa vạm vỡ gặp nhau, hắn sững sốt, đánh giá tôi, tôi cúi đầu, bày ra lễ nghi nên có, nhưng cảm thấy đã đoán ra bọn họ là ai, trong lòng lại có chút buồn cười. Ông trời đối đãi tôi thật không bạc, vừa mới tiến cung ngày đầu tiên, đã cho tôi mở mang kiến thức nhiều như vậy nhân vật, thật không biết bao nhiêu sử học gia ghen tị với cuộc gặp gỡ này của tôi. Nhưng lại nghĩ đến trong sách sử nói về đoạn lịch sử này, giữa đám huynh đệ đang tranh giành ngôi vị hoàng đế, không khỏi thềm nhíu mày. Tôi không muốn đi trộn lẫn nước đục, tạm thời ở lại đây chỉ là nghĩ mở mang kiến thức một phen, cũng không muốn chết ở chỗ này. Lại nghĩ về thủ đoạn của những người trước mắt, tôi đột nhiên phát hiện trên người mồ hôi lạnh không ngừng chảy, bất giác lui về sau hai bước. Nhân ảnh chợt lóe, Thập Tam a ca Dận Tường nhích lại gần, tôi ngẩng đầu nhìn lại, hắn nghiêng người che ở bên cạnh tôi, tuy rằng chỉ cao hơn tôi nửa cái đầu, nhưng lại mang đến cho tôi cảm giác rất an toàn, một bàn tay cầm cổ tay tôi, rất chặt, có chút đau, nhưng tôi biết không thể nào giãy thoát phiến hảo ý này của hắn, aizz! Đứa nhóc này... Về phần người khác nghĩ thế nào, cũng chỉ có thể miễn cưỡng không để ý.

“Bát ca, Thập ca hưng trí cũng không tệ.” Tôi nghe thấy hắn mia mai trở về, Thập a ca nghe xong sắc mặt miễn cưỡng, mở miệng định nói gì đó,

nhưng nhìn thấy Tứ a ca lại nuốt trở vào, Tứ a ca Dận Chân vẫn như thế lạnh lùng, chẳng hề ra tiếng. “A a, chỉ là ngẫu nhiên đi qua, nghe thấy bên này có tiếng người, tới đây xem xem, vừa vận gặp phải.” Bát a ca Dận Tự cười nói.

Tôi ở một bên lẳng lẳng đánh giá, rõ là bọn họ đối Lão Tứ tương đối cố kỵ. Còn vị đứng bên cạnh tôi tất nhiên là không ai để trong lòng, nghĩ nghĩ bất luận là chính sử hay dã sử, Thập Tam a ca này vận mệnh thật là nhấp nhô, làm người ta đáng thương đáng tiếc. Trong lòng tôi có chút nhói lên, không khỏi nhìn về phía hăn, đôi con ngươi đen sẫm đang nhìn về phía tôi. Tôi không biết rõ biểu tình của mình hàm chứa mấy phần thương tiếc hay là cái gì, hăn sững sốt, sau lại cười vui vẻ. Tôi ngây ngốc nhìn, chỉ cảm thấy bộ dáng vui vẻ của hăn làm người ta thấy rất ấm áp.

“Vị cô nương này...” Thanh âm ôn hòa vang lên, tôi đột nhiên bừng tỉnh, nghĩ đến tình cảnh của mình, đang cùng ai một chỗ, vội âm thầm chỉnh đốn tinh thần, đánh tỉnh mười hai thành công lực tinh thần ứng phó. Nhắc tới cũng lạ, vừa rồi tâm tình vận phần kích động thế nhưng lúc này bình tĩnh lại, khả năng bởi vì tôi tới từ tương lai, nói là nhìn thấu sự tình cũng đúng, hoặc là tự bản thân có cảm giác đặt mình bên ngoài sự việc cũng phải, đối với đám người mình đã biết vận mệnh họ ra sao, tôi có cảm giác rất thoải mái, có chút giống như đang xem phim, chỉ là chính mình đặt mình trong đó thôi. Bất quá vẫn thầm nhắc nhở bản thân, tận lực không thể ảnh hưởng lịch sử, nói chuyện làm việc cần cẩn thận. Chính là mặc kệ thế nào, trong lòng tôi đang bình tĩnh vẫn có chút giật mình, thở nhẹ, đoán chính cú người phúc thân: “Thỉnh an Bát gia Thập gia, nhị vị gia cát tường, nô tỳ...” Còn chưa nói xong...

“Tỷ tỷ?!” Một tiếng hét kinh hãi vang lên, tôi không khỏi đứng dậy nhìn lại, một cậu con trai cùng tuổi đang kinh ngạc nhìn tôi, mày thanh tú mắt sáng, cùng tôi có mấy phần tương tự, tôi cảm thấy mình bạch, mỉm cười hướng hăn gật gật đầu.

“Là tỷ tỷ của người sao, Minh Huy?” Thập a ca thất kinh hỏi, lại quay đầu hướng tôi đánh giá.

“Thì ra là con gái yêu của Anh Lộc đại nhân.” Dận Tự cười khê nói.

“Vâng, là đại tỷ của nô tài, nghe phụ thân nói hôm nay nàng tiến cung, không nghĩ bây giờ lại gặp được.” Vị đệ đệ của tôi lễ độ cung kính nói, giương mắt lại nhìn thấy Dận Chân, Dận Tường đứng ở chỗ ấy, vội đi lên hành lễ, lại thấy tôi vị tỷ tỷ này cũng không dám nhiều lời, chỉ là trong mắt lóe vô số dấu chấm hỏi. Tôi nhìn cậu nhóc, chỉ có thể cười khổ, tôi còn có thể nói cái gì, tôi cũng không hiểu thế nào mình lại đụng đến những người này. Chỉ cảm thấy giữa huynh đệ bọn họ sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, tuy tôi đứng trên bờ, cũng bị đầu sóng này ập đến khó chịu, nói là khó chịu, nhưng lại không thể tránh ra. Đang không biết ra sao hành xử, nhìn thấy một tên tiểu thái giám chạy tới, đột nhiên đương đầu gặp mặt các vị gia, hẳn cũng bị dọa sợng sốt, nhanh chóng đi lên thỉnh an, nhìn thấy tôi, muốn nói chuyện, rồi lại đứng sang một bên.

“Có chuyện gì sao?” Tứ gia hỏi.

“A, bẩm chủ tử, nô tài là đi ra tìm vị này... Ừm... Vị này cô nương. Các tú nữ đang tập hợp đi Trữ Tú cung.”

“Ồ, không phải ngày mai mới chính thức tuyển sao?” Bát a ca hỏi.

“Vâng, hôm nay Nạp Lan chủ tử cùng mấy vị chủ tử khác cùng một chỗ cầu phúc, chọn canh giờ, buổi chiều hôm nay chỉ là muốn xem trước một chút, cho nên...”

“Đã biết, người mau đem vị cô nương này đi đi.” Tứ a ca nói.

Tiểu thái giám chạy tới: “Cô nương bên này, mời.” Tôi giờ mới kịp phản ứng, hành lễ với bọn họ, biết rõ Thập Tam a ca vẫn nhìn mình, tôi cũng hiểu được không thể quay đầu nhìn lại. Nhóm người tinh anh ở chỗ

này, sai nửa bước sẽ gieo xuống mầm tai hoạ. Tôi ưỡn thẳng sống lưng, theo tiểu thái giám rời đi, không biết có phải hay không mình sắp điên rồi, chỉ cảm thấy mấy ánh mắt nóng bỏng bắn sau lưng, lòng tôi run lên, nhưng nửa điếm cũng không muốn bị nhìn ra, dùng tinh thần đi bộ còn hơn đi xe bước đi.

Bước đến hành lang, ngăn trở tầm mắt bọn họ, vừa mới thở ra, chợt nghe Thập a ca nói: “Hừ hừ, ngày mai tuyển tú nữ, ta phải đi ngó xem nào nhiệt, Tứ ca, Bát ca, Thập Tam đệ, đi cùng chứ?” Ngữ khí khiến tôi cả kinh, chỉ cảm thấy trong đó ngập tràn ác ý bất minh. Tôi mới buông lỏng tâm thì giờ lại dâng lên, không rõ ngày mai lại gặp...

“Cô nương, đi bên này.”

“A.” Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy tiểu thái giám nọ đang mờ mịt nhìn mình, giờ mới phát hiện tôi bất giác ngừng bước chân, quay đầu cũng nghe không được gì. Thở dài, mơ hồ phát hiện ra có chút sự tình đã thoát khỏi nguyên bản quỹ tích của tôi, tôi lại vô lực vẫn hồi. Bước nặng nề theo tiểu thái giám, ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi lên người tôi, tôi cảm thấy quanh thân lạnh băng, đây là lần đầu tiên tôi đến nơi này mà không dám nghĩ về chuyện ngày mai...

Vội vàng trở về, nhìn thấy mọi người đã sắp xếp xong đội hình, tôi vừa lộ mặt, mọi ánh mắt đồng loạt bắn tới. Tôi cũng quản không được nhiều, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Xuân đang hướng tôi ra hiệu, liền nhanh chóng đi trở về vị trí của mình. Tôi biết rõ Tiểu Xuân đang nghi ngờ nhìn mình, nhưng trong lúc mấu chốt này cũng thật sự không biết nói gì, đành phải xoay đầu ra vẻ không để ý. Hơi giương mắt thì đối diện ánh mắt của Nạp Lan Dung Nguyệt, lạnh buốt, sâu sắc, tôi không khỏi rùng mình một cái, nhanh chóng quay đầu. Thầm nghĩ, từ khi nhận thức nàng đến hiện tại, chưa từng dám nhìn thẳng nàng, nhưng hôm nay sau khi phát sinh này đó sự tình, tôi càng không thể nhìn vào đôi nhãn tình tựa hồ biết rõ gì đó của nàng. Tâm lý nén giận, mờ mịt, lại có chút lo lắng, đủ loại cảm xúc giống

như nước hấp đầy bông vải, gắt gao nhét vào lồng ngực tôi, khiến hô hấp của tôi càng thêm trầm trọng.

“Tỷ tỷ?” Lưng tôi bị đẩy nhẹ. “A?” Nhìn thấy Tiểu Xuân đang nghi ngờ nhìn tôi, tôi chợt thanh tỉnh, phát hiện đội ngũ đã đi vào thành thạo, vội cười cảm tạ Tiểu Xuân, nhanh chóng đi theo. Một đường đi vô tri vô giác, tâm lý như bị mèo cào, lại không tìm được đường ra, chỉ có thể không ngừng kiến thiết tâm lý chính mình, tự trấn an một chút, cũng chậm rãi bình tĩnh lại. Tâm lý an ổn, đầu óc liền tỉnh táo, tỉ mỉ nhìn xung quanh, hình như đang hướng Cảnh Nhân Cung đi đến. Nghĩ đến lời nói vừa rồi của tiểu thái giám, vị Nạp Lan chủ tử kia hiển nhiên chính là mẹ ruột của Đại a ca —— Nạp Lan quý phi. Minh Châu tuy rằng không còn quyền thế, nhưng tôi nhớ là vị nương nương này vẫn rất được sủng ái, nàng là phi tần đầu tiên sinh nhi tử, hiện tại chính cung bỏ trống, hiển nhiên nàng cũng ngầm là đứng đầu lục cung, loại chuyện tuyển tú này vốn là do hoàng hậu chủ trì. Tiếp theo lại nghĩ Nạp Lan Dung Nguyệt tự tin như vậy, chỉ sợ cũng là vì có vị di nương này nâng đỡ. Nghĩ nghĩ ánh mắt nàng vừa rồi, thật không thể không phòng, tôi âm thầm cảnh tỉnh chính mình. Không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nạp Lan Dung Nguyệt phía trước, thấy nàng đang vắn nhả đoan trang bước đi, trên mặt chứa tươi cười ẩn hiện, đuôi lông mày hơi nhếch. Aiz, thật là tự tin! Tôi thầm than, qua vài năm nữa, Đại a ca ngã ngựa, vinh hoa phú quý của Nạp Lan gia chẳng phải tan thành mây khói? Không khỏi lắc đầu. Nghĩ lại, hiện nay lúc nào rồi còn lo cho người khác, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Thập a ca, liền khiến tâm trạng bất ổn. Đang nghĩ ngợi lung tung, chợt đã đến một cái sân trống rộng rãi, thái giám dẫn đường kêu tất cả dừng lại, sắp xếp đứng vững, Tiểu Xuân sát bên tôi, thấy nàng mặt mũi trắng bệch, hướng nàng cười cười an ủi, nàng cũng tươi cười đáng thương tội nghiệp với tôi, tôi đè lại xúc động muốn trợn trắng mắt, tổ chức tâm lý nha đầu này rõ là...

Đợi nửa buổi, cũng không thấy người tới, sáu trăm tú nữ đứng giống như tượng gỗ bình thường, trên đầu phơi nắng nóng rát, mỗi người một

thân mồ hôi nóng, nhưng không người nào dám cử động. Tôi đứng tại chỗ, không khỏi nhớ đến thời gian luyện quân tư đột huấn luyện quân sự khi mới vào đại học, cùng hiện tại không kém mấy, chỉ là lúc đó có huấn luyện viên nhìn chăm chăm, tôi không dám hỗn loạn, nhưng bây giờ không có người nào nhìn chăm chăm, tôi vẫn không thể náo loạn, người khác không sợ, tôi cũng không thể quá giới hạn, thật là vạn bất đắc dĩ. Lòng nghĩ hiện tại nếu có người tố cáo tôi, không kiên trì nổi liền không đạt tuyển tư cách, tôi sẽ ngay lập tức đặt mông ngồi lên mặt đất, để bọn họ nâng tôi đi, không tiếp tục hưởng cái vạ này. Trên người tôi duy nhất có thể cử động chỉ còn con mắt, nhưng ngắm nhìn bốn phía cũng mỗi một, chỉ có thể nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa mới nhắm mắt lại, liền nghe thấy một trận thanh âm bước chân hỗn độn truyền tới, mở mắt nhìn lại, một đội nhân mã uốn lượn đi tới. Đi đầu là mấy vị quý phụ, quần đầy trang sức châu báu, mũ phượng kỳ phục, giẫm guốc gót tròn, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng tới phía này. Tinh thần tôi không khỏi rung lên, cẩn thận nhìn về phía đám sủng phi của Khang Hi hoàng đế, tôi đã từng xem qua 《Truyện kỳ về hậu phi của các triều đại Đại Thanh》, đối với một vài nhân vật trong đó rất hứng thú. Đi đầu là một người thân hình cao gầy nữ tính, mắt hạnh mày ngài, mặt trái xoan, mũi dài nhỏ, ba mươi mấy tuổi, có điều khéo miệng nhếch lên, lộ ra một cổ cao ngạo nói không ra lời. Tôi cảm thấy mình bạch vị này nhất định là Nạp Lan quý phi, không khỏi thoáng nhìn trộm sang Nạp Lan Dung Nguyệt, chỉ thấy trên mặt nàng mơ hồ lộ ra một tia hưng phấn cùng đắc ý, nên càng xác định mình đoán không sai. Nhìn kỹ lại lần nữa, phía sau Nạp Lan quý phi có một vị nương nương khác, mặt trái xoan, mày lá liễu, mắt xếch, thần thái an tường, đoan trang thận trọng, tôi đoán không ra nàng là ai, chỉ nghĩ địa vị nàng không thấp. Các nàng hai người đi đầu, còn lại các cung nhân khác cách một đoạn. Đi chốc lát sau liền đứng lại trước mặt chúng tôi, tôi đang phán đoán thân phận một vị phi tần khác, liền thấy thái giám đầu lĩnh vượt qua phía trước cúi chào thỉnh an: “Nô tài xin thỉnh an Quý phi nương nương, Đức phi nương nương.” Tôi giờ mới hiểu được, thì ra nàng chính là

mẹ ruột Ung Chính, thái hậu tương lai, không khỏi cẩn thận nhìn. Đột nhiên ánh mắt Đức phi phóng đến, cùng tôi liếc nhau một cái, tôi cả kinh, vội vàng cúi đầu, chỉ chốc lát sau cảm thấy ánh mắt kia biến mất, âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Lại nghe có người nói: “Đây chính là tú nữ tuyển tiến cung đầu năm nay?” Tôi vội tập trung lắng nghe. “Vâng, bẩm quý chủ nhân, ngày hôm nay tổng cộng là 587 danh tú nữ, Bát kỳ là 571 danh, Hán quân kỳ 16 danh.”

“Muội muội, muội xem xem, bộ dạng tú nữ năm nay đều thật tươi mát.” Nạp Lan quý phi quay đầu hướng Đức phi cười nói.

“Đúng vậy.” Đức phi ôn hòa gật đầu. Hai vị nương nương tao nhã đi đến trước mặt tú nữ hàng đầu, lần lượt nhìn, đến trước Nạp Lan Dung Nguyệt, Quý chủ nhân dừng một chút, lại không dấu vết đi qua. Tôi liếc trộm nhìn lại, trên mặt Nạp Lan Dung Nguyệt dĩ nhiên đỏ lên, chỉ là cố tự trấn định, tay có chút phát run. Không biết vì cái gì, tôi có chút muốn cười, xem ra vị Nạp Lan cô nương này không phải nhân tố có thể làm càn, vừa mới nhìn thấy người quen đã kích động. Đang cười trộm, nhân ảnh chợt lóe, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Nạp Lan quý phi đang đứng trước mặt, xem kỹ tôi. Tôi sửng sốt, bên cạnh lập tức có người nhắc nhở: “Còn không mau thỉnh an Quý chủ nhân.”

“A, nô tỳ xin thỉnh an Quý phi nương nương, nương nương cát tường.” Tôi vâng vàng dùng cái thỉnh an tiêu chuẩn nhất cúi người xuống. “Ừm, người là hài tử nhà ai?” Nạp Lan quý phi trên dưới đánh giá tôi, lúc này Đức phi cũng đi tới đứng lại một bên nhìn tôi. Tôi thầm hít một hơi, bình ổn đáp: “Bẩm nương nương, phụ thân nô tỳ là Tương Hoàng kỳ Anh Lộc.” Tôi tuy cúi đầu, nhưng vẫn cảm giác được hơi thở của Nạp Lan nương nương biến đổi: “Là Nhã Lạp Nhĩ Thập gia, ngẩng đầu lên ta xem xem.” Trong ngữ điệu của Nạp Lan quý phi rõ ràng hàm chứa chút gì đó tôi không nói nên lời, chỉ có thể lễ độ cung kính ngẩng đầu lên, cùng nàng liếc

nhau một cái. “Ừm, thực là đẹp mắt! Mọi người nói sao?” Nạp Lan quý phi quay đầu cười hỏi Đức phi.

“Vâng, đúng ạ, sáng sủa văn tú, nghe nói phu nhân Anh Lộc đại nhân xuất thân thư hương thế gia, xem nha đầu này lớn lên cũng thật tốt, người bao nhiêu tuổi?” Tôi phúc phúc thân đáp: “Cảm ơn nương nương khích lệ, nô tỳ năm nay mười sáu.” Lẽ ra bị nhân khích lệ là chuyện tốt, nhưng nơi này còn có những người đó, tôi thật không chút vui vẻ, vốn không muốn lộ diện, không hiểu vì cái gì lại liên tiếp tìm tôi hỏi này nọ có hay là không, song trên mặt vẫn là phải ra vẻ tươi cười. Đang nghĩ ngợi, một câu nói của Nạp Lan quý phi lại khiến tôi thực cười không nổi: “Đúng vậy, bằng không thế nào lại có người tranh đấu...”

Tôi nằm ngửa trên giường, nhìn nóc nhà cao cao, lộng che, cảm thấy trong lòng mình dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu tỉ mỉ hồi tưởng sự tình buổi chiều phát sinh...

“Tỷ tỷ nói đùa.” Đức phi nương nương cười nhìn tôi một cái, mà tôi đã ngẩn người không nói nên lời, chỉ cảm thấy da đầu run lên, trên mặt càng ngày càng nóng, đầu óc điên cuồng các loại ý nghĩ quay chuyển. Lời này của nàng là ý tứ gì, từ khi tôi đi khỏi đó đến nơi này bất quá một giờ đồng hồ, chẳng lẽ đã có lời đồn đãi nào truyền đến hậu cung? Ai báo cáo, nói cái gì, còn có ai biết rõ? Lời này là đang cảnh cáo tôi hay là... Tôi đột nhiên có một loại cảm giác muốn té xỉu, có điều lòng tôi rõ ràng trong sạch, ý nghĩ kia chỉ trong phút chốc xẹt qua trong đầu tôi, tôi lập tức nâng đầu hướng Nạp Lan quý phi nhìn lại, nhưng nàng đã thản nhiên đi thẳng về phía trước, lại nhìn Đức phi, cũng theo nàng đi. Tôi vô lực từ trên mặt các nàng nhìn ra được điều gì khác, cũng không thể biết tới cùng là gì. Tôi ra lệnh chính mình trấn tĩnh lại, thở sâu hai cái, cảm giác tốt hơn nhiều, giờ mới đối xung quanh có cảm giác...

A a! Thì ra cảm giác được người người chú mục là như vậy, vô số ánh mắt bắn lên người tôi, trong đó có ánh mắt rất có lực xuyên thấu, tôi quay

đầu xem Tiểu Xuân, phát hiện nàng đang yên lặng nhìn tôi, ánh mắt kia tôi rất quen thuộc, bên trong có một tầng sương mù, khiến người ta không rõ tới cùng bao hàm điều gì. Chẳng qua, đây là lần đầu tiên nàng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi cười cười với nàng, quay đầu, không muốn xem biểu tình của nàng là gì, trong lòng thầm than, chẳng lẽ bằng hữu duy nhất của mình cũng sẽ mất đi sao? “Aiz!” Nghĩ đến điều này tôi lại không khỏi than thở, nghĩ nửa buổi, vẫn có chút cảm giác mơ mơ hồ hồ.

“Thật xem không ra, bình thường nàng ra vẻ...” Từng đợt thanh âm thì thầm từ ngoài cửa sổ truyền vào, tôi dùng ngón chân nghĩ cũng biết rõ là đang nói mình, xoay người trên giường, không muốn nghe, tôi đã phiền lắm rồi. “Hừ, chớ biết căn người không sửa lên thôi.” Một thanh âm rõ ràng truyền tới, cái này không phải nhỏ giọng nói thầm, xem ra Nạp Lan đại tiểu thư sợ tôi nghe không được, cố ý đập phá đây. Xem hôm nay thực giành được đầu ngọn gió của nàng, nhưng tôi vạn phần cũng không muốn nhé. Tôi không khỏi trợn trắng mắt, nàng thích nói gì thì mặc kệ nàng, hiện tại muốn mệnh cũng không phải nàng. Tôi ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương, đột nhiên hoài niệm hai nha đầu. Aiz! Hiện tại không người hầu hạ, đành phải tự mình xoa bóp.

“Cốc! Cốc!” Có người gõ cửa, “Tỷ tỷ?” Tôi sửng sốt, vậy mà là tiếng của Tiểu Xuân, tôi vốn tưởng rằng trong vòng một khoảng thời gian nàng sẽ không tới để ý tôi, vậy giờ nàng... Trong lòng phán đoán tại sao nàng tới: “Tiểu Xuân sao? Mau vào.” Tôi nhanh chóng đứng dậy. Chính lý một chút, Tiểu Xuân đã tiến vào, đứng tại ngưỡng cửa, nhìn tôi cũng không mở miệng, tôi cũng xem nàng, vô thức nghĩ từ trên biểu tình nàng nhìn ra cái gì đó, liền như vậy qua một lát, mới phản ứng kịp, “Khụ, cứ đứng ngây ra đó là sao, tới đây ngồi.” Tôi trước trấn định lại, bản thân cũng không am hiểu người khác dốc lòng dốc sức mà hao hết tâm tư, binh đến tướng ngăn, nước dâng đất chặn cũng chả sao. Tôi cười một tiếng, ngồi xuống trước, rót hai ly trà, đưa một chén cho Tiểu Xuân, chính mình chậm rãi thổi bọt trên lá trà, không hề mở miệng. Tôi biết rõ nha đầu này bình thường nhẫn nại là cố

gắng lắm, bản thân cũng chẳng phải người có tính kiên nhẫn, cho nên không cần tôi nói, tự nhiên nàng sẽ hỏi. Khóe mắt nhìn trộm sang, ánh mắt nàng cũng không lạc trên người tôi, chỉ cúi đầu dùng lực vặn vẹo góc áo. Đột nhiên nàng ngẩng đầu lên, tôi vội vàng thay đổi ánh mắt, chuyên tâm uống trà.

“Tỷ tỷ, chuyện hôm nay đến cùng là thế nào, các nàng bên ngoài nói thật khó nghe.” Tiểu Xuân sắc mặt hồng hồng, hô hấp có chút dồn dập, rõ ràng là thập phần khẩn trương nhìn tôi. Tôi nhìn nàng một cái: “Các nàng nói muội tin sao?” Tôi cũng không hồi đáp, mà hỏi ngược trở về, điều này hiển nhiên không giống Tiểu Xuân dự liệu, nàng sửng sốt, tôi rất thân nhiên nhìn nàng, nàng cúi đầu lảng lạng nghĩ nghĩ, dứt khoát ngẩng đầu lên nhìn vào mắt tôi: “Muội không tin, muội chỉ tin lời tỷ nói.”

“Ồ, như vậy à...” Tôi nhìn nàng, lòng thầm nghĩ lời nói này đại khái có sáu phần là thật, bất quá lấy chúng tôi giao tình mà nói điều này cũng đủ rồi. Dù sao loại tri kỷ trăm phần trăm tín nhiệm không phải tùy tiện là có thể gặp được. Tôi nhợt nhạt cười: “Kỳ thật chính ta cũng không biết nhiều lắm, khả năng là vì phụ thân ta đi. Ông ấy dù sao cũng có chút quyền thế, cho nên thân là nữ nhi của ông, có người mơ tưởng cũng chẳng có gì lạ.” Tôi cho nàng một lời giải thích rất mơ hồ. Có người nói, mọi người bản năng đối với sự tình chính mình không hiểu rõ hoặc làm không được có một loại kính sợ, cho nên tuy rằng quyền thế người cha hiện tại của tôi khả năng căn bản không đem đến hiệu quả tới mức này, nhưng tôi cũng phải đành nói như vậy. Lường trước loại sự tình tranh giành quyền lợi này, cực kỳ mơ hồ, Tiểu Xuân xuất thân quan gia, đối với loại sự tình này tất nhiên là hiểu rõ, loại đáp án này nàng có lẽ còn có thể tiếp thu, muốn nói đến cùng cho nàng, khả năng bằng hữu không làm được, trái lại kéo địch nhân đến.

“Như vậy... Na Nạp Lan quý chủ nhân nói như thế... Tỷ cùng Nạp Lan gia quan hệ rất tốt sao?” Tiểu Xuân cũng có chút mờ mịt.

“Không có gì giao tình, lời nói hết sức tốt như vậy, nàng sẽ không nói ra...” Tôi làm mặt quỷ với nàng.

“A.” Tiểu Xuân ngốc nghếch nhìn tôi, hoàn toàn không hiểu rõ tôi đang nói gì. Tôi không khỏi lắc đầu, nha đầu này thẳng thắn như vậy, thế thì làm sao tồn tại ở loại địa phương này chứ, tôi cười cười, chỉ chỉ ngoài cửa sổ: “Muội cảm thấy cái này là hay ho sao?” Nàng sững sốt, hiểu ra, cũng cười, lập tức liền thoải mái nói: “Thật đúng mà, hay ho ở chỗ tỷ tỷ luôn luôn lòng dạ sáng sủa, không để ý.” Tôi không khỏi cười khỏ, không sáng sủa tôi còn có thể thế nào, nếu như hiện tại cánh cửa thời không ngay tại bên cạnh tôi mở ra, tôi lập tức nhảy ra ngoài cho mỗi bà tám một cái tát, sau đó biến mất. A a! Như thế nhất định rất sáng khoái, nhưng bây giờ... Aiz!

Tiểu Xuân thấy tôi một lát cười lại một lát thờ dài, cũng không biết tôi đang nghĩ điều gì, bất quá cũng quen tạt xấu tâm hồn treo ngược cành cây của tôi. Nàng đứng lên: “Tỷ tỷ?”

“A?” Tôi phục hồi tinh thần.

“Vậy muội không quấy rầy tỷ, một lát nữa đến bữa tối, muội bưng tới cùng tỷ ăn được chứ?” Tiểu Xuân cười tí mắt, nghe được đến đáp án, tất nhiên là khôi phục hết thảy bình thường.

“Được chứ, vậy tỷ chờ muội.” Tôi cười nói, cũng đứng dậy tiễn nàng đi ra.

“Phù”, tôi thở phào một cái, tốt xấu xem như giải quyết một vấn đề, Tiểu Xuân dù sao tuổi nhỏ đơn thuần, tôi cũng không lo lắng nàng này thua tôi mười mấy tuổi. Chính là nghĩ tới quý phi, mấy vị a ca, cả mấy người biết rõ tôi, tôi còn chưa biết rõ con người họ, không khỏi bắt đầu nhưc đầu. Từ khi đến nơi này, tôi trước giờ không có giống như đêm nay mãnh liệt muốn về nhà, điều này đã biến thành mục tiêu số một của tôi, tôi rất cuộc

không còn có loại tâm tình coi trọng cảnh sắc hay tìm kiếm mới lạ như lúc mới tới. Hiện tại điều tôi cần phải làm là khiến bản thân sinh tồn trong hoàng cung quý đệ này, sau đó về nhà. Duỗi duỗi thắt lưng, có mục tiêu liền có hi vọng, tâm tình tôi tốt lên chút ít.

Cùng Tiểu Xuân ăn cơm tối xong, nói chuyện phiếm một hồi, rồi tự đi nghỉ ngơi, dù sao ngày mai là đại sự hàng đầu, nguyên bản tôi không để ý, nhưng bây giờ hết thảy đều bất đồng, tôi nhất định phải khởi động mười hai thành công lực tinh thần đi đối phó. Rửa mặt chải đầu loạn xạ, vừa mới nằm xuống, ngưỡng cửa đột nhiên truyền tới tiếng đập cửa nhẹ nhàng, tôi cả kinh, muộn như vậy, là ai chứ?

“Ai vậy?” Tôi hỏi một tiếng, không ai trả lời. Nhưng tôi khẳng định không nghe lầm, liền lại hỏi một tiếng, vẫn là không người nào đáp lại. Tôi có chút hoảng hốt, nuốt ngụm nước bọt, làm chính mình tỉnh táo lại. Không thể là Tiểu Xuân, chắc không phải có người nào đó đến hại tôi chứ? Dù sao hôm nay tôi đã có tiếng, xảy ra sự tình gì đó, cũng dễ hiểu. Nghĩ trước nghĩ sau một hồi, vẫn không nắm được mấu chốt, cắn răng một cái, khoác áo ngoài bước đến cạnh cửa, thở sâu, bất ngờ mở cửa ra... Bên ngoài không có ai, trời đen như mực, trừ tiếng gió ra, hết thảy đều rất an tĩnh, không khỏi cười thầm thần kinh mình quá nhạy cảm, cúi đầu định đóng cửa...

Ơ? Đây là cái gì, tôi cúi người xuống xem, một tờ giấy nhỏ đang lẳng lẳng nằm bên cạnh. “Oành!” Tôi chỉ cảm thấy máu nóng hướng thẳng lên trán, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đem nó nhặt lên, đóng cửa, cởi giày, lên giường, một mạch làm xong, đầu chui vào trong chăn, há miệng thở sâu.

Một lát sau, mới cảm thấy tim đập bình thường, nhô đầu ra, lén nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy thân thể chứa đầy cảm giác có tật giật mình, rất kích thích, chỉ là một chút cũng không buồn cười. Ổn định bản thân một chút, cũng không dám đốt đèn, chỉ có thể đi chân trần, lẳng yên không tiếng động đến bên cửa sổ, nường theo ánh trăng, trong lòng tôi sợ hãi, chỉ cảm

thấy lòng bàn chân lạnh buốt, nhưng tay một mực nửa điểm cũng không run, chậm rãi mở ra xem, chỉ có hai chữ...

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Giả Bệnh

“Giả bệnh”! Chỉ có hai chữ này, song lại khiến tôi một đêm mất ngủ. Chữ viết này tôi không nhận thức, cũng không cách nào biết được đây rốt cuộc là một lời cảnh cáo hay một câu gợi ý. Nghĩ trước nghĩ sau, cảm thấy đầu như sắp nứt ra, chợt phát hiện sắc trời đã sáng, mà như cũ vẫn không nghĩ ra đầu mối nào, đành phải khoác áo đứng dậy vận động một chút, tay chân tê dại, đau đến mức nhe răng trợn mắt, nhưng đầu lại càng đau... Bước tới bên bàn, cầm ly trà đêm qua thừa lại, không suy nghĩ nhiều, dốc cạn một hơi... Thật khổ! Tôi liếm liếm đôi môi khô khốc, cảm thấy một cỗ mát lạnh đi thẳng xuống lồng ngực, đầu óc nhất thời tỉnh táo rất nhiều. Tôi lắc đầu, quyết định, nếu từ điều kiện khách quan không cách nào làm ra phán đoán, vậy cũng chỉ có thể thuận theo trực giác.

Giả bệnh!!! Làm ra quyết định, tâm lý nhất thời yên ổn không ít, cần thận suy nghĩ làm thế nào để giả bệnh đây? Quay đầu sang thấy trong gương đồng đầu tóc tôi tán loạn, sắc mặt tái nhợt, quầng mắt thâm. Ha ha! Tôi không khỏi bật cười, chắc, không cần giả vờ đã rất giống... Duỗi thắt lưng, xoay người trở lại giường nằm xuống, dù sao đã là bệnh nhân thì phải nằm trên giường, không phải sao? Giờ chỉ cần chờ tiểu thái giám hoặc Tiểu Xuân tới phát hiện tôi mắc “bệnh” là được.

Tôi nhắm mắt lại, đầu óc giống như có xe lửa chạy qua, từng màn từng màn thoáng hiện. Đến tột cùng là ai, tôi nhìn không được suy nghĩ... Đối với giả bệnh hậu quả thế nào, tôi lại không quá để ý, cùng lắm thì bị đuổi về nhà. Dù sao mỗi lần tuyển tú cũng phải có người cảm lạnh cảm cúm, hơn nữa hiện tại tôi cũng không thoải mái, nhức đầu là thật, nếu thái y tới xem mạch, nếu không nghiêm trọng thì chí ít cũng là lo âu quá độ, bên

ngoài bị cảm bên trong ưu sầu, cái này cũng không tính là khi quân. Huống hồ ngày hôm qua một phen trải nghiệm, tôi bị kinh hách là thật...

Đang đặc ý nghĩ, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói, có người nhẹ nhàng gõ cửa: “Cô nương, canh giờ đến, nên đứng dậy.” Tôi ngừng thở, sau đó ho khan mấy tiếng, không hề hồi đáp hẳn. Bên ngoài thái giám lại gõ gõ cửa: “Cô nương, nên đứng dậy, thời gian không còn sớm.” Tôi như cũ không nói chuyện. “Cô nương, sai canh giờ là không thể, ta tiến vào đây.” Hẳn ở bên ngoài đợi một lát, rồi mới đẩy cửa, trước tiên thò đầu vào nhìn, tôi vội vàng nhắm mắt, hẳn phát hiện tôi còn nằm trên giường, vội vã đi tới: “Cô nương, cô đây là thế nào?” Tôi hơi hơi mở mắt ra, thấp giọng nói: “Công công, ta không thoải mái...”

“A? Cô chỗ nào không thoải mái?” Thái giám dán mắt nhìn tôi, rõ ràng có chút hoài nghi.

“Ta nhức đầu, thân thể cũng khó chịu... Khụ khụ!” Tôi ho nhẹ hai tiếng. “Ai u, phải làm sao đây, hôm nay là ngày quan trọng như thế, cô đợi chút, ta ra ngoài một lát.” Thái giám vội vàng đi ra, tôi vừa mới định cử động bấp đui, liền nghe tiếng người đến gần, vội vàng khôi phục nguyên trạng tiếp tục giả vờ bệnh.

“Trương tổng quản, ngài nói chuyện này phải làm sao, hôm qua còn tốt đẹp, nô tài cũng không cảm thấy gì, hầu hạ rất tốt, hôm nay liền...”

“Tiểu tử ngươi bớt lải nhải!” Một giọng trách mắng, tôi nghe ra là chủ quản sinh hoạt thường ngày của tú nữ tuyển tú lần này Trương công công, người ngày đầu tiên cung liền giảng luận “biến vịt biến phượng hoàng”.

Cửa đẩy ra, Trương công công đi vào, đến bên giường, tôi tuy nhắm mắt, cũng biết hẳn đang cẩn thận quan sát. “Đại cô nương, cô chỗ nào không thoải mái?” Hẳn hỏi tôi. Tôi giương mắt, mơ mơ màng màng nhìn hẳn, “Ta nhức đầu, thân thể cũng đau nhức.” Nhìn thấy mặt Trương công

công ngoài cười nhưng trong không cười, tôi âm thầm cảnh giác, biết rõ công công như hăn đều là người tinh anh, nửa điểm sai lầm cũng nhìn ra được. “Ồ...” Hăn kéo dài thanh âm, “Hôm qua không phải còn rất tốt sao?”

“Ta khả năng là ngủ không được tốt, suy nghĩ quá nhiều... Khụ khụ!!” Tôi thay đổi bằng giọng nói rất nhỏ.

“Ừm, suy nghĩ quá nhiều.” Trương công công lập lờ nói, “Như thế, cô hôm qua...” Nói còn chưa dứt lời hăn đã nuốt vào, ho khan một chút, “Như vậy, Trạ Nhi, người đi mời thái y đến, nhanh lên!”

“Vâng!” Tên tiểu thái giám bên cạnh đi như tên bắn.

“Đại cô nương, lát nữa thái y cũng nói cô không khoẻ thì ta cũng chỉ có thể giúp cô báo bệnh, hôm nay đại tuyển không thành...” Tôi ra vẻ vội vã: “Ta không việc gì... Khụ khụ... Chỉ là có chút không thoải mái... Không có gì đáng ngại.” Nói xong thở gấp.

“Hừ hừ, đáng ngại hay không không phải cô định đoạt, nghe thái y đã.” Hăn nói xong xoay người ngồi bên cạnh bàn, đánh giá tôi, tôi lại sợ diễn kịch thêm không nổi, chỉ có thể nhắm mắt, cũng không dám cử động, cứ như vậy cứng ngắc nằm.

Rốt cục thái y đến, bảo tôi vươn tay ra để bắt mạch, tôi liếc trộm nhìn, thấy thái y đang nhắm mắt vuốt ria mép thì đột nhiên mở mắt, tôi mau chóng nhắm lại, cảm thấy hăn đưa tay thả trở về. “Lý thái y, như thế nào?” Tôi nghe Trương tổng quản hỏi. “Cũng không có gì trở ngại, bất quá suy nghĩ quá mức, trúng gió cảm lạnh, lại không được điều dưỡng tốt.” Lý thái y chậm rãi đáp.

“Vậy hôm nay tuyển tú...”

“E là không được. Thứ nhất là cần nghỉ ngơi, thứ hai là mang bệnh vào cung cũng không tốt, ta sẽ viết đơn thuốc, cô nương tốt nhất cần nghỉ

ngơi thoải đáng.” Lý thái y bước đến bên cạnh bàn kê đơn. Trương công công khẽ khom lưng: “Đại cô nương, cô cũng nghe rồi đấy, hôm nay e là không thể đi, cô trước hết uống thuốc nghỉ ngơi, ta sẽ tự đi bẩm báo chủ tử.”

“Vậy thì phiền toái công công.” Tôi nói.

“Vâng. Trụ Nhi, người hầu hạ, đừng để người nào tới gần đây tránh khỏi lây bệnh.” Nói xong nhắc chân đi. “Vâng! Ngài đi thông thả, tiểu nhân tiễn ngài.” Tiểu thái giám vội vàng tiễn hai vị đi ra, về phần tôi người bệnh lại bị bỏ qua một bên. Điều này cũng tốt, giãng co nửa buổi, tôi cũng ra một thân mồ hôi, cảm thấy đầu cũng không đau, trên người cũng không còn nóng, a a, nếu thái y còn kéo dài thời gian xem mạch, tám phần liền nói tôi không bị bệnh. Nghĩ đến Tiểu Xuân cũng không thể tới đây thăm tôi, không biết nàng hôm nay kết quả thế nào, một bước lên trời hay vẫn là... Haiz! Cũng không còn sức lực lo lắng cho nàng, hiện tại tôi chỉ lo một việc —— bụng tôi rất đói, kêu ầm ĩ. Có điều bệnh nhân mắc phong hàn thì phải để bụng rỗng, tôi nhớ trong 《 Hồng Lô Mộng 》 viết như vậy, phương thuốc gia truyền của Giả phủ chắc cũng như bí phương của Thanh triều...

Aiz! Dù có than thở cũng đành chấp nhận, chỉ không rõ đến khi uống xong chén thuốc có hay không đói nữa.

Tiểu thái giám hầu hạ tôi uống thuốc, giúp tôi đắp kín chăn để ra mồ hôi, tôi nóng đòi mạng, bụng lại rỗng không, mồ hôi tuôn như mưa, hẳn lại cao hứng bảo tôi sẽ nhanh tốt lên. Tôi dở khóc dở cười, giờ mới hiểu được cái gì gọi là gậy ông đập lưng ông. Một lúc sau, lơ mơ nửa ngủ nửa tỉnh, không biết qua bao lâu chợt cảm giác có người đang nhìn, mở to mắt, một khuôn mặt cười rạng rỡ ánh vào đáy mắt...

Tôi thở hắt ra, rốt cục có chút minh bạch: “Tiểu quý, cậu tới làm gì?” Như tôi sờ liệu, khuôn mặt cười lập tức biến thành tức giận.

“Ta đã nói, ta không phải...” Hãn đột nhiên dừng lại, nhìn xuống tôi, “Cô mưu tính để làm ta tức giận... Hừ!” Hãn trợn mắt nhìn tôi một cái, tôi nhắm mắt, cười nói: “Cậu cũng mưu tính tôi không phải sao?” Hãn sừng sốt, nhìn tôi, tôi từ trong chăn giơ lên nắm tay đặt trước mặt hãn, mở ra, một tờ giấy nhỏ dính đẫm mồ hôi trong lòng bàn tay. Hãn cười, rất vui vẻ, nắm tay tôi, nhìn vào, đột nhiên lại hôn lên. Tôi cả kinh, dùng sức giãy thoát ra, thở hổn hển, bất giác nhìn về phía lòng bàn tay, tờ giấy đã không còn. Tên nhóc nọ cười thật đắc ý, tôi liếc hãn một cái, nhắm mắt lẳng lặng chờ.

“Cô còn thật sự bị bệnh, lợi hại lợi hại...”

Tôi sừng sốt một chút, mở mắt ra, vốn cứ tưởng rằng hãn sẽ giải thích vì sao hãn buộc tôi làm như vậy. “Đúng rồi, nhờ cậu ban tặng cả.” Tôi nhìn lại hãn, thực có chút tức giận. Hãn cười nhích lại gần, tôi lui dần về sau, kết quả... Vẫn là một dạng, thiếu gia hãn bất động như núi, nghĩ gì làm nấy, tôi hung tợn nhìn khuôn mặt hãn dựa vào vai tôi, đang nghĩ có nên cho hãn một đấm hai đá, vì giảm béo nên tôi từng đi học Taekwondo, chút sức lực này vẫn có thể.

“Nếu không làm như thế, hôm nay cô sẽ phải qua chỗ Bát ca.”

“A?” Tôi quay đầu lại, hãn đang yên lặng nhìn tôi, trong mắt có cảm xúc khó nói ra cùng một nét đau xót thoáng hiện. Tôi đột nhiên bình tĩnh trở lại, thậm chí không muốn hỏi chuyện qua chỗ Bát ca có ý tứ thế nào, chỉ để hãn dựa vào tôi, lẳng lặng thay hãn sẽ chia một số thứ không rõ nên lời. Aiz! Nghĩ về cuộc đời hãn, tôi không khỏi thêm thương tiếc cậu nhóc trước mắt này. Đang suy nghĩ, cửa đột nhiên bị mở, tôi hoảng hốt nhìn lại...

Chỉ thấy vị tiểu thái giám Tần Trụ Nhi kia thò đầu bước tới, tim tôi đập cấp tốc, phản ứng đầu tiên nghĩ được là đem chăn trùm lên Thập Tam a ca bên cạnh tôi, hủy tang chứng vật chứng, nhưng trong tiềm thức lại hiểu rõ làm như vậy thật vô ích, vậy nên phút chốc trong đầu hàng trăm ý niệm

xoay chuyển, lại không có cách nào dùng được, lúc ấy chỉ có thể tại chỗ sững sờ, không biết làm gì mới tốt. “Cô hiện tại chính là giết ta cũng không nói một câu, ha ha!” Thập Tam a ca đột nhiên nói bên tai tôi. Tôi cả kinh, xoay người nhìn hắn, vẫn đang tự tại dựa vào tôi, cười tít mắt, tôi có chút ngờ ngạc, lúc này Tần Trụ Nhi đã đi tới đối diện rồi dừng lại, tôi nhìn hắn, không ra biểu tình gì, tôi thở ra một hơi, minh bạch, quay đầu nhe răng cười nói: “Không sai, đem hắn với cậu cùng nhau giết thì coi như tôi nói trước rồi nhé?”

“Ha ha...” Thập Tam a ca cười to, đúng là khiến người ta tức giận rằng nghiêng lợi, từ khi quen biết hắn, hầu như mỗi lần đều bị dọa cho hoảng sợ, chê mệnh tôi thọ quá sao? Còn chưa đến phiên tôi ồn ào, Tần Trụ Nhi đã vọt lên: “Chủ tử tốt của ta, nhỏ giọng một chút, bị người nghe thấy thì sao, ngài biết rõ các vị gia khác ở chỗ này đều có người mà!”

“Hừ...” Hắn dừng cười, sắc mặt âm trầm xuống, nắm bím tóc tôi xoa nắn. Tôi nhìn hắn một cái, trong lòng âm thầm thở dài, so với cậu bé có vẻ mặt nham hiểm hung ác trước mắt này, vẫn là Thập Tam a ca khiến người ta tức giận nghiêng rằng nghiêng lợi tốt hơn. Đang nghĩ ngợi, nghe thấy tiểu thái giám nói: “Gia, nên đi thôi, một lát nữa tuyển tú xong rồi, mọi người đều trở về, khiến người khác bắt gặp được lại không hay.” Dận Tường ngẩng đầu, giận dữ nhìn Tần Trụ Nhi: “Người cho rằng gia sợ sao?” Tần Trụ Nhi vội quỳ xuống, “Aiz, chủ tử, ngài không sợ nhưng cũng phải thay Minh Vy cô nương suy nghĩ...” Hắn sững sốt, nhìn về phía tôi. Tôi thật yên lặng nhìn lại.

“Cô sợ sao?” Hắn hỏi. “Sợ chứ!” Tôi ăn ngay nói thật. Đương nhiên sợ, bị người ta bắt gặp thật không hay ho, nhưng cũng không phải rất sợ, nghĩ nghĩ sợ chết là thật, nhưng không quá sợ ra chuyện, binh đến tướng ngăn thôi. Chỉ là tại nơi hoàng cung này mà lại xảy ra chuyện gì đó, đại khái cách cái chết cũng không xa, cho nên vẫn là sợ thì tốt hơn... Đang nghĩ ngợi lung tung, hai mắt cũng vô thức nhìn chăm chăm hắn. Bỗng

nhiên hần cười: “Cô thực cùng người khác bất đồng, cô nương khác hẳn định sẽ nói cùng ta đồng sinh cộng tử gì đó, cô lại thành thật, hừ hừ...” Hần quay đầu đi, thân thể vẫn bất động. Tôi thấy Tần Trụ Nhi gấp gấp đến mức ứa ra mồ hôi nhưng lại không dám khuyên gì thêm, cũng vì biết rõ vị chủ tử này tính khí nóng nảy, chỉ có thể nháy mắt liên tục với tôi. Tôi xoa xoa bờ vai bị hần gối đau nhức, thấy hần vẫn là không để ý tôi, trong lòng mình bạch, hần thích tôi không giống người thường, nhưng hiện tại cái không giống người thường này lại khiến hần không thoải mái, than thở, hóa ra vẫn chỉ là một cậu nhóc. Tôi đưa tay qua, kéo mặt hần trở lại, nhìn vào mắt hần, vẫn quật cường như vậy, có người nói tự tôn cùng tự ti đi ngược với nhau, nhiều đau xót như vậy cũng không dè sập hần, nhưng lại đem cậu nhóc này trở nên mẫn cảm hơn nhiều.

“Trong cung này có người cậu quan tâm đúng không, cậu không muốn làm bọn họ khó xử chứ?” Tôi nhẹ nhàng cười nói, hần sừng sốt, nhìn tôi chăm chăm. Tôi như cũ bình tĩnh, hần thông minh như vậy không thể không minh bạch ý tứ của tôi, vị Tứ gia kia là người hần thân thiết nhất đi... Hần chậm rãi duỗi tay bắt lấy tay tôi, kéo tôi về phía hần, tôi biết rõ chính mình không thể giãy thoát khỏi hần, huống chi tôi chẳng hề chán ghét cậu nhóc quật cường này, cảm thấy hần tựa như em trai mình vậy, còn có điều gì khác, đang nghĩ thì đã bị hần ôm lấy gắt gao.

“Tứ ca đang giúp ta nghĩ biện pháp, tóm lại sẽ làm cho cô lưu về bên chúng ta, cho nên, cô...” Hần dừng lại, buông tôi ra, yên lặng nhìn tôi một cái rồi xoay người đi ra ngoài. Tôi sừng sốt, nhìn hần rời đi kiên quyết, chỉ lưu lại một câu không rõ thật giả như thế. “Tôi đã biết!” Tôi bất giác lớn tiếng gọi với theo, mười phần chắc chắn. Tần Trụ Nhi đang định đi theo ra cửa, bị lời của tôi dọa đến mức bước chân lão đảo, ngẩng đầu lên ngây ngốc nhìn tôi, tôi nghe thấy bên ngoài mơ hồ một tiếng cười khẽ, liền thở một hơi thật mạnh, cúi đầu, nhìn tiểu thái giám nửa ngồi bên cạnh cửa cười nói: “Ha ha, bệnh của ta đã tốt lên, Trụ Nhi công công, có rượu với thức ăn ngon không?”

Thật là thỏa lòng thỏa dạ, ăn uống no đủ lại đi tắm rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái nửa dựa vào đầu giường, tiện tay nhìn một quyển sách, lật lật từng tờ, nhưng tâm tư cũng lại không đặt vào nó. Ngày hôm nay Thập Tam a ca tới, cũng chưa nói tí mĩ ngôn ngữ, tự mình cẩn thận suy nghĩ, cũng chỉ có thể hình dung được đại khái: thứ nhất, Thập Tam a ca muốn có tôi, mà Tứ a ca cũng không giống như phản đối; thứ hai, Bát a ca nơi đó có vẻ như cũng đối tôi có hứng thú, về phần nguyên nhân, tôi nghĩ hẳn là vì thế lực phụ thân cùng gia tộc hiện tại của tôi chẳng, lại nói hai thế lực trái ngược này đều coi việc khác là thứ yếu, Tứ a ca kia tám phần cũng là vì cái nguyên do này thôi. Trái lại Thập Tam a ca Dận Tường...

Tôi không khỏi lắc đầu, tin tưởng rằng đầu tiên hẳn là vì có thiện cảm với tôi mới mong muốn có được tôi, nhưng nguyên nhân kia e là cũng chiếm một bộ phận. Tôi không ấu trĩ đến mức nghĩ chuyện gì cũng là màu hồng, đọc nhiều sách sử như vậy cũng hiểu được, những người kia đều trưởng thành từ sớm, tranh giành quyền lợi e đã là một loại bản năng. Bất quá căn cứ theo lịch sử đã diễn ra cùng với quan sát của mình, hiện tại nếu muốn sống yên ổn ở thời đại này, Thập Tam a ca cùng Tứ a ca sau lưng hẳn là lựa chọn tốt nhất. Tôi không khỏi cười khổ, lúc ở nhà toàn bị mẹ già kêu không có mắt nhìn xa trông rộng, chuyện gì cũng không dùng đầu óc, nhưng giờ ở nơi này, bị hiện thực đùa giỡn, nhìn gì cũng giống như cái bấp, phải bóc từng lớp từng lớp, thấy được ruột bên trong mới kiên định. Trước kia cảm thấy kiểu người này nội tâm rắc rối lại có chút biến thái, thấy ai cũng nghĩ là người xấu, nhưng hiện giờ tôi nhìn người khác ít nhất cũng thấy ra một nửa là người xấu, chẳng lẽ nói tôi đã trở nên biến thái một nửa rồi chẳng?

Aiz... Khó có khi hồ đồ, tôi thực có chút linh hội, nếu chuyện tốt đẹp kiểu này lại diễn ra thì tránh không nổi suy xét hòng bết hết. Ngẩng đầu xoay xoay cần cổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, đã nhanh tới buổi trưa, chắc đã tuyển lựa xong rồi, không biết Tiểu Xuân như thế nào, hi vọng nàng hết thảy thuận lợi. Tạm thời không kể tôi thực thích cô bạn này, tâm lý hôm

nay tự nhiên toát ra nhiều tâm sự như vậy, nếu thêm một mỹ nhân hai mắt đắm lệ đòi tìm cái chết, thế thì tôi... Nghĩ đến loại tình cảnh ấy, một thân da gà chột nổi lên. Nhắc chặn ra, bước xuống giường, ra lệnh cho bản thân không được nghĩ thêm nữa, điều này chỉ làm thương tổn thân thể thôi. Ở trong phòng đi lại hai vòng, suy nghĩ đột nhiên trở lại câu nói “Lưu về bên chúng ta...” Là có ý gì? Chúng ta, chỉ hấn cùng Tứ a ca, vẫn là... “A!” Tôi không kìm được kêu lên một tiếng, không nên không nên, đầu đau như vậy rồi, dẹp hết dẹp hết, không quản nữa. Trực giác đã mách bảo tôi đã lựa chọn tin tưởng Thập Tam a ca, vậy thì phải tin tưởng!

Hạ quyết tâm thế nên trong lòng không còn làm ầm ĩ, rót ly trà súc miệng, xoay người vừa mới trở về giường, liền nghe bên ngoài một trận ồn ào, chẳng lẽ các nàng trở về? Tôi vội vàng chui vào chăn, bình ổn cảm xúc, cầm sách lên, vênh tai nghe động tĩnh. Ríu rít rối loạn cũng nghe không rõ ràng, chỉ có thể nhận ra có tiếng người phẫn khởi, cũng có người đang khóc... Tôi không khỏi khẩn trương, thế Tiểu Xuân...

Một trận tiếng bước chân truyền tới, loáng thoáng nghe được có người đang hỏi thăm Tần Trụ Nhi về bệnh tình của tôi, tám phần là Tiểu Xuân, đang nghĩ ngợi, bước chân lại càng gần.

“Bệnh của cô nương đã không ngại, ra được thân mồ hôi, bất quá vẫn không nên nói nhiều, cần phải nghỉ ngơi.” Tiểu thái giám thấp giọng nói.

“Ừ, đã biết.”

Quả nhiên là Tiểu Xuân. Tôi vội nằm xuống, mau chóng đắp chăn lên, nhắm mắt lại, lòng nghĩ nếu như nghe thanh âm của nàng không đúng, vậy chỉ có thể giả ngủ trước, chờ nàng tỉnh táo lại mới cùng nàng bàn kỹ hơn. Rồi nghe thấy nàng đẩy cửa tiến vào, “Tỷ tỷ?” Tiểu Xuân gọi tôi một tiếng, nhưng tôi thật nghe không ra cảm xúc của nàng xấu hay tốt, trời ạ, giờ thế nào mới tốt, cắn răng một cái, sớm muộn thò đầu ra cũng đều một đao cả,

tôi mở mắt nhìn về phía Tiểu Xuân, không khỏi sửng sốt, chuyện này là sao đây...

Mê mê mang mang, hai mắt tựa như rơi vào ảo giác, hiển nhiên là đang nhìn tôi, ánh mắt xuyên thấu tôi mà lại rơi vào nơi chưa biết nào đó. Tôi sửng sờ nhìn Tiểu Xuân, trong lòng thầm nói, chuyện này tới cùng là sao, là được tuyển hay không được tuyển vậy, chẳng lẽ!!! Tôi chảy ra mấy giọt mồ hôi lạnh, lời nói vừa ra khỏi miệng liền hối hận, “Muội thấy Thái tử gia?” Tiểu Xuân kinh hãi, yên lặng nhìn tôi, tôi sợ run cả người, trong đầu liền mạng thay đổi ý nghĩ...

“Tỷ tỷ, tỷ...” Đôi mắt Tiểu Xuân tỏa ra ánh nhìn u ám. “A? Chẳng lẽ ta nói đúng rồi? Ta chỉ thuận miệng...” Tôi ra vẻ so nàng càng giật mình, nhìn vào nàng. Tiểu Xuân thầm thở ra một hơi, nhưng vẫn có chút hoài nghi, không nói chuyện, đánh giá tôi từ trên xuống dưới. Tôi hỏi ngược trở về: “Muội sao vậy, gặp thì gặp, chẳng lẽ còn có gì khác...”

“Không, không có, chỉ là bị tỷ làm giật mình, đoán cũng thật chuẩn.” Tiểu Xuân vội đánh gãy tôi, nôn nóng nói, sắc mặt hồng lên, rất xinh đẹp. Lòng tôi lại trầm xuống, mặc kệ là lén nhìn hay gặp thẳng, không cho người khác biết, nàng cũng không muốn cho tôi biết. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cười lạnh, nơi nhỏ này còn có thể giữ bí mật sao, không chắc có nhiều hay ít người đều đã nắm rõ thôi. Xem sắc mặt tôi ủ dột, Tiểu Xuân có chút chột dạ, “Tỷ tỷ, chỉ là gặp mặt, không có gì.” Tôi nhìn nàng, cười nói: “Thế cũng không đáng để muội ngạc nhiên đến vậy, hết như cô con gái rượu chưa từng trải đời ấy.” Tiểu Xuân thấy tôi không miệt mài theo đuổi, thả lỏng hơn, cười tí mắt nói: “Tất nhiên, sao có thể cùng tỷ tỷ so sánh, thiên kim hào môn đại trạch.” Tôi cười lờm nàng một cái. Tiểu Xuân ngồi xuống bên cạnh tôi: “Còn chưa hỏi tỷ, thân thể như thế nào, xem ra thần sắc khá tốt.” Rồi nàng giơ tay đến trán ta nhẹ thăm dò một chút: “Cũng không nóng lắm, thật tốt, buổi sáng nghe tiểu thái giám nói xong, có vẻ rất nghiêm trọng, công toi muội nửa ngày lo lắng.” Tôi nhìn vào đôi mắt dịu

dàng của Tiểu Xuân, thở dài, chẳng lẽ là vận mệnh? Kết quả đã quá rõ, nhưng tôi có thể giúp nàng sao? Hiện tại ngay cả bản thôi tôi còn...

“Tỷ tỷ?” Tiểu Xuân đùng nhẹ tôi. “A... Cám ơn muội, làm muội lo lắng rồi, thuốc của thái y tốt lắm, dù sao bây giờ ta cảm thấy thân thể rất nhẹ nhàng.” Tiểu Xuân gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu, tôi kỳ quái nhìn nàng, không hiểu đây là ý gì. “Đáng tiếc, tự nhiên buổi sáng hôm nay tỷ lại bị bệnh, làm chậm trễ cả chính sự.” Tôi sửng sốt, thì ra là vì chuyện này, tôi cười cười: “Nhưng cũng không có cách nào khác, ông trời cố tình như thế, ta cũng không làm thế nào được. Lại nói ‘Tái ông mất ngựa’(1), ai biết có khi lại là phúc!” Tiểu Xuân cười: “Muội biết mà, tỷ tỷ là người lòng dạ rộng rãi, quả thật như tỷ nói, có khi cũng là phúc chưa biết chừng.” Tôi nhìn nàng, trong mắt toàn dấu chấm hỏi, nha đầu này lại giấu diếm cái gì, tôi vươn tay cù nàng, nàng tránh không được: “Ha ha, được rồi được rồi, muội nói cho tỷ, tỷ được phân đi Trường Xuân cung, làm nữ quan.” Tôi dừng một chút, chậm rãi thu tay về. Tiểu Xuân nhìn tôi như có suy nghĩ, hỏi tôi: “Tỷ biết đó là chỗ thế nào chứ?” Tôi cười nhẹ: “Biết, là tâm cung của Đức phi nương nương.”

Nữ quan ư... Tôi ôm ly trà xanh ngồi bên cửa sổ, an bài này tôi cũng đoán trước, vô luận thế nào hẳn sẽ không để tôi đi làm tần phi gì đó, làm cung nữ lại cho tôi ủy khuất, để tôi xuất cung đến phủ Tứ a ca thì lại sợ Bát gia bọn họ lại ra thủ đoạn gì, cho nên, làm nữ quan là tốt nhất. Đức phi là mẹ ruột của Tứ a ca, Thập Tứ a ca, Thập Tam a ca lại đi theo Tứ a ca từ nhỏ đến lớn, a a, xem ra tôi hẳn sẽ không nhận ủy khuất nào, chắc là thế...

Một cơn gió nhẹ thổi tới, tôi nhìn bóng đêm mỏng manh, nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ trong lòng mềm nhẹ. Quả là một ngày căng thẳng cùng kích thích! Vận mệnh của tôi trong một ngày đã được quyết định, mà khiến tôi có chút sợ hãi là, vận mệnh này dần dần sẽ phần nhiều là do người khác quyết định, aizz!

“Ha ha, hì hì...” Một trận tiếng cười mơ hồ truyền tới, tôi mở mắt ra nhìn qua, là từ gian phòng của Nạp Lan Dung Nguyệt vọng lại. Buổi chiều hôm nay đã nghe Tiểu Xuân kể, nàng là người duy nhất được phong Tần, còn có ba bốn người được phong làm Quý nhân, cho nên nàng đương nhiên đặc ý, Dung tần cơ đấy... Về phần Tiểu Xuân thì chỉ là cung tần bình thường, phẩm cấp không cao, nhưng cũng được tính là một trong số nữ nhân của hoàng đế, nếu như mệnh tốt, vẫn là có hi vọng. Tôi không khỏi lắc lắc đầu, aiz! Đến giờ tôi cũng học đem vận mệnh tới giải thích hết thảy. Tiểu Xuân lại bình chân như vại, vinh sủng không sợ, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, điều này mới là đáng sợ. Trước ngày hôm nay nàng muốn được trúng tuyển, làm rạng rỡ tổ tông, nhưng bây giờ lại trở nên không để tâm, chẳng lẽ nàng sẽ thật sự bước trên con đường đó? Tôi rùng mình một cái, điều ấy thật quá đáng sợ. Nàng đã là một phần tử trong hậu cung của hoàng đế, thân phận cơ hồ không có khả năng nào để thay đổi, dù cho hoàng đế vĩnh viễn nghĩ không ra nàng là ai. Tôi tóm lại vẫn cảm thấy là lạ, tiểu thuyết là tiểu thuyết, là bịa đặt, làm sao lại trở thành thật được. Tuy nhiên nghĩ lại, tôi cũng có ngày chạy đến cái thời đại này, điều không thể nào xảy ra nhất cũng xảy ra, khiến cho chuyện gì kỳ kỳ cũng trở thành có thể. Tôi ngẫm hạ quyết tâm, phải tận lực trợ giúp Tiểu Xuân, bởi vì nàng là cô gái tốt, cũng là người bạn đầu tiên của tôi ở nơi này. Tôi đứng dậy, duỗi thắt lưng, quyết định leo lên giường đi ngủ một giấc, ngày mai còn phải đi Trường Xuân cung, chiều muộn hôm nay Trương công công về mặt kỳ quái thông báo cho tôi. Chính tôi minh bạch, giống tôi một người sinh bệnh không đi tuyển tú mà lại còn có nơi như vậy để đi, chắc chắn là có bối cảnh phía sau. Nhưng tôi lại không nói gì, chỉ cung kính lễ độ tiếp tờ giấy na ná ủy nhiệm thư.

Ngày mai tôi chân chính bắt đầu kiếp sống nơi hoàng cung, tôi một lần nữa nhắc nhở bản thân nhất định phải cẩn thận từ lời nói đến việc làm, từng bước thận trọng, tìm bằng được căn phòng bí mật nọ, sau đó sẽ được về nhà. Nhưng lòng tôi lại mơ hồ đau, Thập Tam a ca, cảm giác về hấn trong lòng tôi đã có chút thay đổi, tôi không rõ mình làm hết thảy có phải hay

không là đang lợi dụng hẳn, nghĩ tới đôi mắt quật cường kia, tựa như mặt nước kết băng, băng tan sẽ là dòng nước chảy xiết, nếu như không cẩn thận giẫm phá... Tôi cảm thấy trái tim giống như bị một bàn tay băng lãnh hung hăng nắm chặt, không thể hô hấp. Ra sức lắc đầu, thở sâu một cái, chui vào chăn, không suy nghĩ nữa. Tôi chưa hề nghĩ sẽ thương tổn ai đó, nếu vẫn kiên trì làm như vậy, về phần kết quả thế nào...

“Phù!” Tôi thổi tắt ngọn nến.

*

Chú thích

(1) Tái ông mất ngựa, chưa biết họa phúc: Nguyên văn là ‘Tắc ông thất mã, yên tri phi phúc’, lấy từ ‘Hoài nam tử – nhân gian huấn’, để chỉ mất mát tạm thời có thể sẽ đạt được cái lợi cho sau này. Hình dung tâm tính của con người, nhất định phải lạc quan hướng về phía trước.

Một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: “Làm sao biết đó không phải là cái phúc?”. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Phiền Toái

Bầu trời xanh lam nhạt, gió thổi mơn man vuốt ve khuôn mặt, mang theo hương vị của đầu hạ. Tôi nhẹ nhàng bước trên hành lang, ngược nhìn bầu trời cao rộng, thở thật sâu, bỗng nhiên cảm thấy chỗ này rất giống con đường tôi từng đi lạc, những suy nghĩ không tên quanh quẩn trong đầu...

“Cô nương, đi lối này.”

Tôi cả kinh quay đầu, vị thái giám Trường Xuân cung đang nhìn tôi, “Chúng ta không thể dừng, sẽ qua giờ Mão mất.”

“A, xin lỗi, mời công công dẫn đường.” Tôi gật đầu tỏ vẻ xin lỗi.

“Vâng, đi thôi.” Hắn xoay người tiếp tục bước về phía trước, tôi nhắc chân theo nhưng ý nghĩ vừa mới xuất hiện lại không còn. Vừa đi vừa nghĩ đầu cả đau nhưng vẫn không thể nhớ ra, tôi thầm thở hắt, tạm thời buông tha cho, nếu tùy tiện nhớ ra thì tốt, không thì quên đi vậy. “Ha ha!” Tôi nhin không được bật cười, tiểu thái giám quay đầu nghi ngờ nhìn tôi, tôi cũng nghiêm túc nghi hoặc nhìn lại hắn. Hắn sừng sốt, quay đầu nói thầm gặp quý linh tinh gì đó. “Hi hi...” Tôi cười thầm sau lưng hắn, cảm thấy mình rất nhàm chán, có điều tâm trạng tốt hơn nhiều, tạm thời ném những việc phiền lòng kia sang một bên.

“Tỷ tỷ.”

Tôi vội dừng lại, âm thanh này là gọi ai vậy? Nhìn xung quanh không có người nào... Chẳng lẽ tôi gặp phải quý...

“Đại tỳ.” Một bàn tay nhẹ nhàng chụp vai tôi từ phía sau.

“A!” Tôi kêu lên, như điện giật xoay người lại, chợt thấy Minh Huy đang đứng phía sau cũng bị tôi làm giật nảy mình.

“Sao vậy?”

“Trời ạ, tên tiểu tử này, đệ làm gì vậy?” Tôi một tay đè chặt trái tim đập loạn, một bên nhìn chăm chăm sang, cậu nhóc sừng sốt, tỉ mỉ đánh giá tôi. Tôi cả kinh, bản năng khiến mình trấn định, tên nhóc này rất tinh tế, trong nhà cần phải phòng bị nhất chính là hắn. Vốn từng nhắc nhở bản thân phải cẩn thận, chỉ là không ngờ hắn đột ngột xuất hiện trước mặt như thế... Chúng tôi cứ như vậy nhìn lẫn nhau, tôi biết hắn đang suy xét về mình, nhưng trong chốc lát lại không biết mình nên nói hay làm gì để không bị nghi ngờ. Trên người không ngừng đổ mồ hôi lạnh, ngay lúc tôi quyết định có nên ngắt xiu hay không thì vị thái giám nọ bước lên: “Minh Huy đại nhân, ngài giờ...”

Minh Huy ngừng một chút rồi xoay người cười nói: “Phúc công công, ta chỉ muốn cùng tỳ tỳ của ta nói đôi câu.”

“Vâng, có điều đại cô nương phải đi Trường Xuân cung đúng giờ Mão. Hôm nay là ngày đầu tiên, chủ tử vẫn đang chờ đâu.” Phúc công công nhẹ nhàng nói. Tôi bên cạnh mừng thầm, nói hay lắm, ngay lập tức đi nào, đi càng nhanh càng tốt. Gặp Minh Huy bước tới: “Công công, cũng thật thuận tiện thôi, ta thường ở trong cung, còn không rõ ràng sao, sẽ không làm lỡ.” Đưa tay nhét cho Phúc công công gì đó, rồi bên tai hắn nhẹ giọng nói thầm, thoang thoáng nghe đến cái gì “Chủ tử...”

“U, này là việc nhỏ, thân tỳ tỳ vào cung, kiểu gì cũng phải căn dặn đôi câu. Được! Ta sang bên kia chờ, ngài nhanh chút, ta còn đang mang vác trách nhiệm.” Phúc công công cười tí mắt bước sang một bên, tôi cảm tức trừng hắn, nhìn dáng điệu vui vẻ của hắn, ngu ngốc cũng biết rõ là được

tặng bạc không ít, mới vừa rồi còn chê tôi đi chậm đâu! Tên thái giám chết bầm...

“Tỷ?”

“A?” Tôi quay đầu, Minh Huy đã đứng ngay bên cạnh, đang nhìn tôi nghiêng rảnh nghiêng lợi. “Khụ!” Tôi ho khan một tiếng, đoan trang hỏi, “Đệ có việc tìm ta?” Thầm chuẩn bị dốc toàn bộ tinh thần chuẩn bị chiến đấu.

“A, biết được tỷ tỷ được phân đến chỗ của Đức phi nương nương, về sau cũng không dễ gặp mặt, cho nên tranh thủ lúc rảnh rồi đi tìm tỷ.” Tôi cười nhẹ: “Ừm, ta rất tốt, cảm ơn đệ, a mã cùng ngạch nương thế nào?” Tôi thận trọng chuyển sang một đề tài tương đối an toàn.

“À, a mã cùng đại phu nhân rất khỏe, tuy nói không được tuyền, làm nữ quan cũng rất tốt, đủ tuổi sẽ được ra, so với cả đời không gặp mặt tốt hơn nhiều.” Tôi gật gật đầu: “Bọn họ an tâm là được, di nương cùng muội muội tốt chứ?” Hấn cười: “Rất tốt, vài ngày nữa sẽ trở về, hôm kia nhận được thư, kêu người đến đón đâu. E hèm...” Minh Huy hăng giọng một tiếng, tôi nhìn hấn, lòng mình bạch hấn còn có lời muốn nói hoặc muốn hỏi tôi gì đó, tôi cúi đầu ra vẻ không biết, không muốn tiếp tục câu chuyện, dời đi gạch đập chân mình. Nhưng trong lòng thầm cân nhắc, hấn muốn nói gì đây... Đột nhiên nghĩ tới vừa nãy hấn cùng Phúc công công nhắc đến chủ tử gì đó, chẳng lẽ là Bát gia?

“Đại tỷ, hôm đó gặp mặt cũng không thời gian nói chuyện, tỷ với vị thái giám kia đã bước đi.”

“À, phải rồi, ta khi đó vội đi Trữ Tú cung, các chủ tử ở đó đang chờ mà.” Tôi cười tít mắt nói, trong lòng dĩ nhiên mình bạch, rõ là tới thăm dò, quanh co lòng vòng để biết tôi cùng Thập Tam gia bọn họ sự tình chứ gì. Gặp tôi không nói năng, Minh Huy căn cứ môi, cúi đầu không rõ đang suy

ngĩ gì, quá nửa buổi, mạnh mẽ ngược lên giường mắt nhìn tới đây, dường như hạ quyết tâm: “Tỷ, ngày đó...”

“Minh đại nhân, thời gian không còn sớm, chúng ta phải đi rồi.” Phúc công công tẩn bộ trở về, tôi thầm thở mạnh một hơi, quyết định đem lời rủa thái giám chết bầm thu hồi, đến thật vừa vặn, rất đúng thời điểm! Bằng không tôi thực không biết làm sao trả lời vấn đề của Minh Huy, cũng không biết phải nói thế nào mới đúng...

“Cô nương đi thôi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Minh Huy, hẳn cũng không có biện pháp, biết không thể tiếp tục trì hoãn, chỉ đành cười: “Tỷ tỷ bảo trọng, ta sẽ nghĩ cách đi gặp tỷ, để còn trả lời thư trong nhà cho tốt.” Tôi mỉm cười gật đầu: “Đệ cũng vậy, bảo lão gia ngạch nương ta rất tốt, không cần lo lắng.” Hẳn gật gật đầu, xoay người đi. Tôi nhìn bóng lưng hẳn, có chút trăm mối cảm xúc lẫn lộn, không biết rõ ở cuộc sống sau này, hẳn đối với tôi có ý nghĩa gì, người nhà? Bằng hữu? Vẫn là... Địch nhân?

Tiến cung đúng giờ Mão, mặc y phục dành cho nữ quan, mang guốc gót tròn, tôi tiếp nhận công việc đầu tiên là kiểm kê kiêm lau chùi một vài đồ cổ bình hoa, đồ sứ gì đó của Đức phi nương nương, rất đơn giản, nhưng tôi lại cảm thấy phi thường hứng thú. Những thứ này so với mẫu vật mô phỏng ở triển lãm Cố cung còn tinh xảo hơn bao nhiêu! Tôi thấy hưng phấn vô cùng, rõ ràng có thể tự tay đụng chạm những tác phẩm nghệ thuật vô giá, hơn nữa còn nhiều như vậy.

Đức phi nương nương là một phụ nữ ôn hòa từ ái, gặp tôi cũng không có nhiều lời, chỉ là theo lẽ thường dặn dò đôi câu rồi giao việc này cho tôi, cũng không làm cho tôi đi hầu hạ nàng. Bất kể thế nào, tôi xem nàng đã cho một loại chiếu cố, trong lòng mừng vui vì có một sự bắt đầu thoải mái như vậy, thế nên rất vui vẻ bưng bình hoa sứ đến dưới bóng râm trên hành lang, múc một chậu nước, lấy ra một tấm vải mềm sạch sẽ rồi ngồi trên

băng ghế sung sướng làm việc. Thật là mỹ mãn! Tôi không khỏi cảm thán, các nhà nghệ thuật, giám định viên và nhà phê bình sẽ hâm mộ tôi lắm đây, haha... Tôi nhẹ giọng ngâm nga hát khẽ...

Một lát sau, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, giống như là có gì đó... “Hử?” Bỗng nhiên phát hiện bên sau bồn hoa thấp thoáng bóng người, hehe, tôi cười trộm, nhớ tới Thập Tam a ca mỗi ngày thoắt ẩn thoắt hiện, hừ hừ, tôi ra vẻ không biết giả vờ bận rộn, đem miếng giẻ thả vào chậu nước, sau đó bất ngờ đứng dậy, hất nước lên mặt hăn. “Haha, giờ thì xem ai dọa được ai, cậu...”

Tôi cười lớn ngẩng đầu nhìn sang, đột nhiên dừng lại, cảm thấy ngay lập tức thở không thông, bọt nước đang từ trán chảy xuống đôi mắt tối tăm băng lãnh của Tứ a ca...

Bọt nước vẫn tiếp tục chảy đến đôi môi mỏng cương nghị rồi lại trượt xuống cằm, tôi chỉ biết ngây ngốc nhìn đường đi của bọt nước, bản năng tiến về phía trước dùng tay áo lau sạch: “Tứ gia, ta... Ta không phải, ta cho rằng... Không phải ngài...” Tôi nói năng lộn xộn, hoảng loạn lau lau, đột nhiên gặp phải ánh mắt hăn, bình tĩnh, đen sẫm nhìn tôi, cũng không có động tác khác. Tôi cũng nhìn hăn, trong đầu trống rỗng.

Bất giác phản ứng lại, tôi đây đang làm gì? Tự nhiên dùng tay áo lau lưng tung trên mặt hăn, tôi chỉ cảm thấy dùng một phát, tất cả máu chạy lên não, một trận mê muội, không khỏi lui về phía sau một bước. “Lẻng xẻng” chậu nước bị đá ngã, nước bắn tung tóe. “Rầm” chiếc chậu va phải bình hoa sứ, âm thanh truyền đến khiến tôi kinh hồn bạt vía. Cái gì vừa bị đụng vỡ vậy, ông trời tôi ơi... Bất chấp gót chân bị đau, tôi mau chóng quay đầu lại ngồi xổm xuống kiểm tra thu thập, may là không có trở ngại. Tôi nhẹ nhàng thở ra, đặt móng ngồi trên mặt đất.

“Mẹ ơi, làm mình sợ muốn chết!” Dùng tay áo lau mồ hôi, hử? Sao lại ướt thế này? “Á!” Tôi giật mình tỉnh lại, nuốt ngụm nước bọt, dùng toàn bộ

khí lực nâng cái đầu nặng ngàn cân lên nhìn lại, Tứ a ca còn đang đứng chỗ ấy, không có biến mất. Tất cả cơ năng của cơ thể tựa hồ trong nháy mắt tiêu tan, tôi chỉ lẳng lặng nhìn hắn, chớp chớp mắt, mình hoa mắt chẳng? Làm sao có khả năng... Đang nghĩ đến đó, đột nhiên hết thấy khôi phục nguyên trạng, thậm chí so với ban đầu còn băng lãnh, tôi sửng sốt, chợt nghe thấy một trận bước chân truyền tới, tôi không khỏi nghiêng đầu nhìn về.

“A, kịch này lần đầu diễn đó nha?” Một thanh âm hài hước từ phía sau Tứ gia truyền đến, không phải Thập tam a ca, chưa từng nghe qua, tôi bất giác ra sức ngoảnh cổ. Bỗng nhiên Tứ gia hướng sang bên cạnh hai bước, một cậu nhóc phong thái hiên ngang xuất hiện trước mặt tôi. Hắn đang dựa vào cánh cửa hình bán nguyệt cười nhìn về phía này, chợt thấy tôi cũng sửng sốt, nhìn vào đôi mắt tôi rồi cười. Tôi mới phát giác chính mình đang sai cả cổ, thật lúng túng vô cùng, vội đứng lên, không tự nhiên lùi về sau hai bước. Cả quá trình không hề có cảm giác đỏ mặt, xem ra nhiều lần xấu mặt, da mặt cũng dày lên, không khỏi cười khổ lắc đầu, chợt nghe thấy cậu nhóc nọ cất tiếng, vội thu lại tinh thần, trấn định lắng nghe...

“Tứ ca, chẳng lẽ vừa rồi mắc mưa? Cẩn thận cảm lạnh đó, haha.” Cậu nhóc cười hì hì nói. Tứ a ca nhìn hắn một cái, đưa ra khăn tay lau lau mặt: “Đệ không phải cùng lão Cửu lão Thập đi đánh xu sao? Sao lại về nhanh vậy?” Nói xong dừng dừng nhìn hắn, hết sức uy nghiêm. Cậu nhóc lại nửa điểm không sợ hãi, vẫn cười đùa cợt nhả: “Thập ca đột nhiên đau bụng, các ông thầy liền cho nghỉ, vốn định cùng Thập tam ca đi bắn chim ưng, huynh ấy lại nói muốn tới chỗ này, ta liền đi cùng.” Tứ a ca nhìn ra bên ngoài. “Huynh ấy đã đi vào trước, ta nghe đám nô tài nói huynh đã đến mới đi tìm, không ngờ vừa tới liền thấy...” Hắn cười nhìn lại tôi, tôi cung kính cúi đầu trộm trợn trắng mắt, thật là việc tốt không ra tới cửa, còn thấy hôm nay rất may mắn, xem ra tôi cao hứng quá sớm.

“Ừ, vậy đi thôi, nương nương có lẽ đang đợi.” Tứ a ca không liếc nhìn tôi, nhắc chân bước đi, tôi thở ra, tốt quá, tạm thời có thể tính sự đã chấm

dứt.

“Này...”

“A!” Tôi giật nảy mình, giờ mới phát hiện cậu nhóc đi đến trước mặt, dường như rất hứng thú đánh giá tôi, tôi dừng bước chân, cúi người phúc thân: “Nô tỳ thỉnh an chủ tử, gia cát tường.” Tôi khom người, đợi nửa buổi, cảm thấy đùi có chút tê, thầm nghĩ chửi rửa.

“Ừm... Đứng lên đi.”

Tôi đứng dậy lùi sang một bên. “Người là nữ quan mới tới sao, nhà ai?” Cậu nhóc nọ hỏi. “Thưa chủ tử, Nhã Lạp Nhĩ Tháp gia.” Tôi nhàn nhạt nói, dĩ nhiên đã đoán ra hắn là ai, tôi chẳng hề sợ hắn, hắn không có trường lực như Thập tam gia, cũng không sở hữu áp lực như Tứ gia, đối với hắn tôi không có cảm giác gì. Càng hưởng chi, kết cục của hắn tôi đã sớm biết, tôi không khỏi hơi hơi nhếch lên khóe miệng, không phải sao? Thập Tứ a ca cuối cùng cũng chỉ là một người đáng thương thôi, haiz...

“Là người...” Thập Tứ a ca ý tứ sâu xa nhìn tôi, cười dường như có chút bất hảo, chế nhạo tôi chẳng? Tôi hơi tức giận, không đầu óc nói ra: “Chính là ta!” Nói xong liền muốn vả cho miệng mình hai cái tát! Chẳng lẽ hôm nay tôi đụng đến phiền toái còn không nhiều sao? Không nhịn được đỏ mặt, lùi về sau một bước. “Nô tỳ thất lễ.” Tôi cúi đầu, có điểm lo lắng như vậy mạo phạm sẽ gặp hậu quả gì, là phạt quỳ, hay là bị bỏ đói, thậm chí bị đánh một trận? Trong đầu tôi dốc sức nhớ lại lúc học quy củ ở phủ Nội vụ, là thế nào nói đến...

Một bàn tay vươn đến, đem đầu tôi nâng lên, tôi bản năng giãy ra, lại bị hắn nắm lấy cằm không thể động đậy. Cảm giác động tác này có điểm vũ nhục, nhưng không biện pháp, tôi chỉ có thể trầm sắc mặt, bình tĩnh nhìn hắn. Thập Tứ a ca nhìn chăm chăm tôi một lúc, đột nhiên cười, “Người thật hết sức thú vị.” Tôi kinh hãi, lần trước nói tôi thú vị là Thập Tam a ca, về

sau dĩ nhiên mang đến cho tôi vô cùng vô tận phiền toái cùng một số trong tối ngoài sáng địch nhân, tôi bất ngờ giãy dụa, vùng thoát khỏi tay hắn, ngờ vực vô căn cứ nhìn hắn, phán đoán cách nghĩ của hắn...

Nhìn đến mặt nạ bình tĩnh của tôi rồi cuộc lộn ra khe hở, hắn vui vẻ cười to, tôi lại rất muốn khóc. Mới được mấy ngày tiến cung, còn có ai tôi không trêu chọc đến, lại là ôn thần nữa? Tôi chỉ muốn yên ổn đi lại, lại giống như trên người treo tràng pháo, đi đến đâu nổ đến đó, y như sợ người ta không biết. Tôi đang nghĩ lung tung, Thập Tứ a ca bước về phía trước một bước, tôi thuận thế lui về phía sau, trong lòng có chút không bình tĩnh, hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, lý trí tôi không đủ dùng, trong phim người ta nói gì nhỉ? Không thể nhịn được thì không cần nhẫn nhịn thêm, hắn tiến gần thêm bước nữa tôi liền...

“Thập Tứ đệ!” Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, tôi ngược lên nhìn lại, Thập Tam a ca đang đứng cạnh cổng nhìn về phía này, sắc mặt rõ ràng là... Tôi rùng mình một cái. “Đệ ở chỗ này mọc rễ gì thế, hôm nay nương nương lưu lại dùng bữa, chỉ còn chờ đệ.” Thập Tứ a ca quay đầu cười: “Đến ngay đây.” Tôi ngây ngốc nhìn Thập Tam a ca, đột nhiên hai má nóng lên, không rõ là vì sao, chỉ thấy trong mắt Thập Tam a ca vẻ giận dữ đang bốc lên mới phản ứng lại. Xem ra thật là đúng cùng một cha sinh ra, đều là quý con háo sắc. Tôi thở sâu, ngẩng đầu nhìn lại, Thập Tứ a ca cười đến vui vẻ, còn mang chút khiêu khích; Thập Tam a ca không có biểu tình, nhưng hai tay nắm đến sít sao. Tôi nhìn hắn, quay sang Thập Tứ a ca, hắn đang cười xem tôi, tôi nâng tay, tại nơi hắn hôn qua dùng tay áo lau lau... Hắn sắc mặt căng thẳng rồi đỏ lên. “Hừ.” Thập Tam a ca bật cười nhẹ, tôi không tiếp tục nhìn bọn hắn, chỉ là phúc hạ thân, “Nô tỳ cáo lui.” Xoay người thu thập đồ đạc chạy lấy người.

Rẽ qua hai khúc quanh, đến nhà kho, đem từng cái từng cái đồ cổ cất kỹ, chợt thấy tay mình đang run rẩy, trên mặt có chút ửng ửng. Sờ lên mới phát giác là nước mắt, thở dài, tìm một chiếc ghế ngồi lên, lấy ngón tay xoa

bóp thái dương... Xúc động quá hại chết người, tôi có điểm hối hận, không biết là bởi vì Thập Tứ a ca đặc ý hay là vì Thập Tam a ca phần nô? Cũng không biết sẽ nhận cái gì hình phạt? Ngửa đầu dựa trên ghế, nhìn lọng che cao cao... Thôi, sự đã rồi, nói gì cũng vô dụng, nếu lại tiếp tục chọc phiền toái thì Thập Tam a ca cũng sẽ giúp... Tôi bất ngờ đứng lên, thăm cảnh giác bản thân không được đi theo loại cách nghĩ ngu xuẩn này, bằng không sớm muộn sẽ hại chết chính mình, nghĩ như vậy, trong lòng vô tình có loại cảm giác bị thương, tôi lắc lắc đầu, quyết định không được tiếp tục tự than thở hay hối tiếc, tiếp tục làm việc của mình là được. Bỗng nhiên bụng có điểm đói, nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc chiều hôm dần dần bao phủ, cũng không rõ nơi này mấy giờ bắt đầu ăn tối, một lát phải tìm người hỏi, đây chính là đại sự.

“Cốc cốc” có người gõ cửa, tôi quay đầu lại, thấy tiểu thái giám Lý Hải thò đầu tiến tới, thấy tôi ở đây, nhẹ thở ra, “Minh cô nương, làm ta tìm mãi! Nhanh lên, chủ tử đang gọi cô đấy!” Tôi ngược đầu lên, thật là vô ngữ hỏi trời xanh, cái gì tới cuối cùng sẽ tới, ngày đầu chính thức công tác đã bị phạt, đại khái cũng xem như mở ra cái kỷ lục thôi. “A...” Cười khổ... Tiểu thái giám mờ mịt nhìn tôi, tôi điều chỉnh hô hấp, quay đầu. “Đi thôi.”

Tôi không nhanh không chậm theo phía sau tiểu thái giám, vừa đi vừa đánh giá cảnh trí bốn phía. Từ khi tới Trường Xuân cung, cũng chỉ đi qua phòng chính của nương nương, gian phòng của tôi cùng nhà kho thôi, cho nên hiện tại tôi không rõ giờ đang đi nơi nào, cũng không muốn hỏi Lý Hải, trong lòng có chút lười nhác. Có lẽ gần nhất gặp quá nhiều chuyện, có chút mỏi mệt, biết rằng phải sợ hãi, chẳng qua...

“Hừ!” Không nhịn được cười lạnh một tiếng, gần nhất hình như bị nhiễm bệnh cười lạnh quái gở, xem ra hoàng cung địa phương này quả thật có thể khiến người ta trở nên không bình thường, chỉ mong trước khi được về nhà tôi sẽ không biến thành một cái quái nhân cười lạnh. Tiểu thái giám thỉnh thoảng quay đầu nhìn tôi, tôi ra vẻ không hiểu, trong lòng hiện đã biết

rõ không ra chuyện gì lớn, nếu không đã sớm bắt tôi đi, làm sao còn phải người đi tìm? Kể cả Thập Tứ a ca đến bên tai ngạch nường hẳn nói thầm cái gì, cùng lắm khiến nường nường không muốn nhìn tôi thôi, dù sao tôi cũng chưa hề nghĩ qua trèo cao gì đó, muốn ra mặt được chẳng hay chớ cũng theo hẳn thôi.

Bên con đường rải đá cỏ xanh xanh biếc, một loại hoa không rõ tên, rất giản khiết, trắng trong mộc mạc. Xem ra Đức phi nường nường cũng giống như trong sử sách, là một người tay chân vụng về, chẳng hề thích cái gì phần hoa xa xỉ, điều này rất hợp khẩu vị tôi, hảo cảm lại thầm tăng thêm hai phần. Đang suy nghĩ, con đường nhỏ vừa chuyển, rộng mở khai sáng, phía trước đèn đuốc sáng trưng, Lý Hải ra hiệu tôi dừng lại chờ, tự đi thẳng về phía trước, xốc rèm cửa rồi bước vào trong, hẳn là đi thông báo một tiếng. Tôi nhìn xung quanh, các thái giám cung nữ không ngừng bưng đồ tráng miệng, trái cây, dụng cụ rửa mặt đi tới đi lui, nhưng không khí yên lặng, một tiếng vang cũng không có. Hai loại cảm giác cực đoan cùng lúc dâng lên, khiến người ta không nhận được cũng phải nín lặng, rất kìm nén. Hừ! Đây chắc gọi là uy nghi của hoàng gia đi... Chợt phát hiện mình lại cười lạnh, không khỏi nhú mày, tật xấu hư hỏng này thật khó sửa.

“Minh cô nường?”

“A?” Tôi ngẩng đầu, thấy Lý Hải đang vẫy tay với tôi, ra hiệu vào trong. Tôi gật đầu, thầm thở sâu... Từng bước ổn định tiến vào...

Thật thơm! Vừa bước vào đã ngửi thấy một cỗ hương thơm, không biết là đàn hương hay là xạ hương, rất dễ ngửi, mang đến một loại cảm giác an ổn tinh thần. Thật tốt, đây chính là thứ tôi đang rất cần, bởi vậy ra sức hít vào vài hơi. Bỗng nhiên cảm thấy mấy tia nhìn bắn lại đây, vô thức quay đầu tìm. Hự! Giật nảy mình, Tứ a ca, Thập Tam cùng Thập Tứ a ca đang ngồi quanh một chiếc bàn để dùng bữa. Tứ a ca nhìn tôi một cái, rồi tự lấy đĩa gắp thứ gì đó bỏ vào miệng chậm rãi nhai, hai mắt rũ xuống, không có biểu tình, không biết suy nghĩ gì. Thập Tam a ca bưng ly rượu, đang yên

lặng nhìn tôi. Tôi sửng sốt, bất giác mỉm cười một chút, nhưng ngay lập tức lại cảm thấy cái này không được trang trọng, đây là lễ nghi của hiện đại, ở chỗ này lại không thích hợp.

Đang lúng túng thì gặp Thập Tam a ca đối với tôi cười một tiếng, giữa đầu uống cạn rượu, trong lòng tôi buông lỏng vừa có chút nhàn nhạt vui vẻ. Thập Tứ a ca cũng cầm ly rượu, lơ đãng uể oải nghỉ ngơi trên ghế, dường như có chút suy nghĩ ngấm tôi, tôi lòng căng thẳng, biết tình cảnh vừa rồi đã rơi vào mắt hắn, vội thềm bưng tỉnh, không muốn lại phạm sai lầm.

“Minh Vy?”

“A?” Tôi thu lại tinh thần vội vàng ngẩng đầu, giờ mới chú ý Đức phi nương nương đang tựa vào phía sau một cái màn che, tôi tiến lên hai bước, cúi người xuống, “Nô tỳ thỉnh an nương nương, nương nương cát tường.”

“Ừm, đứng dậy đi.”

“Tạ ơn nương nương.” Tôi lại cúi cúi, sau đó đứng thẳng, nhẹ suy đoán, nàng cùng các nhi tử ăn cơm thỏa đáng rồi, gọi tôi đến làm gì đây?

“Tiểu Vy?”

“A, dạ.” Tôi nghiêm mặt.

“Về sau gọi người là Tiểu Vy, thế nào?”

“Vâng ạ.” Tôi cúi khom người. “Thế nào, đều thu thập xong?” Đức phi hỏi.

“Vâng, thưa chủ tử, hôm nay đã đem một kiện nhỏ đồ sứ tập hợp, chỉ là có mấy cái bát sứ trong hầm đại quan Đại Tổng còn để trong hộp, vẫn chưa sử dụng, những đồ vật đó mỏng manh, dễ vỡ, nô tỳ không dám động chạm, thỉnh chủ tử chỉ thị.” Tôi trả lời ổn trọng rõ ràng trở về.

“Ừm, so số chưa?”

“Vâng, đã đối chiếu với quyển tập mà Phúc công công đưa, chỉ có đơn giản thêm bớt, nô tỳ đã cho thêm vào chú giải.” Tôi đáp.

“Tốt, quả là một hài tử gọn gàng hiểu biết.”

Bóng người sau màn che lay động, giống như là nương nương ngồi dậy: “Đến, đem đồ bỏ này vứt đi, đều là do ta sinh dưỡng, giả thần giả quỷ làm gì.”

“Vâng.” Mấy cung nữ thái giám vội bước lên thu lấy. Tôi liếc trộm, Đức phi nương nương một thân trang phục hương sắc mùa thu của phụ nữ Mãn Thanh, chỉ bới một búi tóc giản đơn, trên cằm một cây châm trên châu, đang ôn hòa nhìn tôi, tôi vội rũ mắt xuống, làm ra vẻ kính cẩn.

“Xem ra ngạch nương hôm nay có được một nha đầu tốt.” Một câu nói hài hước phát ra, là Thập Tứ a ca. Tôi nuốt ngụm nước bọt, không biết hẳn nghĩ gì...

“Đúng vậy.” Đức phi nương nương giọng điệu vui vẻ không ít, xem ra thật cứng chiều tiểu nhi tử, “Tiểu Vy, mau thỉnh an các gia.” Tôi bước lên phía trước, không nhìn bọn họ, chỉ cúi đầu đoan chính hành lễ hợp nghi thức: “Nô tỳ xin thỉnh an các chủ tử, các chủ tử cát tường.”

“Rồi, đứng lên đi.” Thanh âm đậm mạc của Tứ a ca truyền tới, lòng tôi không khỏi run lên, vội lui về phía sau mấy bước, đứng sang một bên.

“Bọn nhi tử còn chưa kính rượu mời ngạch nương đâu.” Tứ a ca bưng lên ly rượu, Thập Tam a ca cùng Thập Tứ a ca cũng vội nâng lên.

“Đúng vậy, ngạch nương thế nào cũng phải uống ly rượu hiếu tâm này.” Thập Tứ a ca cười tít mắt nói. Cung nữ vội bưng lên một ly rượu, Đức phi nương nương rất cao hứng giơ lên ly rượu: “Ta không thích uống

rượu, bất quá ly rượu này thế nào cũng phải uống.” Hơi ngửa đầu nhấp sạch, các a ca cũng uống theo. Thập Tam a ca cười nói: “Ngạch nương tự lượng rất khá, chỉ là không thích cùng chúng ta uống thôi, chê chúng ta tửu lượng không tốt, uống không tinh thần!” Nương nương “Phốc” một tiếng cười: “Chỉ có người chọc ta vui vẻ! Đây là cố gì đây, ta già rồi, uống không nổi.” Vừa cười vừa lắc đầu.

“Ai nói, ngạch nương nhìn vẫn còn trẻ trung, cũng chỉ ngoài hai mươi!” Thập Tứ a ca vui cười nói. “Nói bậy, không nửa điểm đứng đắn!” Đức phi cười mắng, rất vui vẻ. Tôi ở một bên nhìn, Thập Tam Thập Tứ chọc nàng vui vẻ nói cười, Tứ a ca lẳng lặng ngồi một bên, có chút không hợp. Không nhìn được nghĩ Đức phi nương nương có vẻ rất cứng chiều tiểu nhi tử, đối với vị trưởng tử này lại...

Tôi nhìn Tứ a ca, nghĩ chờ sau khi hấn lên làm Hoàng đế, Đức phi làm Thái hậu, hai người mẫu tử bọn họ nảy sinh mâu thuẫn... Haiz! Hấn tuy rằng lạnh lùng như vậy, nhưng dù sao cũng là người, là người thì cũng cần người khác yêu thương. Tôi vô thức quay đầu, có chút thương tiếc nhìn lại... Cùng lúc ánh mắt sâu thẳm quét lại, vừa vặn gặp nhau, Tứ a ca rõ ràng sững sốt, tôi cả kinh, nhanh chóng thay đổi ánh mắt, cảm thấy trên mặt có chút nóng. Bỗng nhiên cảm giác trong phòng không tiếng động, nhưng đánh chết cũng không lại ngừng đầu nhìn, có trời mới biết vừa rồi bọn họ nhìn thấy điều gì, kỳ thật tôi chỉ là có chút đáng thương hấn...

Haiz! Không biết vì sao vẫn cứ có một loại cảm giác có tật giết mình, bởi vậy chỉ có thể nín thở đứng yên. “E hèm!” Đức phi hăng giọng một tiếng, “Tiểu Vy, lát nữa người đem danh sách đã sửa từ ngày hôm qua cho ta, ta biết người hiếu chữ nghĩa, có vài sự tình muốn người đi xử lý, Phúc công công sẽ đi tìm người, lui ra đi.” Nàng ôn hòa nói, giọng điệu cũng không nhìn ra chút dao động nào, nhưng trong lòng tôi minh bạch những người này đều là cao thủ ẩn mình, không giống tôi chỉ cần không cần thận cái gì cũng viết rõ trên mặt. Aiz, tự cầu nhiều phúc vậy! Tôi rất bình tĩnh

phúc hạ thân: “Vâng, nô tỳ xin cáo lui.” Xoay người hướng các a ca phúc thân, lui ra sau hai bước, xoay người đi, không có nhìn xem bọn hăn nửa mắt, nói gì cũng không dám tiếp tục nhìn lung tung.

Tôi bước nhanh ra ngoài, đến một khúc quanh, nhìn xung quanh không một ai mới ra sức thở hắt ra, vỗ vỗ ngực, trái tim có chút không thoải mái, xoay xoay cổ, cảm thấy hơi cứng ngắc, vừa rồi thật căng thẳng. Nghĩ sự tình vừa phát sinh, không nhịn được lắc đầu, có người nói con người ta cả một đời khẳng định sẽ làm ra ba chuyện đặc biệt hối hận, thế mà hôm nay tôi đã hối hận hai lần rồi, chẳng lẽ điều này ý nghĩa về sau tôi sẽ một đường bằng phẳng? Hay là tôi chỉ cần làm thêm một nửa chuyện hối hận, cuộc đời này của tôi sẽ kết thúc? “Phi phi!” Tôi ra sức vung đầu, thật xui xẻo... Trời ạ! Thôi, thêm một chút trí nhớ để khôn ra so với cái gì đều tốt...

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, làm cho bản thân bình tĩnh lại... Tốt rồi, đi thôi, quyết định đi ăn cơm tối, sau đi lấy quyển tập, buổi tối còn một lần triệu kiến mà. Tôi nhìn sang hai bên, dựa vào ấn tượng hình như phải đi về bên phải, chợt nghe một trận bước chân dồn dập, tôi cả kinh, quay đầu nhìn lại, đã thấy Thập Tam a ca từ xa bước tới về phía này... Mẹ tôi ơi, tôi suýt khóc không ra, chẳng lẽ tôi còn thừa lại nửa sai lầm ngay lập tức cũng phải dùng luôn sao?

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ác Mộng

Thập Tam a ca bước nhanh về phía tôi, đến trước mặt thì đứng lại, trên mặt biểu cảm có chút là lạ. Hắn nhíu mày, cúi đầu nhìn tôi, sau đó sững sốt, hiển nhiên là bị cảm xúc bi phẫn cùng khóc không ra nước mắt đan xen của tôi hù dọa. Tôi vốn tâm trạng không tốt, trong lòng đang âm thầm chửi rủa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngây ngốc này của hắn, có vẻ là vì bị biểu cảm của tôi chấn động, ngược lại lại thấy buồn cười. Tuy rằng trên mặt không thay đổi, nhưng ý cười vẫn ánh trong đáy mắt, hắn lập tức nhìn ra tôi không hề tức giận... Sắc mặt hắn ngay lập tức trầm xuống. Tôi thầm than, hiển nhiên hắn đã nghĩ ra mình mới là người nên tức giận. Tôi không khỏi thầm cân nhắc, đây là sao, vì có gì lại tức giận?

Thập Tam a ca rất kiên nhẫn nhìn tôi, không hề mở miệng. Tôi cũng đành phải nhìn trực diện hắn, hy vọng có thể phát hiện ra điều gì đó. Cứ như thế căng thẳng, như thế giằng co... Quá nửa buổi, được! Tôi nhận thua! Ánh mắt hắn rất có áp lực, làm hại tôi kìm lòng không nổi mà chột dạ. Thật đáng chết! Tôi làm sao mà phải chột dạ... Tuy rằng tôi am hiểu nhất là phòng ngự cùng phản kích, cơ mà xem tình hình hôm nay có vẻ là không ổn. Được thôi, núi không tới để tôi dựa, tôi đành đi tìm núi dựa vào vậy...

“E hèm!” Tôi hăng giọng, “Ngài tìm tôi có chuyện gì không?” Tôi giương mắt, mỉm cười hỏi hắn. Hắn chỉ nhìn tôi, vẫn không chịu mở lời. Tôi cười đến mặt cứng ngắc. “E hèm!” Tôi dùng sức nhiều hơn chút, thanh âm lớn đến dọa người, tiếp tục mỉm cười, “Vậy ngài tìm tôi không vì chuyện gì sao?” ... Vẫn không có hồi đáp, được thôi, vậy là hắn không có chuyện gì, đúng không?

“Nếu đã không có việc gì, nô tỳ xin cáo lui.” Tôi cúi người phúc thân, toan hành lễ chạy lấy người, còn chưa kịp đứng lên, Thập Tam a ca đột ngột nắm chặt tôi, lôi kéo bước đi thật nhanh, ẩn vào trong một vùng bóng râm. Tôi kinh hãi, đây là làm sao?

Vì sao lại đến một nơi mờ tối thế này? Chẳng lẽ hẳn muốn... Trong đầu nảy lên mấy ý niệm. Không! Sẽ không! Đang lúc sợ hãi...

“Cô vì sao lại nhìn Tứ ca như vậy?”

“Hả?” Tôi sửng sốt, nhìn về phía hẳn, đây là hát cái gì tuồng? Tôi còn cho là hẳn muốn tỏ tình gì đó...

“Phốc”, tôi không khỏi bất cười, cảm thấy da mặt mình thật dày, tự mình nghĩ ngợi lung tung, chúng tôi hai người căn bản như trên trời dưới đất không cùng liên quan! Thập Tam a ca có lẽ nằm mơ cũng không ngờ tôi xuất hiện loại phản ứng này, tránh không được giận dữ.

“Á á!” Tôi kêu to, hẳn nhéo tay tôi thật đau, thấy mặt tôi đều nhăn nhúm, hẳn mới thả lỏng một chút. Tôi có chút tức giận, ra sức rút tay về nhưng vẫn không thoát ra được, liền cắn giận hẳn...

“Trả lời!” Hẳn không thèm đếm xỉa, chỉ có trừng tôi. “Trả lời gì? Tôi...” Đang định phản bác lại, đột nhiên nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của hẳn, vì sao nhìn Tứ ca như vậy? Vì cái gì... Không vì cái gì cả! Chỉ là tình cảnh lúc ấy khiến tôi cảm thấy đáng thương hẳn thôi, nhưng lại không thể đưa ra lý do này, chẳng lẽ nói với Thập Tam a ca, tôi biết về sau mẫu tử Tứ a ca không hòa hợp, kết cục sẽ bi thảm? Tôi không khỏi nhú mày, dừng một chút nói: “Nô tỳ hôm nay nhìn Tứ gia khá nhiều lần, ngài hỏi là lần nào?” Bế tắc, đành phải giả ngu, nhưng Thập Tam a ca hiển nhiên không để mình bị xoay mòng: “Lần Tứ ca cũng nhìn lại cô!” Tôi sửng sốt, khó tránh nhớ đến ánh mắt không hèn mà gặp lúc ấy, ánh mắt Tứ gia... Tôi không khỏi mặt ửng hồng...

“Ồi mẹ tôi ơi!” Tôi đau đến kêu to, cảm giác tay mình sắp đứt mất, nhưng lúc này Thập Tam a ca nói gì cũng không chịu thả nhẹ lực, chỉ cúi đầu, gắt gao nhìn chăm chăm tôi.

Mồ hôi trên trán chảy xuôi xuống mắt, rất đau. Tôi ra sức chớp mắt, quả thật có chút tức giận, đột nhiên ngược lên nhìn lại... Đôi mắt quật cường kia đang gợn sóng cuộn trào mãnh liệt, quay cuồng phần nộ, bất bình, còn cả một tia đau xót không thể che giấu... Tôi sửng sốt, lập tức hiểu rõ mặt băng nhìn như kiên cường kỳ thật rất yếu ớt đã bị tôi vô tình giẫm phá, khó nhận được thấy hối hận. Tôi gạt đầu đón sang một bên, bất giác muốn đi an ủi miệng vết thương của hắn, thậm trọng suy nghĩ: “Tứ gia là chủ tử, chỉ là chủ tử mà thôi.” Tôi nhàn nhạt nói, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Hắn sửng sốt rồi nghiêm túc đem tôi vào đáy mắt, tôi bình thản nhìn lại hắn, hắn chậm rãi nói lỏng sức.

“Thật?” Hắn hỏi.

“Thật.” Tôi lặp lại, nhiều hơn là để chính mình nghe. Bởi vì chỉ có trong lòng tôi hiểu rõ, bản thân đối với Tứ a ca kỳ thật có một loại cảm giác đặc biệt. Có thể là thương hại hắn, có thể là thương thức hắn quyết đoán cách tân như bão táp lôi đình. Bất kể ra sao hắn cũng là một vị hoàng đế tốt! Nhưng tôi đã quyết định hòa nhập nơi này, nên cũng chỉ xem hắn như cấp trên, chỉ cần kính trọng từ xa mà thôi. Một phần vì Thập Tam a ca đã bất tri bất giác biến thành gánh nặng trong lòng tôi, một phần là... Haiz! Cho dù trong lòng trăm ngàn xoay chuyển, nhưng bề ngoài vẫn là bình thản an tĩnh.

Thập Tam a ca nhẹ nhàng nói lỏng tay, sắc mặt cũng trở về ôn hòa. “Ánh mắt đó của cô đúng là sẽ hại chết người.” Hắn cười tí mắt, rõ là tâm tình đã chuyển hướng. “Haiz, hồng nhan họa thủy!” Hắn cố ý than thở. Tôi dần nhếch miệng mỉm cười: “Chỉ mình nữ nhân cũng không làm được họa thủy...” Tôi nhàn nhạt đáp.

“Ha ha.” Hãn cười to. Tôi nhìn hãn, trong lòng thở dài, dù sao vẫn chỉ là cậu nhóc, chịu không được nửa điểm tâm sự. Nghĩ hãn về sau phò tá Ung Chính đấng cơ, giết hại quyền thần, diệt trừ huynh đệ, cơ mưu túc kế, tâm tư thâm trầm như thế, thật không rõ hãn thuộc loại người nào mới tốt... Haiz! Đột nhiên phát hiện mình gần nhất không rõ đã than thở bao nhiêu, thật là ảnh hưởng sức khỏe.

“Nghĩ gì vậy?” Trước mắt một gương mặt phóng đại. Giật nảy mình, lùi về sau một bước. “Không có gì... Chỉ là...” Tôi vất óc tìm cớ, chợt nghe “Ục ục” hai tiếng, hãn sừng sốt, tôi cũng sững người. Hơn nửa buổi, tôi mới cười gượng: “Ha ha, đây là... tôi đói bụng.”

“Ha ha!” Hãn cười càng to. Tôi vừa xấu hổ vừa giận dữ, cơ mà hãn không tiếp tục truy cứu là chuyện tốt, vả lại nhìn hãn vui vẻ, tôi cũng có chút mừng vui, đành cười theo hãn, dù sao ở chỗ này bề mặt cũng không phải lần đầu. Tôi không để ý hãn, quay người đi trở về, biết Thập Tam a ca vẫn ở phía sau, cảm thấy tâm tình bình tĩnh, nhin không được liếc nhìn hãn một cái, hãn chỉ cười nhìn tôi, bất chợt dường như có một loại cảm giác lẫn nhau đều hiểu rõ. Tôi khẽ mỉm cười, đang nghĩ nên nói gì đó thì Thập Tam a ca đột ngột dừng bước, nhìn về phía trước, tôi khó hiểu quay đầu nhìn lại. “Ách!” Tôi kinh ngạc, thầm nuốt nước bọt. Tứ a ca đang đứng giữa con đường yên lặng nhìn chúng tôi...

Tứ a ca chậm rãi bước tới, đứng trước mặt tôi, bình tĩnh nhìn tôi. Tôi chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, huyết thái dương nhảy thành thạch, há mồm nửa ngày mà nói gì cũng không nên lời, chỉ có đôi môi không cách nào khống chế được run run... Tứ a ca bất ngờ cúi người, đôi mắt phát ra tia sáng u ám cắn nuốt tôi, “Cô thích ta phải không?”

“A!” Tôi hét lên một tiếng tỉnh lại. “Hộc hộc...” Mở miệng thở phò, tim tôi đập rất nhanh. Bất giác nhìn bốn phía, sắc trời chưa sáng, trong phòng vẫn mờ tối. Tôi thở dài một hơi, lại gặp ác mộng. Hai ngày nay đều như thế, tôi xoa trán, ngón ngang trăm mỗi năm trở lại gối, ánh mắt ngược

nhìn trần nhà trên cao, đã dứt hết cơn buồn ngủ, suy nghĩ không tránh được trở về buổi tối hôm ấy...

“Tứ ca, huynh đến khi nào?” Khi tôi đang sững sờ nhìn Tứ a ca, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Thập Tam a ca. Tứ gia vẫn như cũ nhàn nhạt, “Đệ nói đi giải quyết mà nửa buổi không bóng dáng, ngạch nương hỏi thăm, sợ đệ rớt xuống hầm cầu, ta đành phải ra tìm đệ.”

Tôi nhịn không được cúi đầu cười khỗ, Tứ a ca cười nhạt thật lạnh lẽo, lông tơ của tôi đều dựng thẳng lên. “Ha ha!” Thập Tam a ca lại bật cười to, “Tứ ca cũng biết nói đùa! Ngược lại thế lại hay, đỡ phải huynh suốt ngày mặt nghiêm, kỳ quái dọa người.” Tôi liếc nhìn trộm trở về, Tứ a ca lông mày không hề nhúc nhích tí nào, có chỗ nào giống đang trêu chọc người khác chứ! Ánh mắt hăn bất ngờ quét lại đây, tôi cả kinh, vội cúi đầu, chột nghĩ, hăn đến lúc nào, rốt cuộc nghe được bao nhiêu... Đang nghĩ ngợi, giọng Tứ gia vang lên: “Không có việc gì thì đi thôi.”

“Được, đệ đi từ biệt ngạch nương.” Thập Tam a ca sáng khoái nói. Tứ a ca nhẹ lắc đầu: “Không cần, ngạch nương đã nghỉ ngơi. Thập Tứ đệ đi rồi.”

“Thế sao? Được, vậy đi thôi! À, cô đi xuống nghỉ ngơi đi!”

Tôi đang cúi đầu suy đoán lung tung, một lát mới phản ứng được Thập Tam a ca đang cùng mình nói chuyện, vội ngẩng đầu, hai người bọn họ đang nhìn về phía tôi. Tôi bình tĩnh, cúi người phúc thân: “Nô tỳ tuân mệnh, cung tiễn hai vị chủ tử.”

“Được rồi.” Thập Tam a ca cười một tiếng, nhắc chân bước đi, tiếng bước chân của hai người bọn họ càng lúc càng xa tôi mới dám ngược lên, trực giác được trong lòng phức tạp trăm mối, chỉ biết ngây ngô nhìn bóng lưng bọn họ... Hai người họ đến khúc cua, sắp sửa nhìn không thấy, đột

nhiên Tứ a ca quay đầu nhìn tôi thật sâu một cái, tôi không khỏi nâng tay lên che miệng...

“Haiz...” Tôi trầm trọng thở dài. Chỉ mỗi cái nhìn này mà khiến cho tôi mấy ngày đều gặp ác mộng. Ánh mắt kia rất có lực xuyên thấu, cho dù lúc ấy sắc trời mờ tối, tôi vẫn như cũ cảm nhận được rõ ràng... Bất giác bĩu môi, đủ rồi, không được tiếp tục tưởng bở nữa! Người kia trong lòng chỉ có quyền thế giang sơn, cho dù hiện tại còn thừa lại chút dụ dàng, không quá hai năm sẽ mài mòn một chút cũng không sót lại cho xem! Không thể được, chỉ cần nhìn hiện tại đã rõ, mới lưu tâm một ánh mắt hằn mà đã liên tiếp gặp ác mộng, nếu như lưu tâm về con người hằn...

Ha ha, tôi không khỏi cười khở, e rằng ác mộng sẽ biến thành sự thật mất. Tôi lắc đầu, khoác áo choàng mỏng lên người, đứng dậy rót ly trà, súc súc miệng, mới phát hiện sắc trời đã gần sáng. Tôi đẩy nhẹ cửa sổ, một cơn gió tươi mát mùa hạ thổi vào, thật sâu hô hấp, cảm giác như những vẩn đục trong cơ thể đều bay đi, toàn thân nhẹ nhàng hẫng lên. Quay về cạnh chiếc bàn ngồi xuống, cầm một khối bánh quế cao trong tráp điểm tâm bỏ vào miệng chậm rãi nhai.

Nghĩ nghĩ hai ngày nay trải qua cũng không đến nỗi nào. Cung nữ thời Thanh đều từ hoàng thân quốc thích bất kỳ tuyển ra, đến 25 tuổi là được ra cung tự thành gia lập thất, điều này khác với cung nữ xuất thân từ dân gian nghèo khổ của các triều đại trước, bởi vậy cũng không dễ bị các vị chủ tử trách mắng, công việc cũng không đến mức quá vất vả, những việc nặng đã có Tô Lạp hay hạ nhân làm. Mấy ngày này tôi vẫn chỉ sửa sang kho tàng của Đức phi nương nương, cũng có cả một số bức họa. Tuy rằng không hiểu hội họa, nhưng thấy mấy bức tranh cung nữ của Ngô Đạo Tử(1), chim và hoa của Tống Huy Tông(2), tôi vẫn kích động đến mức hai tay run rẩy. Đây là bức tranh gốc kia đấy! Nếu đưa đến hiện đại thì đáng giá biết bao nhiêu là tiền! Giá trị tinh thần của tranh tôi không thể cảm nhận, nhưng giá

trị vật chất tôi cảm nhận được mười phần, haha, không cách nào, tôi cũng chỉ là một con người phàm tục mà thôi!

Ngoài ra tôi cũng quen được mấy cung nữ, đối đãi cũng không tệ. Các nàng đều thuộc bát kỳ, lớn nhất cũng chưa quá mười tám mười chín, đều rất trẻ, tất nhiên đã có một chút khôn khéo, thấy tôi không kiêu căng, tính cách ôn hòa, lại biết chữ, các nàng đều nguyện ý kết giao với tôi. Nhà các nàng đều ở kinh thành, bình thường cũng muốn báo tin cho gia đình, nếu muốn viết thư gì đó lại phải nhờ cậy một số lão công công biết chút chữ, rất phiền toái. Hiện tại có tôi ở đây thì thuận lợi hơn nhiều, vì nguyên nhân này các nàng càng muốn cùng tôi gần gũi. Bởi vậy tôi cũng xem như dần dần thoải mái mà quen thuộc hoàn cảnh xung quanh cùng một vài quy củ ở nơi này. Đông Liên, Đông Mai là chị em ruột, đều là cung nữ hầu hạ âm thực hằng ngày của Đức phi, cũng được coi là đại nha đầu có quyền thế, không biết sao cùng tôi mới quen mà như đã lâu, rất thân mật. Tôi dĩ nhiên vui mừng cùng các nàng thân thiết, giảm đi rất nhiều phiền toái, nhưng trong lòng vẫn thầm phòng bị. Từ khi vào cung, giống như bước chân vào chiến trường, lúc nào cũng đề phòng, không biết nguy hiểm khi nào ập đến, lại căn bản không ra địch hay bạn, đành phải ngàn vạn cẩn thận.

Nghĩ đến điều này, khó tránh thanh thờ, đứng dậy đuổi cái lưng mỏi nhừ. Thôi, cứ tiếp tục sống như bây giờ về lâu về dài không phải điên cũng đi chết, nhưng tôi còn chưa muốn chết, cho nên, a a... Vẫn là nửa điên tốt hơn. Tôi buồn cười lắc đầu, thấy sắc trời đã rạng, vội rửa mặt thay quần áo, chuẩn bị đi ăn điểm tâm. Tôi là nữ quan, nên cũng giống với những cung nữ có địa vị khác, được ở riêng một phòng, phòng tuy nhỏ, nhưng tôi cũng đã rất vừa lòng. Đang lau mặt thì có người nhẹ gõ cửa, tôi sững sốt, vội sửa sang bản thân, “Mời vào.” Cửa vừa mở ra, Lý Hải thò đầu nhìn vào, cười tít mắt: “Tiểu Vy tử, nương nương đã dậy, truyền tử lên đó!”

“Hả, sớm như vậy? Sao thế?” Tôi hỏi hẩn. Tiểu tử này rất có ánh mắt, thấy tôi vùng vẫy ở nơi này không kém liền nhất định phải xưng tôi là tử tử.

Tôi không ngại, cũng tùy hãn gọi.

“Chuyện này... Đệ cũng không rõ ràng, hình như là hoàng thượng muốn đi Sướng Xuân Viên, truyền nường nường đến đó, có lẽ nường nường muốn tỳ đi theo.”

Tôi sửng sốt, nếu được đi theo thì tôi cũng có chút vui vẻ. Sướng Xuân Viên, nơi Hoàng đế Khang Hy hay đến nghỉ ngơi nhất kia mà. Vậy có phải ý nghĩa tôi có thể tận mắt thấy vị hoàng đế vĩ đại văn công võ trị, năng lực hoàn mỹ? Thật quá tuyệt! Tôi vui vẻ nói: “Đệ chờ chút, ta thu thập một lát sẽ đi.”

“Được, đệ ở ngoài chờ, tỳ nhanh một chút.” Nói xong, xoay người bước ra. Tôi vội thu thập một chút, đi ra khóa cửa, cười nói: “Đi thôi!”

Xe ngựa “lộc cộc” chạy, đây là gần đây lần đầu tiên tôi được ra ngoài, cảm thấy rất hưng phấn, không khỏi cười thầm mình càng lúc càng giống phụ nữ cổ đại, vì chuyện này thế mà hưng phấn không thôi. Đường đi trong cung dài đằng đằng, hai bên đứng đầy thị vệ bên hông đeo kiếm, bên cạnh xe ngựa có thái giám đi theo. Thấy tôi liên tục nhìn ra ngoài, ngồi trong xe với tôi Đông Liên không nhịn được cười bảo: “Mới vào cung mấy ngày mà đã chịu không được, cuộc sống sau này còn dài thì sao bây giờ?” Tôi quay lại cười, “Ta không nghĩ xa như vậy, trước mắt vui vẻ là được.”

“Phốc”, nàng không nhịn được cười, “Muội nghĩ thật thoáng.” Tôi khẽ mỉm cười, đang định trả lời, xe ngựa đột nhiên dừng lại, tôi sửng sốt, chợt nghe thấy một tiếng vó ngựa tiến gần, ngừng ngay bên cạnh, tiếp theo nghe thấy một âm thanh ôn nhã trong trẻo truyền đến, “Nhi thần Dận Nhưng thỉnh an nường nường.” Tôi kinh hãi, là Thái tử gia?!...

Tôi nháy mắt ngoảnh lại, dính sát vào cửa xe nhìn ra ngoài... Trường sam màu xanh nhạt, áo trong màu trắng nguyệt, dáng người cao ráo, khuôn mặt thon dài, da rất trắng, đang mỉm cười đứng trước xe ngựa của Đức phi

nương nường thình an. Tôi dùng mọi biện pháp cũng chỉ nhìn được một bên mặt hẳn, cảm thấy nếu có thể từ cục bộ suy đoán chính thể thì hẳn đáng vẻ không hề thua kém ai, khoe miệng hẳn đang hơi nhếch, mang đến cho người đối diện một loại cảm giác mềm mại. Thấy tôi ngây ngốc ngóng nhìn ngoài cửa sổ, Đông Liên bật cười, thấp giọng nói: “Đây là sao vậy? Mê luyến Thái tử gia? Muội mà dùng thêm chút sức nữa thì màn cửa sổ lụa mỏng đều bị muội xé rách mất!” Tôi sững sốt, giờ mới phát hiện mặt mình đã hơi biến dạng, vội ngồi nghiêm chỉnh trở về, cười một tiếng: “Chưa gặp nên thấy mới mẻ thôi!” Nói xong lấy tay xoa xoa mặt.

“Hừ hừ, có gì mới mẻ đâu, còn chả phải một cái mũi hai con mắt, đúng là cô nhóc quê mùa!” Đông Liên cười lườm tôi một cái, tôi giả bộ trừng lại nàng, “Chỉ biết cười nhạo muội thôi... Haha!”

Chúng tôi nhìn nhau cười. Tôi cố nén tâm tư quay ra cửa sổ nhìn thêm một lần nữa, ép bản thân nhắm mắt, nhưng suy nghĩ khó nhịn được bay đến chỗ của Tiểu Xuân...

Dù cách một đoạn khoảng cách, tôi vẫn cảm nhận được một loại cảm giác ôn hòa thái tử mang đến, chỉ sợ Tiểu Xuân vừa thấy liền đổ rầm mà thôi! Khi ấy trong đầu tư tưởng làm rạn vỡ tổ tông hay quy củ gia đình cũng bay đến chín tầng mây mất. Haiz! Tôi thở dài, phải nghĩ biện pháp giúp Tiểu Xuân. Nhưng giờ nhìn thấy Thái tử, tôi có một loại cảm giác tuyệt vọng, một chàng Thái tử ôn hòa anh tuấn lại tuổi trẻ, có bao nhiêu cô gái có thể kháng cự được đây?

Đông Liên thấy tôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt, liền lại gần khẽ đẩy: “Tiểu Vy, muội sao vậy? Không thoải mái sao?” Tôi giật mình, mở to mắt nhìn lại, thấy nàng lo lắng liền vội ngồi thẳng dậy, xoa cổ: “Không có gì, muội chỉ là hơi chút say xe.”

“Vậy sao, muội nhăn nheo chút, xe ngựa sắp đến.” Đông Liên lấy khăn tay quạt cho tôi, “Muội sao không nói sớm, không cần khiến bản thân chật

vật như vậy. Lần sau trước khi đi hãy thoa xíu dầu gió sẽ không bị choáng.” Thấy nàng lải nhải, tôi không khỏi khẽ mỉm cười: “Đã rõ, nô tỳ tuân mệnh.”

“Xì”, nàng cười: “Muội nha, ta xem muội...” Lời còn chưa dứt, xe ngựa đã dừng lại.

Chúng tôi sửng sốt, vội ngồi ngay ngắn trở lại, rèm xe bất chợt bị xoắn lên, tôi giật nảy mình, Đông Liên thì có vẻ đã tập mãi thành thói quen, hai nội thị vệ bên hông mang kiếm thăm dò nhìn vào, kiểm tra xong liền buông rèm bỏ đi. Tôi hiểu rõ đây là kiểm soát an toàn theo thông lệ, vì hoàng đế, kiểm tra nghiêm cẩn đến thế nào cũng bình thường. Tôi nhàn nhạt cười, người sở hữu càng nhiều thì chắc càng sợ chết thôi!

Đang suy nghĩ, xe ngựa tiếp tục chạy, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảnh xanh ngắt, thi thoảng lướt qua những thạch đá kỳ quái lờm chờm, trăm hoa sắc sỡ sắc màu, cảnh tượng đậm chất lâm viên Tô Châu. Suối nhỏ róc rách, đi qua một một rừng trúc bên cạnh cây cầu nên thơ, tôi chợt nhớ đến kiến tạo của Đại Quan viên(3) trong 《 Hồng Lô Mộng 》 , cũng là dẫn nước chảy vào trong viên. Haha! Xem ra là cái gì cũng có nguồn gốc cả. Chậc chậc! Vị hoàng đế này cũng thật biết hưởng phúc, tôi không khỏi thầm than, nhưng vẫn mở rộng mắt thưởng thức bốn phía. Biết Đông Liên ở một bên cười trộm nhưng tôi cũng không để ý nàng, cảnh sắc nơi này đối với tôi mà nói chính là kỳ tích, bảo tôi nhà quê thì làm nhà quê vậy.

Rốt cục xe ngựa dừng trước một cánh cổng bên hông, Đức phi đã vào trong. Hoàng thượng tựa như đã nghỉ ngơi, Đức phi nương nương cũng trước tiên trở về phòng mình. Ghế dựa còn chưa ngồi nóng, mấy vị phi tần cùng lúc phụng chỉ tiến tới cửa bãi phóng, tôi liếc trộm nhìn lại, Quý phi nương nương vẫn chưa đến, các phi tần khác tôi không nhận thức. Đông Mai, Ngọc Ca Nhi mang các tiểu nha đầu đi hầu hạ, tôi cùng Đông Liên phụng mệnh đi thu dọn phòng ngủ cho nương nương. Quy củ Đại Thanh, hoàng thượng chọn bài tử, tuyên triệu phi tần thừa ân, cũng không cho phép

cùng hoàng đế ngủ lại một đêm. Các cung tần bình thường nghỉ ngơi ngay tại trác viện trong tấm cung của hoàng đế, giống như Đức phi có phẩm vị như vậy tất nhiên được ban thưởng riêng một sân viện nghỉ ngơi. Đông Liên cùng tôi cầm một số đồ dùng sinh hoạt của nương nương, từng người tự mình đến sảnh bên dọn dẹp. Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Đức phi nương nương đối với tôi ấn tượng không kém. Quy củ trong cung, khi hoàng đế triệu kiến, các phi tần hậu cung sử dụng người đều có số lượng quy định, lấy địa vị của Đức phi, trừ các thái giám và mama, nữ quan hay cung nữ không thể vượt quá bốn người. Tuy tôi chỉ là một nữ quan vừa nhậm chức mấy ngày, nhưng khi hoàng thượng triệu kiến tôi vẫn được đi theo, điều này tỏ rõ nhất việc được vinh sủng. Dĩ nhiên trong Trường Xuân cung cũng có lời bàn tán, trên mặt tôi vẫn lạnh nhạt nhưng kỳ thật trong lòng cũng thầm nghĩ, tại cái nơi quý dị này không thể dùng lễ thường để phán đoán. Bởi vậy tâm lý vẫn dưng lên phòng bị, càng trở nên chú ý khuôn phép, không thoát ra nửa điểm sai lầm cùng nhược điểm cho người khác thấy.

Đông Liên đang dọn dẹp trong phòng, ở phòng ngoài tôi lần lượt xử lý một số sách vở chữ viết trên bàn cạnh cửa sổ của Đức phi. Đây vốn là công việc của Phúc công công, hiện tại lại giao cho tôi, tôi không hiểu rõ ý nghĩa trong đó, nhưng cũng rõ ràng đây là một loại tín nhiệm. Cũng sợ hãi mà từ chối một lần nhưng nương nương không chuẩn, tôi cũng không thể nhiều lời thêm. Vì điều này, mấy ngày nay Phúc công công cũng không cho tôi chút sắc mặt hòa nhã nào, lại nói bóng gió xa gần. Tôi biết rõ giờ tuyệt đối không thể đối đầu với hắn, chỉ có thể cố gắng nhịn xuống, trong lòng lửa giận ùn ùn, lại không thể nói, nén giận khiến trên trán nổi mấy cái mụn. Phúc công công cũng rất biết lấy lòng trước mặt chủ nhân, Đức phi rất tín nhiệm hắn, cho nên Trường Xuân cung trừ mấy người bên cạnh nương nương, các nô tài khác đều sợ hắn. Hiện tại thấy tôi đột nhiên được nổi bật, mấy người đó bề ngoài không dám cùng tôi qua lại thân thiết, nhưng cũng chưa bao giờ ức hiếp tôi, coi như người ở đây đều có ánh mắt. Nghĩ đến đây, tôi không tránh khỏi cười khổ, chẳng trách người sống ở trong cung đều

không thọ, mỗi người ai cũng đều phải như Gia Cát Lượng lo lắng suy nghĩ, sống không lâu cũng là bình thường mà thôi.

“Lại nghĩ ngợi lung tung!” Tôi cả kinh, quay đầu thấy Đông Liên đang đứng trước ngưỡng cửa hướng tôi lắc đầu, tôi không nhịn được cười một tiếng. Đông Liên cũng xuất thân Tương hoàng kỳ, phụ thân cai quản một doanh trại kỵ binh dũng mãnh, bậc quan không cao, là một quân nhân, cũng chưa đọc qua sách vở, tất nhiên hai tỷ muội các nàng cũng không đọc qua sách, bởi vậy khi nói chuyện cũng rất thẳng thắn, rất có tính hào sảng của con gái Mãn Châu, rất hợp thường thức của tôi. Đối lại là Tiểu Xuân, cũng tuyệt đối sẽ không thẳng thừng như vậy. “Ha ha!” Tôi không khỏi bật cười, nghĩ đến Tiểu Xuân dịu dàng e lệ, lại nghĩ đến Thái tử gia, “Haiz!” Tránh không khỏi than thở.

“Vẫn là a mã nói đúng, người đọc sách đầu óc đều có bệnh, một hồi khóc một hồi cười.” Tôi gặp nàng dáng vẻ không đồng ý, cười nhẹ: “Không sai, chẳng những đầu óc có bệnh, cuối cùng còn bệnh đến mức phát điên mà đi giết người cơ!” Nàng cả kinh, thấy tôi dáng vẻ đàng hoàng chừng chạc, không khỏi có chút nghi hoặc, trong lòng tôi cười sắp không thở được, đến khi nhịn không nổi, chỉ có thể cúi đầu. “A!” Nàng hét to một tiếng, xông lên cù tôi, “Cái con bé lừa đảo này! Thế mà dám lấy tỷ làm trò cười!” Tôi cười lớn chạy ra cửa. “A!” Lại đột nhiên va vào một người. “Ai ô!” Tôi bị ngã ngược mông chạm xuống mặt đất, người nọ nắm lấy khung cửa, đứng vững thân thể để không ngã sắp xuống, còn tôi thì choáng váng hoa mắt. Một bàn tay vươn tới, tôi cũng lấy lại được bình tĩnh.

“Cô không sao chứ?”

“A? Không sao.” Tôi bất giác trả lời, thanh âm này có chút quen tai, giống như là đã ở chỗ nào nghe qua...

“A!” Tôi cực kỳ hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, Bát gia đang mỉm cười nhìn tôi...

*

Chú thích

(1) Ngô Đạo Tử (chữ Hán: 吴道子; 685-758) là họa sĩ lớn của Trung Quốc thời nhà Đường, người Dương Cù thuộc huyện Vũ, Hà Nam, Trung Quốc. Ông là nhà sư vẽ rất nhiều tranh tường trong các ngôi chùa ở kinh đô Tràng An, đã Trung Quốc hoá các hình tượng nghệ thuật rút ra từ đề tài Phật giáo từ Ấn Độ truyền sang theo con đường tơ lụa, nhưng đều bị tiêu huỷ cùng với các ngôi chùa trong làn sóng bài trừ đạo Phật dưới triều Đường Võ Tông. Hiện còn lưu truyền bức “Thích Ca tam thân” cất giữ tại chùa Tofukuji, ở Kyoto, Nhật Bản. Nhưng bức tiêu biểu nhất là “Tổng Tử Thiên vương đồ quyền” vẽ những dân chài ra trước Diêm vương. Tranh vẽ bằng mực trên giấy thành cuộn (338 cm x 35 cm). Toàn bộ nhân vật trong tranh đều vẽ bằng nét, tự nó hoàn chỉnh lên xuống, nặng nhẹ khắc hoạ tính cách, tạo chất cảm và tạo không gian. Kỹ thuật vẽ nét của Ngô Đạo Tử từng được gọi là “lan diệp miêu” (vẽ nét như lá lan) tự nó thành tranh không cần màu sắc. Ngô Đạo Tử là người khai sáng loại tranh sơn thủy thuần túy Trung Quốc. Trương Ngạn Viễn, nhà bình luận mỹ thuật cho rằng: tranh sơn thủy bắt đầu ở họ Ngô, họ Lý (Lý Tư Huấn và con là Lý Chiêu Đạo). Nhân dân Trung Quốc rất sùng bái Ngô Đạo Tử, coi ông như thần tiên. Người ta gọi ông là họa thánh (thánh vẽ) và có rất nhiều giai thoại thần kỳ về việc vẽ tranh của ông.

(2) Tống Huy Tông (1082, 1135) là vị Hoàng đế thứ tám và là một trong những vị hoàng đế nổi tiếng nhất của nhà Tống (960-1279) tại Trung Quốc, với cuộc đời trải qua những điều xa hoa, tinh tế và nghệ thuật nhưng kết thúc trong bi kịch. Huy Tông nổi tiếng vì sự sùng tín Đạo giáo của mình. Ông tự xưng là “Giáo chủ Đạo Quân Hoàng đế” hay “Đạo Quân Thái thượng Hoàng đế”. Ông cũng là nhà thơ, họa sĩ, nhà thư pháp và nhạc công có tài. Ông bảo trợ cho nhiều nghệ sĩ tại Triều đình, và trong danh lục bộ sưu tập hoàng gia của ông có tới trên 6.000 bức họa đã được biết đến. Các

chủ đề chính trong các bức họa của ông là chim và hoa. Trong số các tác phẩm đáng chú ý có Phù dung cầm kê đồ, Đào cừ đồ, Thụy hạc đồ. Ông cũng sao chép lại các bức họa Quốc quốc phu nhân du xuân đồ (lưu giữ tại Viện Bảo tàng tỉnh Liêu Ninh) và Đảo luyện đồ của Trương Huyền thời Đường. Bản mô phỏng Đảo luyện đồ của Huy Tông cũng là bản sao duy nhất của bức họa này còn tồn tại đến nay. Hiện tại nó được lưu giữ tại Viện Bảo tàng Nghệ thuật, Boston, Massachusetts, Hoa Kỳ. Ông cũng nghĩ ra “Sấu kim thể” hay “Sấu kim thư”, một kiểu viết chữ trong nghệ thuật thư pháp. Tên gọi “Sấu kim thể” là do trên thực tế kiểu viết của Huy Tông thanh mảnh tương tự như sợi vàng, xoắn và đảo ngược.

(3) Đại Quan viên: khu vườn tráng lệ nổi tiếng trong tác phẩm “Hồng Lô Mộng”, nơi Giả Bảo Ngọc gặp và yêu Lâm Đại Ngọc.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Âm Áp (1)

Tôi ba chân bốn cẳng đứng lên, nhanh chóng lùi về bên cạnh Đông Liên. Vừa lấy lại bình tĩnh, đột nhiên phát hiện tay của Bát gia vẫn còn duỗi ra, tôi kinh sợ, phản ứng kịp thời nhưng lại khiến Bát gia mất thể diện. Cảm thấy đầu "Ông" một tiếng, theo ý thức nhìn Bát a ca, hẩn thản nhiên, từ từ thu tay về.

Mặt tôi trở nên tái mét vì sợ, nhưng hẩn lại mỉm cười với tôi, có ý an ủi. Tôi thả lỏng cơ mặt, diềm đạm cung kính cúi đầu, vừa hợp ý lại càng thêm cảnh giác, Bát gia này tôi trêu chọc không nổi a, cũng vạn lần không muốn trêu chọc. Mặc kệ ra sao, không phải tôi lựa chọn bên Thập Tam a ca sao? Nghĩ đến đây, tôi không khỏi sửng sốt, chẳng lẽ tôi coi như là bên phe Tứ gia sao? Ha ha. Tôi cúi đầu thấp hơn nữa, âm thầm cười trộm.

"Hừ!" Một tiếng thản nhiên rõ ràng truyền đến, tôi sửng sốt, giương mắt nhìn lên. Lúc này mới thấy, một thiếu niên đang đứng phía sau Bát gia, dáng người cao gầy, màu da ngăm đen, mũi thon gọn, mắt sáng như mắt chim ưng, môi mỏng khê nhếch, ánh mắt âm trầm nhìn tôi. Tôi không khỏi sợ run cả người, tiềm thức đã đoán được hẩn là ai. "Nô tỳ thỉnh an Bát a ca Cửu a ca, Gia cát tướng." Đông Liên đã đi tới hành lễ, tôi cũng vội hành lễ theo, quả không ngoài dự liệu của tôi, Cửu a ca Dận Đường này bụng dạ nham hiểm, không thể không đề phòng. Hơn nữa, ánh mắt hẩn nhìn tôi rất không có thiện cảm nha. Ôi! Tôi rũ mắt xuống che dấu nụ cười khổ, tôi vừa đắc tội hẩn sao? Thật sự không phân biệt được, cũng chỉ có thể đoán ý đồ của bọn họ.

"Minh Vy cô nương." Tiếng nói của Bát gia truyền đến, tôi sửng sốt, vội cúi người xuống: "Xin Bát gia gọi thẳng tên nô tỳ là được, ‘ cô nương ’ hai chữ này, nô tỳ vạn lần không dám đương nổi ."

"Ha ha." Bát gia cười nhạt đi tới, "Người là người bên cạnh nương nương, là người có tài, nên gọi như thế." Tôi cười nhạt: "Bát gia nói đùa, đều là nô tỳ, tuân thủ bốn phận là được, không có gì khác cả." Bát gia sửng sốt, liền cẩn thận đánh giá tôi, tôi chỉ lẳng lặng đứng một bên, tùy hãn soi mói.

Đông Liên có chút mơ hồ, không biết nên làm gì cho qua chuyện, nhưng thật ra có chút lo lắng khi tôi nói sai, nhưng không dám mở miệng. Quy định trong cung, chủ tử không hỏi, nô tài không thể xen vào, cho nên cô ấy rất lo lắng. Bát gia Cửu gia đánh giá tôi, ánh mắt một âm một dương, khiến cho tôi không được tự nhiên, chỉ có thể chịu đựng. Khóe mắt liếc thấy Cửu gia tiến đến bên tai Bát gia nói gì đó, Bát gia ca lắc đầu, lại gật đầu, tiếp theo liền quay đầu lại nhìn tôi: "Lương phi nương nương cùng Nghi phi nương nương có ở đây chứ?" Tôi sửng sốt, Lương phi Nghi phi là ngạch nương của bọn họ, làm sao tìm được ở đây.

Lại nghĩ đến vừa rồi những người đàn bà đứng đầu lục cung đều đến đây, tất cả tôi đều không biết. Nhưng, cung phi đấu đá nhau cũng không kém đàn ông là bao, hiện tại hoàng đế tuổi xuân đang độ, thái tử địa vị vững vàng, cho nên dù không thật sự thân nhau, thì đều có cấp bậc, chuyện mặt mũi của những nữ nhân này cũng không có trở ngại .

Đang không biết nên đáp lại thế nào, Đông Liên đã bước lên phía trước: "Thưa Bát gia, các vị chủ tử đang tán gẫu ở chính đường, nếu không ở đó, hẳn là đã ra vườn ." Bát gia quay đầu nhìn Dận Đường, cười: "Chả trách vừa rồi ở chính đường không gặp được người." Cửu gia ca gật đầu: "Người ra vườn nhìn xem, nếu thấy các vị nương nương thì mau trở lại đây, báo cho ta biết, chúng ta tới thỉnh an, Thập gia bọn họ cũng đã tới, nếu các vị nương nương cao hứng, sẽ không nói ra, chúng ta lại đến là được." Tiếng

nói của Cửu a ca giống như tiếng vàng và đá va chạm, thật đặc biệt, nhưng rất hợp với bộ dạng của hắn, nếu bộ dạng đó mà cùng với giọng nói hết sức dịu dàng, thế thì thành trò cười à, ha ha.

"Vâng" Đông Liên lên tiếng, liếc mắt nhìn tôi, tôi liền hiểu được, phúc thân, lui ra đi. Tôi tình nguyện chạy đi chỗ khác, đi tìm các vị nương nương, không nghĩ phải đứng đây với hai tên ôn thần này những nửa khắc."Người còn không mau đi? Sững sờ ở đây làm cái gì?" Tôi sững sốt, tôi đây không phải đang muốn đi sao? Còn chưa hiểu được chuyện gì, chợt nghe thấy tiếng nói đầy sợ hãi của Đông Liên."Vâng, nô tỳ lập tức đi."

Tôi đây mới hiểu được, hóa ra không phải để cho tôi đi, ta đã nói rồi, muốn tránh đi, không dễ như vậy a! Tôi liếc trộm cái người vừa đi vừa quay mặt nhìn lại, Đông Liên lo lắng nhìn tôi, tôi khẽ cười, nàng làm ánh mắt, nhanh chóng trở về đi. Lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp, trong lòng hiểu được nàng muốn tôi cẩn thận, nàng ta đi tìm Đức Phi, ngộ nhờ tôi làm sai chuyện gì, cũng sẽ có người cứu. Tôi không nhịn được cười nhạt, người nơi này đều có chút thông minh, tuy rằng Đông Liên ngay thẳng, nhưng cũng có chút quý dị.

"E hèm!" Bát gia hắng giọng một tiếng, tôi vội phục hồi tinh thần, hít thở sâu, giương mắt cười hỏi: "Nô tỳ đi pha trà, chủ tử muốn uống gì?"

"Ừm, có Tân Bích Loa Xuân không?" Bát gia hỏi tôi."Bẩm chủ tử, Bích Loa Xuân cũng chỉ có chè xuân, lúc trước tuần phủ Chiết Giang có tiến vào một ít trà Lão Quân, đều còn mới ."

"Vậy đi đi."

"A, phải" Tiếng nói của Cửu gia truyền đến, làm tôi giật cả mình, tôi vừa cầm hòm trà, vừa hành lễ, sau đó im lặng lui xuống. Sau khi ra khỏi cửa, bên trong liền truyền đến tiếng nói chuyện, tôi một chút cũng không muốn nghe, thậm chí chạy nhanh cách nơi này càng xa càng tốt, tôi sắp

chết ngạt rồi. Nghĩ bọn họ hẳn là không nghe thấy, liền vội vàng đi nhanh. Đến trà phòng, phân phó người đi làm, còn mình thì đi bộ đến một bên thềm đá ngồi xuống."Phù" lúc này tôi mới dám thở mạnh, suy nghĩ rồi bời, nghĩ không ra cách, chỉ có thể tự trấn định mình. Ủ rũ nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện bốn phía trồng đủ loại hoa cúc, lúc này chúng mới chỉ là nụ hoa, nhưng thật sự tất cả đều rất thanh lệ, làm lòng người vui vẻ, tôi cũng theo đó mà ngây ngất.

Hương thơm thanh khiết vây quanh tôi, tôi khép hờ mắt, hưởng thụ giây phút yên bình hiếm thấy này, trong lòng cực kỳ thư thái.

"Minh Vy cô nương?"

Tôi thở dài, thời gian nghỉ ngơi đã hết, mở mắt ra liền thấy, thái giám Vương Thuận Nhi cười nịnh nói, "Xong rồi, nhân lúc trà còn mùi vị, cô nương mau đưa đến chỗ chủ tử đi!" Tôi đứng dậy, cười nói: "Thật là cảm ơn công công ." Hắn cười càng tươi hơn, nói:

"Không có gì đâu! Về sau cô nương có chuyện gì xin cứ việc phân phó, cam đoan sẽ làm thật tốt." Tôi gật đầu: "Đã biết, về sau khó tránh khỏi phiền toái."

Nói xong xoay người bước nhanh, một là không nghĩ muốn khách khí với hắn ; thứ hai nhiều người ở đây không giữ mồm giữ miệng, vẫn không nên dính líu tới ai. Trong lòng nghĩ muốn để cho người khác làm chuyện này, nhưng vạn lần không thể được, lại không dám chậm trễ, tâm tình tốt đẹp ban nãy đã sớm bay lên chín tầng mây rồi. Cảm thấy tựa như sắp phải bước lên Đoạn Đầu Đài, lòng tràn đầy u ám đi về phía ngoại thính (?)

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Âm Áp (2)

Còn chưa đi tới cửa, đã nghe một tràng cười truyền đến, không khỏi có chút kỳ quái, là ai dám hô to nói lớn ở chỗ này. Lại gần chút, hừ! Nghĩ ra rồi, Thập a ca, giọng nói thẳng thắn kia tôi nghe một lần liền không quên được. Tôi lắc đầu, aiya! Ma tinh kia cũng tới, trong lúc tuyển tú đã từng tới gây sự, lúc đó tôi giả bệnh không tới, lúc này. Tôi vừa suy nghĩ vừa đi tới cửa.

"Cửu ca, chắc hẳn nàng ta đã sớm thông đồng với Lão Thập Tam rồi, nếu không Tứ ca hẳn có thể."

"Người câm mồm, ăn nói lung tung, cũng không nhìn xem đây là đâu." Bát gia quát lớn đi ra ngoài.

"Vù vù" ! Tôi cảm thấy toàn bộ máu trong người đều dồn lên đỉnh đầu, muốn la lên, muốn đem ấm trà trong tay tạt lên cái ót của Thập a ca, muốn. Ta chớp mắt, nhìn chăm chăm Thập a ca, hẳn đưa lưng về phía tôi khoa tay múa chân. Bát a ca ngồi ở đối diện cửa cũng đã thấy tôi, không khỏi sửng sốt, Thập a ca cảm thấy kỳ lạ cũng xoay người qua, thấy tôi cũng rất sửng sốt, liền cười xấu xa đi tới bắt chuyện: "A, tôi còn tưởng là ai? Hóa ra là Minh Vy cô nương. Dù thế nào, vừa rồi đàn ông chúng tôi nói đùa, cô cảm thấy có buồn cười không?"

Thấy đức hạnh của hẳn, bản thân tôi đột nhiên thanh tĩnh hơn, nghiêm chỉnh lễ phép phúc thân: "Thập gia Thập Tứ gia cát tường." Thập a ca sững sờ, Thập Tứ a ca cười nói:

"Rót trà."

Tôi vững vàng đi lên phía trước, rót trà cho bọn họ, tự tay cầm một ly trà mời Thập a ca. Hắn đón lấy, hẳn cảm thấy không thú vị vì tôi tỏ ra không sao cả, xoay người lại ngồi xuống, nhìn tôi. Nhìn chăm chăm tôi một lát, lấy lại được ý thức liền uống trà. Tôi chờ chính là lúc này."Ha ha ha!" Tôi cười lớn ba tiếng."Phụt", Thập a ca phun ra một miệng trà, bị sặc đỏ bừng mặt, lại nói không ra lời. Tôi cười tùm tùm phúc thân nói: "Chủ tử cười chê rồi." Nói xong liền đứng dậy, khiêm tốn lễ phép đứng qua một bên.

Người tên hỗn đản, tên ngốc, muốn chèn ép người ta cũng phải nhìn xem đối tượng là ai! Trong lòng tôi tuy rằng đã hả giận, cũng biết chuyện này xem như gây họa. Đành vậy thôi, dù sao cũng đã hối hận không biết bao nhiêu lần, sắt tử đa liễu bất giáo (?), hơn nữa cũng không còn gì để hối tiếc nữa. Đang chờ phản ứng phản nộ của Thập a ca, "Ha ha!" Thập Tứ a ca đột nhiên cười lớn đi tới. Tôi sững sốt nhìn hắn, hắn cười nhìn tôi, lại nói chuyện với Thập a ca .

"Thập ca từ trước đến nay đều rất hài hước, nhưng lần này mới là buồn cười nhất!"

Tôi nghe không hiểu đây là đang giúp tôi hay là giết tôi, Thập a ca đứng dậy, mặt vì xung huyết mà biến thành màu tím. Bản thân tôi không phải sợ, ở chỗ này hẳn không thể tự tiện xử phạt tôi, dù sao tôi cũng là người bên cạnh Đức Phi nương nương, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ nhân nha! Huống chi, hẳn vừa nói, ngay cả Tứ gia cũng ... Đức Phi là mẹ ruột của Tứ gia nha, truyền ra ngoài cũng không ích gì cho hắn. Tôi lạnh nhạt đứng ở một bên, ngấm lại đánh tôi cũng không có ích gì, tôi cũng hiểu được giá trị của người bên cạnh Đức phi. Về phần đặc tội Thập a ca sẽ có phản ứng như thế nào, thì cũng đành vậy thôi. Hẳn đối với tôi đã tràn ngập ác ý, tôi làm cái gì cũng không lấy lòng hắn được, cũng không thể xem thường hắn ta. Tôi cũng chỉ âm thầm đề phòng, cảm thấy hắn từng bước tới gần.

Đột nhiên một giọng nói dịu dàng quen thuộc truyền đến:

"Các vị a ca, các vị nương nương đã trở lại, đang ở chính đường. Thái tử gia cùng các vị a ca khác cũng đều đến, mời các vị qua đó một chuyến."

Tôi quay đầu đi, không phải Đông Liên đó là Tiểu Xuân mà.

Tiểu Xuân lẳng lặng đứng ở nơi đó, cũng không nhìn tôi, tôi có chút kinh hi(kinh ngạc mừng rỡ), sững sờ đứng ở nơi đó, Bát gia đột nhiên nói

"VẬY thì đi thôi, đừng để các vị nương nương chờ lâu, thái tử gia cũng đến, mọi người mau qua đi!"

Tôi mới lấy lại tinh thần, quay đầu liền thấy Thập Tứ gia đứng ở bên cạnh ta, trừng mắt nhìn tôi. Tôi sững sốt, vội quay sang chỗ khác, chỉ nghe hần nói:

"Đúng rồi! Tối nay còn phải thỉnh an Hoàng ama." Tôi lẳng lặng lùi sang một bên, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, các vị a ca đều đi ra khỏi cửa, Thập gia đến trước mặt tôi dừng lại."Hừ!" hừ một tiếng. Trong lòng tôi hiểu được lúc này không thể ngẩng đầu cũng không thể nói chuyện, Bát a ca cùng Thập Tứ a ca đã giúp tôi thoát nạn, tôi tự nhiên cũng phải biết điều chút.

Rốt cục cũng im lặng rồi, tôi thở mạnh, ngày hôm nay coi như là gặp may , tạm thời xem như tránh được, nhưng về sau, Thập a ca chính là tay chân của Bát gia.

"Tỷ tỷ?"

"A!" Tôi giật mình, lúc này mới phát hiện Tiểu Xuân chưa rời đi, cười tủm tủm nhìn tôi , "Tỷ tỷ vẫn như trước đây, tâm trí như đi vào cõi thần tiên nha!"

"Ha ha." Tôi nở nụ cười, đi tới, nhẹ nhàng quàng vai nàng.

Đứng lại nhìn kỹ Tiểu Xuân, vẫn tú lệ (thanh tú, diễm lệ) dễ thương như vậy, im lặng rụt rè, có điều gương mặt có chút phong tình, có chút khác lạ. Thấy tôi đánh giá nàng, nàng như trước nở nụ cười: "Tỷ tỷ vẫn như vậy tinh thần sáng khoái, xem ra rất tốt a." Tôi cười nói: "Nói được thật tốt, nếu nói được nhiều hơn hai câu, tỉ sẽ không chỉ tinh thần sáng khoái, mà cả người đều sáng khoái."

"Xì" Tiểu Xuân bật cười "Điều này cũng không thay đổi, vẫn khô hài như vậy." Tôi mỉm cười: "Đừng nói tỉ, gần đây muội thế nào?" Nàng dừng lại một chút, rũ mắt nói: "Muội rất tốt."

"Ừm. Muội ngụ ở Trữ Tú cung, thường ngày có làm gì không?" Tôi đi đến bên cạnh bàn, thấy trong ấm trà còn chút trà, rót hai chén, tuy có hơi ấm, nhưng vẫn là trà ngon. Đưa một ly cho tiểu xuân, nàng nhận lấy, cũng chỉ ngửi ly trà, như nghĩ tới cái gì

Tôi liếc mắt nhìn nàng, từ từ ngồi xuống thưởng thức trà." n, trà ngon!" Tôi nhếch miệng, không tệ."Hai ngày nay, muội ở Cảnh Nhân cung." Nàng đột nhiên nói. Tôi sững sốt, Cảnh Nhân."Cái gì? Muội ở chỗ Nạp Lan quý phi làm gì?" Tôi không nhịn được lớn tiếng."Cũng không có gì, chỉ là hằng ngày hầu hạ, giúp nương nương thêu thùa may vá." Tiểu Xuân thản nhiên cười.

"A, như vậy à, vậy." Tôi nhìn nàng, không dám hỏi."Cái gì?"

Nàng cười hỏi tôi. Tôi cười gượng hai tiếng, vẫn đỏ mặt hỏi: "Kia cái gì. Hoàng thượng có có." Tôi nói vẫn chưa xong, "Tỷ tỷ!" Mặt Tiểu Xuân đỏ lên, xoa nắn khăn tay, bản thân tôi không phải vì nhàm chán, mà vì chuyện này đối với Tiểu Xuân rất quan trọng, cho nên tôi vẫn yên lặng nhìn nàng.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Âm Áp (3)

Một lúc lâu sau, nàng mới ngẩng đầu lên, thấy tôi vẫn đang chăm chú nhìn nàng, cũng có chút lơ mơ, nàng lắc đầu. "Như vậy à." Tôi thờ dãi, trong lòng hi vọng nàng đã được hoàng đế sủng hạnh, điều này cũng giúp nàng có thể đoạn tuyệt với suy nghĩ đó, nhưng nghĩ lại, thật sự cũng không dễ dàng như vậy, nhiều nữ nhân như vậy, cho dù có thực lực. Hừ, tôi không nhịn được bĩu môi, vận khí cũng đạt mười phần mười a! Tiểu Xuân thấy tôi m Tình Bất Định (*tâm tình không ổn định), hơi do dự hỏi tôi: "Tỷ tỷ? Làm sao vậy?"

"A? Ha ha, không có gì." Tôi cười ha ha, "Đương nhiên là hi vọng muội có một con đường tốt, nhưng chuyện này cũng không cần sốt ruột, còn phải xem ông trời." Tiểu Xuân dịu dàng cười: "Đúng vậy." Nàng cũng chỉ thuận miệng phụ họa với tôi, bộ dạng thản nhiên. Lòng trầm xuống, xoay xoay ly trà trong tay, Tiểu Xuân nhìn tôi không nói gì, cũng mơ hồ cảm thấy bầu không khí có chút không ổn, liền đứng dậy: "Tỷ tỷ, muội đi trước đây."

"A?" Tôi kịp phản ứng, "Được, muội đi đi, đừng làm sai chuyện gì." Tôi đứng dậy tiễn nàng ra ngoài, đến cửa, nàng dừng lại nói lời từ biệt: "Tỷ tỷ, tỷ không có chuyện gì là tốt rồi, có lẽ bữa tối còn có thể gặp nhỉ. Nghe nói hôm hoàng thượng muốn mở yến tiệc!" Tôi cười: "Biết rồi, muội đi thông thả." Nàng gật đầu, xoay người đi ra ngoài, tôi nhìn bóng lưng của nàng, đến bức tường chiếu bóng, nàng đột nhiên xoay người lại: "Tỷ tỷ, làm nô tài dễ bị ức hiếp, các vị chủ tử nói cái gì, chúng ta nghe cái đó cũng là ." Nói xong xoay người bước đi. Tôi sửng sốt, cúi đầu suy nghĩ, đây là ý gì."A!" Tôi ngẩng đầu, chẳng lẽ Tiểu Xuân đã nhìn thấy mọi chuyện

ban này? Nàng đã thấy những gì, đã nghe những gì. Lời này của nàng là.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau. Tôi kinh hãi, liều mạng giãy dụa, nhưng người nọ có khí lực rất lớn, tôi căn bản tránh không được. Trong đầu hiện lên một ý niệm, chẳng lẽ. Hừ! Tôi nắm bàn tay đang ôm trước người mình, hung hăng cắn xuống.

"A!"

Người nọ la lớn, buông lỏng tay. Tôi trở mình, quả nhiên là, đồng chí Thập Tam A Ca đang đứng đó liều mạng phui, giơ tay lên miệng thối."Người thật độc ác!" Hăn hung ác nhìn chăm chăm tôi, đột nhiên tôi lại cảm thấy tâm trạng rất tốt, hôm nay đã phải chịu nệ tiểu tiết rất nhiều rồi. Tôi nở nụ cười, rất vui vẻ.

Hăn sững sờ, tôi xoay người vào phòng, đi dọn những ly trà, Thập Tam gia chậm rãi tiến vào, kéo ghế ngồi xuống, cũng không nói gì, mắt nhìn tôi chăm chăm. Tôi đem chén đĩa đã dùng qua đặt vào trong hòm, để ở ngoài cửa, thì sẽ có thái giám tới lấy. Tôi đi rót chén nước, đặt trước mặt Thập Tam a ca. Hăn cầm lên uống, lại xoa bụng, tôi không nhịn được cười, quay người lại, từ hộp điểm tâm lấy ra chút Lạt Tử Cao (1), Oản Đậu Quyển (2) đưa cho hăn, lại rót cho mình chén nước, an vị ở một bên nhìn hăn ăn.

Đột nhiên hăn ngừng đầu nhìn tôi cười, vụn điểm tâm theo khóe miệng rớt xuống, trông rất ngốc, tôi không nhịn được bật cười. Mặt trời chiếu sáng ở phía tây, ánh nắng chiều rực rỡ, chiếu vào tấm rèm thành màu đỏ rực. Trong phòng yên tĩnh, thấy trong mắt của hăn toát lên sự hài lòng, tôi cảm thấy lòng tựa như nước sông giữa buổi chiều mùa hạ, ấm áp vô cùng. Tôi suy nghĩ sâu xa, lảng lạng hiểu cảm giác này.

"Vừa rồi người khiến Lão Thập mất mặt đúng không?"

Tôi sừng sốt, tròn mắt nhìn, hẩn căn miếng bánh, lại lấy ly trà của tôi một hơi uống hết, lại rót tiếp, tôi đưa tay lau miệng cho hẩn, ai ngờ hẩn lại dựa vào ghế tiện tay lau vài cái, vừa ngừng đầu, mới phát hiện tay của tôi vẫn còn giơ ra giữa không trung. Này."Aiya!" Tôi cười than, hẩn thật là 'thằng thẩn'. Đang muốn thu tay về, đột nhiên khăn tay bị hẩn đoạt lấy, tôi sừng sốt, nhìn hẩn đặt ở miệng, cũng không lau, chỉ cười với tôi, sau đó cất vào người. Tôi không biết làm sao nhìn hẩn, tính làm gì.

"Này !" Hẩn đột nhiên bu lại, tôi giật mình, theo ý thức ngồi xuống: "Làm sao?" Hẩn khẽ cau mày nhìn tôi : "Người vẫn chưa trả lời ta!" Tôi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, tin tức này truyền thật là nhanh. Nếu hẩn đã biết, hẩn Tú đại ca kia cũng biết, những người khác cũng. Aiya! Tôi cười khổ lắc đầu, người sợ nổi danh heo sợ béo nha!

Đột nhiên cảm thấy bên tai có khí nóng phun vào, tôi cũng không quay đầu, thản nhiên nói: "Không có gì, không có chuyện gì." Tôi đã sớm quyết định cho dù có tin đồn gì, cũng không phải do tôi nói ra. Nếu từ miệng của ta nói ra chuyện xấu xa đó, chỉ sợ hẩn sẽ càng thêm tức giận! Tôi không nghĩ bởi vậy mà hẩn mất đi sự phán đoán. Có lẽ tôi không giúp được hẩn, nhưng quyết không thể liên lụy tới hẩn.

Một bàn tay xoa hàm dưới của tôi, nhẹ nhàng xoay đầu tôi qua. Tôi bị ép đối diện với hai mắt hẩn, trong đó có dụ dằng, có xúc động, nhưng tôi cao hứng nhất khi thấy được.

"Người thật sự không sao chứ?"

Tôi mỉm cười: "Con người của ta đây, ưu điểm là một tay đối diện với tất thầy"

"Ha ha!"

Hẩn sừng sốt liền bật cười, chúng ta cứ như vậy cười nhìn nhau. Xa xa có tiếng người truyền đến, tôi kinh hãi, cách xa cự ly với hẩn:

"Người đi nhanh đi, làm người ta nhìn thấy sẽ không tốt." Hãn không vui nhìn tôi. Tôi cười khỗ, lời ông tiếng ve về tôi đã đủ nhiều nha. Tuy rằng chừng ấy vẫn tạm được, nhưng cũng phải từ từ nha! Nếu trong một ngày tôi đều phải tiêu hóa hết, thế nào tôi cũng ghen a. Tôi thấy hãn đứng yên, liền chấp tay, ra vẻ đáng thương nhìn hãn. Hãn bật cười, nhắc chân đi đến cửa hông, đẩy cửa ra lại xoay người lại, có chút do dự nhìn tôi: "Tiểu Vi, người."

"A?" Tôi nhìn hãn, lại làm sao vậy? Hãn hơi nhíu mày: "Người.". Tôi sửng sốt, đột nhiên hiểu ra: "Đã biết, về sau ta sẽ cố gắng trốn tránh Thập gia bọn họ, không có việc gì." Tôi cười ha ha, lại bỏ thêm một câu, "Cho dù về sau hãn nói cái gì nữa, ta khi hãn thú lắm cũng chỉ là."

"Ha ha!" Mười ba cười lớn đi ra."Xuyt!" Làm tôi giật cả mình, dùng tay ra hiệu làm cho hãn im lặng. Hãn đi nhanh tới, tôi còn chưa hiểu gì, hãn đã hôn thật mạnh lên má tôi, sau đó xoay người bước đi. Ta ngây ngốc đứng đó, tự giác lấy tay vuốt má. Thật là, lại bị tiểu tử kia chiếm tiện nghi, nhưng.

"Ha ha!"

Tôi cười trộm đứng lên, lần này khác nha! Có lẽ tôi thật sự có chút thích hãn. Cười được một nửa, đột nhiên nhớ tới, tuổi thật của tôi đã hai mươi lăm tuổi, Thập Tam a ca chỉ mới mười sáu tuổi, tôi đây có tính là trâu già gặm cỏ non không?"Aiya!" Tôi không nhịn được cười khỗ đi ra, chẳng lẽ mình biến thành luyến đồng sao? Tôi đi tới đi lui trong phòng, tuy rằng biết mình lo lắng vớ vẩn, nhưng vẫn cảm thấy là lạ, không nhịn được dùng sức đập đầu mình."Tốt lắm, không nên suy nghĩ lung tung ! Thuận theo tự nhiên là được!" Tôi lớn tiếng nói với mình. n, cảm giác thật tốt, tôi hít sâu. Tốt, tiếp tục chiến đấu thôi!

Xoay người lại, "A!" Tôi hoảng sợ. Đức Phi cùng bọn nha hoàn đang ở cửa nhìn tôi. Ông trời của tôi ơi, bọn họ đến đây đã bao lâu rồi. . . .

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ấm Ấp (4)

Trái tim tôi "thình thịch" đập dồn dập, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, đi tới phúc thân: "Nương nương đã trở lại."

"Ừ, đứng dậy đi." Đức Phi chậm rãi đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, Đông Liên và các nha hoàn khác đi châm nước pha trà. Tôi lẳng lẳng đứng một bên, thấy nha hoàn bưng bồn nước đến, liền bước lên phía trước giặt ướt khăn lông, đưa cho Đức Phi nương nương lau mặt. Đức Phi lau sơ mặt, thuận tay nhận ly trà từ Đông Mai, cầm chén hút bọt trà.

Trong phòng im ắng, Đông Liên nhìn tôi liếc mắt một cái, vẻ mặt có chút kỳ quái, tôi không nhìn được suy nghĩ. Đang nghĩ, "Tiểu Vi?" Tiếng nói của Đức Phi đột nhiên truyền đến. "A, dạ!" Tôi vội phục hồi tinh thần. "Ngày hôm nay. Người đụng phải Thập a ca?" Tôi sửng sốt, tôi tưởng rằng Đức Phi muốn hỏi tôi chuyện lâm bẩm lâu bầu lúc nãy, những suy nghĩ vừa rồi vẫn còn để trong bụng, không nghĩ tới, lại là một chuyện khác. Suy nghĩ thay đổi như tia chớp, tuy rằng Đức Phi không thấy được suy nghĩ của tôi, nhưng một cỗ áp lực đã mơ hồ truyền đến. Tôi liếm đôi môi khô nẻ của mình, nếu bà ấy hỏi đơn giản một chút, tôi đây cũng có thể trả lời, như thế này không phải là không đánh đã khai sao?" Thừa chủ tử, Bát gia, Cửu gia, Thập gia, Thập Tứ gia đều tới. Nguyên bản là đến thỉnh an, trùng hợp các ngài cùng các vị nương nương đi dạo trong vườn, vì chờ nương nương, nô tì liền đợi ở đây." Tôi bình tĩnh nói.

"Ừm, sau đó thì sao?" Đức Phi vẫn không ngắt đầu, giống như nói chuyện gia đình. Trong lòng tôi cũng hiểu chỉ có một lựa chọn, là ăn ngay nói thật đâu, vẫn nên. Tôi nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy cổ họng rất

ngửa ngáy. Tôi ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Sau đó nô tì đi pha trà, khi trở về nghe thấy lời nói xấu xa của Thập gia." Đức Phi nương nương lập tức ngẩng đầu, nha đầu xung quanh cũng ngậy ngốc nhìn tôi, bản thân tôi không khỏi có chút buồn cười. Xem ra bụng dạ thẳng thắn không phải phong cách của hoàng cung ‘trước sau như một’, Đức Phi không nghĩ tôi sẽ nói trắng ra như thế. Theo thói quen tôi lấy tay xoa cái mũi, có chút cười khố, xem ra tôi nổi tiếng sai nơi rồi. Tôi đang suy nghĩ lung tung, Đức Phi lại đưa mắt ra hiệu, Đông Mai, Đông Liên liền im lặng dẫn các cung nữ lui ra, xoay tay lại đóng cửa. Tôi lén hít sâu, aiya! Tôi cúi đầu, chỉ nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ đan xen nhau trong phòng.

"Sau đó thì sao?" Đức Phi đột nhiên lên tiếng. Tôi theo bản năng ngẩng đầu, như mọi khi nhìn bà, chính là một người đàn bà dịu dàng hoà nhã, nhưng hiện tại Đức Phi lại có vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lộ ra vẻ uy nghi. Tôi đột nhiên hiểu ra, hiện tại nhất cử nhất động của tôi, không chỉ ảnh hưởng đến Thập Tam a ca cùng Tứ a ca, mà cả Đức Phi cũng. Tuy rằng trong lòng tự suy đoán, nhưng vẫn đem những chuyện đã trải qua nói ra hết. Đức Phi lẳng lặng nghe xong, nhắm mắt suy nghĩ, không biết còn muốn cái gì. Tôi có cảm giác đầu gối, cũng im lặng đứng một bên, cái gì cũng không biết."Nếu là nói giỡn, vậy tại sao Thập a ca lại chật vật, tức giận bất bình?" Tôi ngẫm lại tình hình lúc đó, ha ha, khéo miệng của tôi không nhận được cong lên, thản nhiên nói: "Có lẽ lúc nô tỳ cười, Thập gia cũng vừa uống trà." Đức Phi sững sốt, sóng mắt lưu chuyển, "Xì" một tiếng liền xoay mặt đi. Một lát sau, "E hèm!" Bà hắng giọng một tiếng, xoay đầu lại cẩn thận nhìn tôi, khôi phục vẻ dịu dàng "Người đứa nhỏ này, mặc dù người ta trêu chọc người, nhưng cũng không nên không theo quy củ, biết chưa?" Tôi cúi người, cung kính đáp: "Dạ, nô tỳ đã biết, chủ tử yên tâm."

Hừ! Thật ra trong lòng các vị a ca rất thoáng ! Thập a ca kia làm sao lại nói giỡn a! Tôi cúi đầu cười lạnh. Trong cung đều như vậy, tất cả mọi người đều trợn mắt nói dối thôi! Nhưng chuyện này nhắc nhở tôi, người

trong cung nói một câu, làm mỗi một việc, đều có nguyên do. Xem ra tôi không thể hành động theo cảm tình giống như hôm nay, đỡ phải chui vào cái bẫy của người khác.

"Tiểu Vi, người kêu Đông Mai và mấy người khác vào đi, giúp ta dọn dẹp một chút, lát nữa là đến giờ cung yến mà hoàng thượng thưởng cho các a ca, không thể chậm trễ"

"Dạ" tôi hành lễ lui ra, báo cho Đông Mai và các cung nữ khác biết.

Đèn lồng màu vàng nhạt nối tiếp lại nối tiếp nhau, ánh trăng dịu dàng chiếu sáng con đường màu xanh. Tôi giẫm phải chậu hoa, từng bước một đi tới, bên tai truyền đến tiếng "Cốc cốc". mùi hoa bốn phía, tiếng chim hót, trăng thanh gió mát, thật đẹp giống như tiên cảnh. Tôi có cảm giác giống như trong mơ.

"Đức chủ tử, người đây rồi. Vừa rồi hoàng thượng còn hỏi người! Ta phụng mệnh lại đây đón người." Một giọng nói the thé truyền đến, tôi vội lấy lại tinh thần nhìn lại, mơ hồ thấy đằng trước là một thái giám, xoay người thỉnh an Đức Phi."Hoàng thượng đã đi rồi sao?" Đức Phi hỏi."Còn chưa đi, lát nữa các vị a ca sẽ tới." Thái giám kia cười nói."Vậy làm phiền Lý công công, mời." Đức Phi ôn hòa nói. Tôi nghĩ lại, họ Lý, Đức Phi đối với hắn cũng rất khách khí. n, kia là thái giám Đại tổng quản bên người Khang Hi tên là Lý Đức Toàn. Tôi không nhin được quan sát."Này !" Tôi giật mình, quay đầu thấy Đông Liên bu lại, nói vào tai tôi: "Thái tử xuất hiện thì thôi. Thái giám này cũng xuất hiện, liền phải rụt cổ."

"Ha ha!" Tôi ngượng ngùng cười. Qua một lát, đột nhiên hiểu ra, "Cái gì mà rụt cổ ! Tôi không phải rùa đen!"

"Ha ha!" Đông Liên cùng mấy nha đầu xung quanh thầm cười trộm, tôi cười trừng mắt nhìn các nàng một cái."E hèm!" Phúc công công ho khan một tiếng, xoay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt lại quét qua,

bọn nha đầu lập tức theo quy củ đứng lên. Tôi cúi đầu, không nghĩ lại chọc phải phiền toái, mắt đảo qua, thấy Đông Liên bĩu môi, liền kéo ống tay áo nàng ta, lúc này nàng mới cúi đầu xuống.

(1)Lật Tử Cao: Bánh có nguyên liệu chính là hạt dẻ.

(2)Oản Đậu Quyển

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ấm Áp (5)

Aiya, tôi thầm thở dài, thật là xui xẻo a. Vốn đêm nay không muốn đi theo, nhưng Đông Mai lại bị trật chân, thật lợi hại. Ngay lúc quan trọng, sao lại giâm phải chậu hoa chứ, ai sẽ hầu hạ Đức Phi đi dự tiệc đây? Đám tiểu nha đầu thì phẩm chất không đủ, không đủ tư cách theo hầu. Cho nên, chỉ còn lại tôi. Tôi không nhịn được cười khổ, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, không nên để cho tôi lộ diện mới phải. Đức Phi cũng nói nha đầu không đủ coi như xong, tôi cũng không gây sự chú ý như vậy. Nhưng chờ tôi đi vào giúp bà tìm khăn tay. Trên đường hỏi Đông Liên, nàng cũng không hiểu được, nhưng thật ra nói cho tôi biết chuyện khác, nương nương đã biết chuyện Thập a ca, đó là vì Lương phi nương nương nói cho bà biết. Thấy tôi chỉ thản nhiên, bộ dạng không sao cả, Đông Liên cũng không nói gì nữa.

Trong lòng tôi đã đoán ra khả năng này, cũng không tính là ngoài ý muốn. Xem ra vị Bát gia kia đúng là không thể khinh thường, chỉ cần có thể đối phó với địch nhân, cho dù là giống tôi một tiểu cung nữ như vậy, cũng muốn lợi dụng. Tưởng rằng hẳn đối với tôi cảm thấy hứng thú, là vì thế lực của ama tôi, xem ra tôi quá ngây thơ rồi. Aiya, tôi không nhịn được thở dài. Phương diện kia có Minh Huy là đủ rồi, dù sao hẳn cũng là nhi tử, sẽ theo phụ thân a! Mà tôi, chỉ bị người ta lợi dụng mượn đao giết người. Biết hết rồi, cũng cảm thấy yên lòng hơn. Bọn họ rất lợi hại, tôi cũng có ưu thế lớn nha. Tôi đến từ tương lai, hơn nữa rõ lịch sử triều Thanh như lòng bàn tay nha! Tôi cũng không muốn làm ảnh hưởng tới lịch sử, nhưng tôi nhất định phải tự vệ. Hừ! Tôi cong khoe miệng, mượn đao giết người a!

Chỉ là dao găm nếu không nắm chắc trong tay, trái lại cắt cho xong chuyện, không phải cũng từng có chuyện này sao, không phải sao?

"Đức chủ tử mời đi bên này." Tiếng nói của Lý Đức Toàn truyền đến, tôi từ trong suy nghĩ vẫn vờ tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn, đã đến Lâm Thủy Các. Ấn ần tiếng người truyền đến, thầy Đông Liên và mấy người khác trang trọng đi theo, tôi cũng bắt chước, theo Đức Phi bước lên bậc thềm. Bốn phía đèn đuốc sáng trưng, bày mấy khăn quây trước bàn khi có việc cưới xin hay tang ma, mọi người đều đã ngồi xuống, tôi cũng không dám ngẩng đầu.

"Ôi, đức muội muội đến đây! Mau tới đây ngồi." Đột nhiên tiếng nói của Nạp Lan quý phi truyền đến. Tôi liếc trộm, Nạp Lan quý phi nói cười chậm chậm đứng dậy, bên cạnh còn có các phi tần khác cũng đứng dậy, Đức Phi bước nhanh tới chào xã giao các nàng. Tôi cùng Đông Liên và những người khác đi đến cạnh mấy cây cột, cùng các cung nhân cung khác. Lúc này tôi cảm thấy vui hơn một chút, trong lòng rất kích động, nhìn thấy cung yến thời Thanh thật sự ngay trước mắt, cũng không xa hoa như tôi tưởng tượng, nhưng rất có uy nghi. Tôi thăm nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện quý phi đang nhìn mình, lạnh lùng. Tôi kinh hãi, chuyển ánh mắt đi chỗ khác lại đụng phải ánh mắt của Nạp Lan Dung Nguyệt. Ánh mắt của nàng ta càng thêm cao ngạo, tôi theo ý thức gật đầu với nàng, nhưng ánh mắt của nàng ta đầy khinh thường xoay đi chỗ khác. Aiya! Xem ra Nạp Lan đại tiểu thư kiêu ngạo không sai a, tôi nhẹ nhàng lắc đầu. Vừa nháy mắt, má ối, Thập a ca đang nhe răng cười nhìn tôi, tôi nhanh chóng quay đầu, tim thành thịch nhảy loạn, thật đáng sợ. "Vù!" Tôi thở hổn hển, Đông Liên kỳ quái nhìn tôi, tôi nhẹ nhàng nở nụ cười. Vừa chuyển ánh mắt, sừng sốt, Thập Tam a ca mỉm cười nhìn tôi. Tôi đột nhiên có chút khẩn trương, không dám nhìn hẳn. Chỗ ngồi này nhiều ánh mắt như vậy, tôi cũng không muốn rước lấy phiền phức. Đang suy nghĩ, chỉ cảm thấy một ánh mắt phóng tới, theo bản năng nhìn lại. Là Tứ a ca. Thấy vẻ mặt thản

nhiên của hắn, tôi đột nhiên không hề khẩn trương, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn sững sờ nhìn hắn.

"Tứ đệ." Một giọng nói ôn hòa khiến tôi bình tĩnh, lúc này mới thấy Thái tử đi qua, cùng Tứ a ca, Thập Tam a ca nói chuyện. Tôi không có thiện cảm với thái tử, cảm thấy hắn người không nên đụng tới, theo bản năng chuyển ánh mắt."A, Tiểu Xuân!" Tôi không nhận được hô nhỏ, nàng không thấy tôi, như nghĩ tới cái gì nhìn nơi nào đó, không biết suy nghĩ cái gì. Trời ơi! Tôi nặng nề cúi đầu, hoàng cung này to lớn như thế, như thế nào lại là tôi.

Chỉ cảm thấy đủ loại ánh mắt phóng lên người tôi, không nhận được cười khố. Chẳng lẽ tôi nên nghe theo sách, xung quanh đều là quân địch, bằng hữu, quân địch, quân địch, quân địch sao?

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tâm Loạn

"Phù ——" tôi thở một hơi dài, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, không nhìn được lấy tay vỗ bả vai, lại nhìn xung quanh tìm một chỗ ẩn nấp, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Đang tìm cách rời khỏi cái chỗ kinh khủng kia. May mắn Đức Phi có chuyện cần dặn, tôi vội đi làm ngay, lúc này mới thở phào một tiếng. Vừa rời đã sai tiêu thái giám trở về tìm Đông Mai, kêu nàng lấy đồ, tôi được dịp rảnh rỗi, liền thở phào. Tôi dựa vào cây cột ở hành lang ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, gió mát thổi vào mặt, tiếng sáo trúc ầm ầm truyền đến, thật hy vọng cảm giác này có thể kéo dài mãi. Ở nơi này càng lâu, lại càng thấy sợ, chỉ cảm thấy mình đã thay đổi. Tôi đảo mắt nhìn Thủy Đình* bên kia, ánh đèn mơ hồ hiện ra bóng dáng của Thập Tam a ca cùng Tứ a ca.

"Aizz!" Tôi khẽ thở dài, Thập Tam a ca có cảm tình đặc biệt với tôi, trong lòng tôi cũng không cảm thấy mừng. Giấc mơ Cô bé lọ lem cùng hoàng tử, chỉ sợ cô gái nào cũng từng mơ a! Nói về chuyện cổ tích thì, cũng chưa bao giờ viết về chuyện sau khi họ hạnh phúc mãi mãi về sau. Tôi không nhìn được cười khổ, chỉ sợ hiện thực khác với tác giả viết, cũng không có cách a, cuộc sống không giống như cổ tích, không phải sao? Tôi khép hờ hai mắt, nghĩ hiện giờ chuyện của tôi và Thập Tam a ca thật giống cổ tích, còn sau này thì sao? Tôi rùng mình, mở to mắt, không nhìn được nhìn bóng dáng kia. Đến lúc đó, cổ tích kết thúc, hẳn cũng sẽ lợi dụng tôi, sau đó không lưu tình chút nào Tôi không dám nghĩ, chỉ cảm thấy bóng dáng Thập Tam a ca ngày càng mơ hồ.

"Minh Vy cô nương?" Tôi sửng sốt, ngồi dậy thấy tiểu thái giám đi xung quanh tìm tôi. Tôi vội đứng dậy, dùng tay áo lau nước mắt, tự trấn định, bước ra :

"Ta ở đây, vất vả cho người rồi ."

Nhìn thấy tôi, hãn vội chạy tới:

"Cô nương, vật này giao cho cô, có chuyện gì cô cứ nói một tiếng là được."

Tôi cười nói:

"Được, đã hiểu. Người đi đi!"

Tiểu thái giám hành lễ sau đó liên lui xuống. Tôi cầm đồ đi tới thủy đình.

"Ba ba!"

Đột nhiên tiếng roi vang lên, tôi sửng sốt, một bóng mờ hiện lên, tim nhảy loạn. Là Tĩnh Tiên**, hoàng đế tới. Tôi ngẩng đầu nhìn, một loạt đèn lồng đang tiến tới, từng bước từng bước, trong đình lặng ngắt như tờ, các nô tài đều quỳ xuống, tôi cũng không dám thở mạnh, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Rất gần rồi. Đi đầu là một người đàn ông trung niên dáng người vừa phải, bước đi bình thản, tôi nhìn kỹ lại, khuôn mặt dài, dưới hàng lông mày dài mảnh là một đôi mắt trầm tĩnh, cơ trí, để chòm râu, được cắt tỉa gọn gàng. Một thân áo khoác dài màu trắng xanh, xen lẫn một áo lót màu vàng, vẻ mặt ôn hòa.

Tôi lẳng lẳng nhìn ông đến gần. Trời ơi! Đây là vị, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, lưu danh sử sách một đời minh quân —— Khang Hi

hoàng đế sao? Trong lúc tôi nghĩ ngợi lung tung, Khang Hi đã đi lên thủy đình, chỉ nghe phía trên vang lên một trận đồng thanh vạn tuế, một giọng nói mười phần ôn hòa truyền tới: "Yến tiệc này là của trăm, không cần cậu nệ tiểu tiết, cứ tự nhiên là được." Chỉ nghe phía trên một trận tiếng nịnh nọt phụ họa theo, tôi không nhịn được cười, xem ra ai cũng không dễ dàng, vượt mông ngựa(nịnh nọt) vất vả, chịu vị kia cũng rất vất vả a.

Tôi lặng lẽ đi lên, thấy mục tiêu của mọi người đều ở trên người hoàng đế, tôi nháy mắt với Đông Liên. Nàng nhẹ nhàng đi tới, tôi đem đồ vật giao cho nàng, sau đó tỏ ra không thoải mái, nói với nàng: "Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí một chút." Nàng thấy tôi như vậy, nói một tiếng cho tôi trở về là được, nàng đi cùng nương nương quay về là được. Tôi vừa nghe thấy hợp ý, nhìn nàng lặng lẽ đến bên cạnh Đức Phi nói gì đó, nương nương không nhìn tôi, chỉ gật đầu, tôi nhẹ nhàng thở ra, ha ha, xem ra không thành vấn đề.

Quả nhiên, Đông Liên nhìn tôi gật đầu. Tôi cười cảm ơn, xoay người đi ra ngoài, vừa né tránh các cung nhân đang mang thức ăn lên. Vừa bước xuống lầu, chợt nghe giọng nói của hoàng thượng truyền đến: "Lão Thập, sao lại im lặng như vậy? Ai làm con bức mình phải không?" Tôi vừa muốn trượt chân, thiếu chút nữa là ngã rồi, chỉ cảm thấy trái tim lập tức muốn nhảy ra ngoài, vội trấn định, bước nhanh xuống lầu. Ẩn ẩn truyền đến giọng nói của Thập gia, tôi một chút cũng không muốn nghe, một mạch chạy khỏi nơi đó.

"Phù phù." Tôi chạy muốn hết hơi, mới chậm rãi đi chậm dần. Tôi khom lưng lấy tay chống đầu gối, thở hỗn hển, trong đầu lộn xộn. Hoàng thượng vì sao hỏi như vậy? Chỉ là tùy ý hỏi, hay là đã biết cái gì. . . .
..

(*)Thủy Đình: Một loại nhà dựng trên mặt nước, không có tường bao quanh, và thường có dạng lục giác, bát giác hoặc tròn. Không phải nhà múa rối như ở Việt Nam, mà là nơi che nắng mưa, hoặc nghỉ chân.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tâm Loạn (2)

Tôi ngẩng đầu nhìn, đây là chỗ nào a? Nghĩ lung tung cũng không biết đã chạy đến chỗ nào. Hồ nước bị gió đêm thổi liên rung động, Dương Liễu theo gió mà múa, bên hồ cũng lập lòe một ngọn đèn lồng, thật là yên tĩnh. Tôi đi tới bên hồ tìm tảng đá bằng phẳng ngồi xuống.

Aizz! Xem ra trong sách viết đúng rồi, thật sự hoàng đế có một hệ thống tình báo của riêng mình, muốn giấu diếm được hẳn không dễ, hơn nữa trong cung đều là địa bàn của hẳn. Nghĩ lại, tuy rằng tôi không quan trọng gì, nhưng hẳn có mưu tính gì với các con của mình chứ, hoàng đế không hẳn là không biết. Vậy lời hẳn vừa nói ra là cảnh cáo sao? Cảnh cáo ai đó? Bát gia? Hay là Tứ gia.

Tôi nhớ rõ 42 năm Sách Ngạch Đồ* mưu nghịch Khang Hi, hiện tại mới 40 năm, vị trí thái tử vẫn ổn định, huynh đệ tranh chấp không nghiêm trọng lắm, kia.

Ha ha, tôi không nhịn được cười khở, xem ra Băng Dày Ba Thước** nha! Các vị aca đã sớm cắn răng từ lâu, chỉ là họ chưa có cơ hội thôi!

Từ từ nhắm hai mắt, lẳng lặng nhớ lại vị trí của căn phòng kia, quyết định sau khi hồi cung, dù thế nào cũng phải tìm đến chỗ đó, không nên phong hoa tuyết nguyệt, tôi lấy mạng sống ra thừa nhận, tôi không nên ở

Quên đi, dù sao Thập Tam a ca cũng không bị hại chết, là tự nhiên tử vong!

Lòng chột cảm thấy đau, chỉ cảm thấy là vì mình ích kỷ tìm cố, nhưng lại cảm thấy trên đời này không ai chia ly với người khác lại không thể sống. Mặc dù xâm nhận của tôi với Thập Tam a ca khác nhau, nhưng.

Aizz! Vẫn không nên tự mình đa tình .

Tôi nửa năm xuống, nghĩ đến đau đầu. Nếu mâu thuẫn như vậy, dứt khoát không nên nghĩ nữa, dù sao toàn bộ tình hình bây giờ cũng không phải do tôi nắm giữ, đành phải đi từng bước từng bước. Nghĩ như vậy khiến cho tôi cảm thấy khá hơn rồi, không có cảm giác bị phản bội, lúc này mới bình tĩnh. Cứ như vậy đợi một hồi lâu, đột nhiên cảm thấy trước mắt giống hệt lần đầu tôi gặp Thập Tam a ca, ngấm lại tình cảnh ngày đó, tôi không nhận được bật cười, tên tiểu tử kia

Tiếng chân đạp đá "Rắc Rắc" truyền đến. Tôi giật mình, có người đến, vừa muốn xoay người ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy có thể là Thập Tam a ca, đây là Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông*** sao? Tôi không nhận được cười, không đứng dậy, chỉ dùng lực bả đầu ngửa ra sau, liền mất thăng bằng.

"A!" Tôi hét lớn, liên tục không ngừng xoay người đứng lên."Ôi!" Xoay đến chân, ngoảnh lại nhìn, vội phúc thân : "Nô tỳ thỉnh an Tứ gia, Tứ gia Cát Tường." Tứ a ca lẳng lẳng đứng ở nơi đó nhìn tôi, tôi giữ nụ cười trên môi đứng ở nơi đó. Hắn không lên tiếng, thật sự tôi sợ hãi, nói cái gì cũng không dám lộn xộn. Đột nhiên hắn đi tới, ngồi ở chỗ tôi vừa ngồi:

"Ngồi đi."

"A?" Tôi ngây ngẩn cả người. Tứ gia vừa mới nói cái gì, giống như để cho tôi."Ngồi chỗ này." Hắn vỗ vỗ bên cạnh. Tôi nuốt nước miếng, cười làm lành nói: "Nô tỳ sao dám cùng ngài ngồi chung." Tôi đang nói không bỏ sót từ nào, hắn quay đầu nhìn tôi, tôi phi nhanh tới ngồi xuống. Liền nhìn ánh mắt đầy uy lực của hắn, sau này hắn sẽ trở thành

hoàng đế. Tôi theo bản năng quay đầu tìm Thập Tam a ca, ở trong cung từ trước đến nay bọn họ rất ít khi tách ra, như thế nào lúc này chỉ còn có.

"Hôm nay người đắc tội Thập a ca phải không?" Tôi khựng lại, sao hôm nay ai cũng hỏi vậy a? Không nhịn được có chút không kiên nhẫn, đành phải nhịn nói: "Cũng không có gì, chỉ nói với Thập gia hai câu."

"Phải không? Vừa rồi hoàng thượng cũng hỏi hử làm sao vậy." Tứ a ca thản nhiên nói. Lực chú ý của tôi lập tức liền tập trung lại, chờ câu sau. Tứ gia nhẹ nhàng bĩu môi: "Lão Thập nói, không cần thận bị chó cắn, hừ hừ!" Ta sừng sốt, lửa "bùng" trên trán, thốt ra: "Thế thì làm khó Thập gia rồi, tới trước cắn tôi con chó này!" Tứ a ca sừng sốt nghiêng đầu nhìn tôi.

Aizz! Tôi lỡ lời, có chút cảm giác tự sa ngã, chẳng lẽ sống ở tiền triều quá lâu, đến cả năng lực khống chế ngôn ngữ cũng kém hơn sao? Tôi muốn khóc, cũng không dám nhìn Tứ a ca."Ha ha!" Tôi ngẩng đầu nhìn, Tứ a ca thể nhưng đang cười, rất vui vẻ, tôi có cảm giác chân tay luống cuống , chính là lảng lảng nhìn hử. Hử dần dần ngưng cười, chỉ yên lặng nhìn Hử chậm rãi duỗi tay lại, tôi một chút cũng không dám động.

"Aizz!" Tôi lười biếng ngồi ở hành lang gấp khúc, nơi này phong cảnh rất tuyệt, có thể nhìn thấy nửa Tử Cấm thành. Trường Xuân cung là nơi hẻo lánh nhất ở tây lục cung, cách Trữ hoa viên không xa, bởi vậy hành lang gấp khúc ở cạnh núi giả, cùng phong cảnh chung quanh hòa làm một thể. Mặt trên đường hành lang có hai lầu, bởi vì nơi đó râm mát lại thông gió, cho nên Đức Phi đều cất thư tịch thư họa ở đây.

Hậu phi trong cung đều biết chữ, bởi vì Khang Hi hoàng đế thích đọc sách, cho nên mặc kệ thích hay không, người nào trong cung cũng đều cất giữ không ít thư họa, sách cổ cùng sách quý. Đức Phi thích yên tĩnh, liền chọn chỗ này, gặp ta hiểu biết chữ nghĩa, liền giao toàn bộ bộ sách thư họa giao cho tôi quản lý, tất nhiên tôi vui muốn chết. Bởi vậy mỗi ngày, hoặc là

sắp xếp lại sách, hoặc là xử lý thư từ qua lại của nương nương, lại không cần tôi dọn dẹp, nơi này cũng luôn sáng sủa sạch sẽ. Có khi ở đường hành lang gió mát thổi vào, từ trên cao, trên núi cao nhìn xuống, ngày qua ngày cũng thấy mãn nguyện.

Lập tức đã đến giữa thu, năm nay là lúc cử hành kì thi Hương. Đại Thanh thi hương phân ra hai kinh mười ba tỉnh(?), nghe nói mỗi tỉnh trường thi đều có mấy nghìn người tham gia. Nếu thông qua thi hương, liền xưng là cử nhân, liền được tới Bắc Kinh thi hội. Đến lúc đó, cái gọi là mười năm gian khổ học tập sẽ có kết quả. Hoàng đế rất coi trọng việc này, không chỉ ủy nhiệm quan viên mà người tin cậy, còn đưa con của hắn tới, trên danh nghĩa là học tập, nhưng thực ra là để giám sát. Cũng bởi vì, tứ a ca cùng Thập Tam a ca cũng đi Giang Chiết mấy ngày. Hôm kia có thư gửi cho Đức Phi, nói là đã nhiều ngày rồi, cũng sắp quay về, kêu nương nương không cần quan tâm.

Nói đến thú vị, Thập Tứ a ca thật sự cùng Tứ a ca không thân thiết. Lúc này, hắn cũng chờ lệnh đi cùng Bát gia đến Tứ Xuyên. Cũng không biết trong lòng hoàng đế nghĩ gì, không nói gì, tôi ở một bên nhìn Đức Phi trong lòng cũng không thanh thản.

Trong hoa viên trông rất nhiều cây hoa quế, từng từng ngọn đèn lồng bằng lụa mỏng vì sắp đến tết Trung thu, hết thảy đều tiến hành đầu vào đấy. Mùi hoa thảo nhiên bay quanh tôi, tôi từ từ nhắm hai mắt lẳng lặng thở

Ngón tay hơi lạnh kia nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của tôi, lại sờ soạng môi của tôi

"A!" Tôi mở mắt ra, chỉ cảm thấy tim nhảy loạn lên, đã qua một tháng rồi, tôi chỉ muốn yên tĩnh, nhưng vẫn cảm thấy Tứ a ca đụng chạm. Tôi nặng nề tựa cái ót vào cây cột, theo bản năng nhìn lên xà nhà được trạm trổ,

hình như là Hằng Nga Bôn Nguyệt. Tôi nhếch miệng cười khổ, không nhận được nhớ tới ngày đó.

"A!" Tôi đứng dậy, đã quên nơi này có dòng suối, bị rêu xanh làm trượt chân."Bùm" liền đặt mông ngồi trong nước. Tứ a ca hoảng sợ, chúng ta liền như vậy ngơ ngác nhìn đối phương.

"Ha ha!" Tứ a ca đột nhiên cười lớn. Tôi lẳng lẳng không biết làm sao, chỉ vô ý thức nghĩ loạn: tôi không phải người duy nhất thấy nụ cười của hắn nhỉ?

Mặt trời cũng có thể mọc đằng tây nha! Đang nghĩ lung tung, một bàn tay liền kéo tôi đứng lên. Tôi vội lui về phía sau hai bước, chỉ cảm thấy mông lạnh lẽo, có chút xấu hổ.

Tứ gia cũng không nói gì. Tôi thật sự nhận không được, lấy hết dũng khí giương mắt nhìn hắn, đáy mắt màu đen kia có cảm xúc mà tôi chưa từng thấy qua, tôi cúi đầu xoay người phúc thân: "Nô tỳ cần phải trở về. Đêm lạnh, cũng mời chủ tử sớm đi nghỉ." Nói xong xoay người bước đi, cũng bất chấp cái gì mà quy củ. Tay Tứ a ca kéo tôi lại, tôi một chút cũng không muốn quay đầu, tình hình như vậy đã vượt qua phạm vi khống chế của tôi, tôi thật sự rất sợ.

" Vừa rồi hình như Tứ gia đi hướng này." Một trận tiếng người truyền đến, Tứ gia sững sốt, tôi nhân cơ hội quăng tay hắn ra bước đi, hắn cũng không ngăn tôi.

(*)Sách Ngạch Đồ: là đại học sĩ thời Khang Hy Đế triều Thanh, xuất thân từ bộ tộc Hešeri (Hách Xá Lý thị), thuộc Mãn Châu Chính Hoàng kỳ. Sách Ngạch Đồ và Nạp Lan Minh Châu (Đại học sĩ) có vị thế ngang bằng nhau, chèn ép lẫn nhau, bách tính Bắc Kinh vì thế chế ra ca dao: "trời muốn bình, giết Lão Minh; trời muốn an, giết Sách Tam" (天要平, 殺老明; 天要安, 殺索三).Khang Hy Đế từng nhiều lần trách phạt Sách Ngạch Đồ

song sau lại trọng dụng, rõ ràng có ý dùng ông để chế ngự Minh Châu, cũng như có suy xét đến vấn đề phế lập thái tử. Sách Ngạch Đồ bị Hán hóa rất sâu, đồ cổ tốt, phạm là từ thời Hán Đường đến thời sau, dù là đỉnh, hoạc (chảo), bàn (khay, mâm) hay vu (lọ), Sách Ngạch Đồ chỉ cần xem là biết thật giả, không ai dám lừa dối. Đến ngày 19 tháng 5 năm Khang Hy thứ 42 (1703), Khang Hy Đế hạ lệnh bắt giam Sách Ngạch Đồ, cuối cùng do Thái tử tranh vị mà bị xử tử. Đồng đảng của Sách Ngạch Đồ có nhiều người bị giết, bị giam, bị lưu đày.

(**) Bǎng Dày Ba Thước: nguyên văn là “Bǎng dày ba thước, đầu phải do lạnh một ngày”, ý nói không thể một sớm một chiều đã nên chuyện.

(***) Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông: Một câu trích từ bài thơ Vô Đề (Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong(*Đêm qua sao trời, đêm qua gió nổi)) thời Đường của Lý Thương Ẩn.

Nguyên văn là:

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong

Họa lâu tây bặt quế đường đông

Thân vô thái phượng song phi dực

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông

Cách tọa tổng câu xuân tửu noãn

Phân tào xạ phúc lạc đăng hồng

Ta dư thính cổ ượng quan khứ

Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng

Nghĩa là:

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi

Bên tây lâu hoạ, phía đông nhà quế

Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông

Ngồi xa nhau chuốc chén rượu xuân nồng ấm

Cùng chia nhau niềm vui dưới ánh nến hồng

Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan

Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bông

*thính cổ ững quan: Quy chế thời Đường, quan chưởng cung môn hết đêm đánh trống mở cửa, nghe tiếng trống là các quan đi chầu.

**Linh tê: một loài tê, cũng gọi là tê thông thiên; sừng bên ngoài có vệt trắng như tơ, bên trong có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi ...

***Lan đài : còn gọi là ngự sử đài, tên một cơ quan trong triều đình cổ, giữ nhiệm vụ can gián vua và vạch lỗi các quan .

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tâm Loạn (3)

"Aizz!" Nhịn không được lại thở dài. Tiếp theo bọn họ phải đến nơi diễn ra kì thi Hương. Lúc ấy tôi thật may mắn vì không cần nhanh như vậy nhìn thấy bọn họ, thật sự là không được tự nhiên a.

Ngày đó, cho dù Tứ a ca dùng ánh mắt như thế nào nhìn tôi, tôi cũng biết rõ núi băng cũng phải tan chảy, mùa Đông cũng tránh không được mùa Hạ. Không thể thay đổi gì a! Huống chi, ha ha, tôi không nhịn được cười khổ, bên cạnh người này còn có một cái núi lửa —— Thập Tam a ca!

Làm sao có thể thành như vậy! Trước kia ở hiện đại sống đến hai mươi lăm tuổi, cũng không nói tới chuyện tình cảm bao giờ, chẳng lẽ vận đào hoa của tôi đều tích góp từng tí một đến nơi này mới phát ra sao? Tôi phải làm sao bây giờ? Không thể trốn tránh, cũng không thể xông lên phía trước hét lớn, làm cho bão tuyết xông tới còn ác liệt hơn!

"Lại ở chỗ này lắc đầu vẫy đuôi cười ngây dại." :sofunny:

"A?" Tôi quay đầu nhìn, Đông Liên tỏ ra không cho là đúng. Tôi cười, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, nàng cười lại gần ngồi xuống, nhìn tôi một lúc lâu. "Gì chứ? Cho dù ta là tiểu mỹ nhân, bị người nhìn như vậy ta cũng nhịn không được đâu!" Tôi cười tủm tỉm bày ra vẻ mặt đắc ý.

"Xí, không biết xấu hổ!" Đông Liên cười mắng, "Người nha, thật là một quái nhân (người quái dị)!"

Tôi sửng sốt, đây là ý gì? chẳng lẽ. Nàng không nhìn tôi cứ thế tiếp tục nói: "Nói người đừng so đo, người lại trị Thập gia nói không nên

lời; nói người lợi hại, gặp phải Phúc công công, người còn kém xa." Tôi yên lòng, cười, "Có lẽ là vì tôi có hơi ngốc." Nàng sững sốt, tôi nháy mắt với nàng mấy cái, nàng nở nụ cười."Người nha!" Nói xong đứng dậy, "Đi thôi, Nhị Hắc." Tôi trừng mắt nhìn nàng, "Làm ơn, rốt cuộc các người muốn cười đến khi nào?" Đông Liên cười kéo tôi đứng dậy, đi về phía trước.

Gọi tôi là "Nhị Hắc", là vì Đức Phi nuôi một con chim Tiêu Liêu tên là Đại Hắc, nghe nói có không ít Cát Tường, nương nương thật sự rất thích. Mỗi ngày tắm rửa cho con chim kia một lần, nếu không sẽ chán chết. Tôi ở hiện đại cũng hình thành thói quen tắm rửa mỗi ngày, tắm rửa ở đây cũng không thuận tiện như hiện đại, muốn nước ấm thì khỏi nói, nhưng dụng cụ rửa mặt có rất ít a, cho nên vừa mới tới đều không đủ dùng. Cũng may Đông Liên và những người khác rất tốt với tôi, sẽ đem những đồ không dùng cho tôi. Sau này Đức Phi biết, liền nói về sau cho tôi một ít dụng cụ rửa mặt, còn cười nói tôi cùng Đại Hắc có cung một tật xấu. Cứ như vậy, các cung nữ liền gọi tôi là "Nhị Hắc", tôi cũng không biết làm sao, tùy các nàng thích cười thì cười .

"Người dẫn ta đi đâu?" Tôi hỏi Đông Liên."Người đã quên, nương nương đang nghi ngơi, bảo chúng ta chờ người tỉnh lại thì tới đó. Ta ước chừng cũng gần một canh giờ rồi, việc tới tìm người, người còn không nhận!" Nói xong trừng mắt nhìn tôi . Tôi vội cười nói: "Đa tạ đại tỷ nhắc nhở, nào dám không nhận ?"

"Nếu cảm kích, thì giúp ta vẽ vài hoa văn đa dạng đi, được không?" Tôi gật đầu: "Chuyện nhỏ." Chúng tôi cười nói đi đến phòng, trăng vừa nhô lên tiểu thái giám liền tới tìm chúng tôi. Vừa vào nhà, phát hiện trên mặt đất có một ít đồ đạc."Tiểu Vi." Đức Phi đang ngồi ở trên giường kiểm tra gì đó, "Người tới đây." Tôi vội đi lên hành lễ, nương nương phẩy tay, đưa giấy viết thư trong tay tới, "Người đọc đi, mắt của ta không tốt lắm ."

"Dạ" tôi đọc cho Đức Phi nghe, là thư của Thập Tứ gia, nói là hai ngày nữa sẽ về, mọi chuyện đều rất tốt vân vân và vân vân. Đức Phi rất vui:"Không có chuyện gì thì tốt rồi, cái tiếp theo." Đầy tớ(Minh Vy) cũng cười xòa phụ họa.

Đột nhiên rèm cửa được xốc lên, Phúc công công thở hỗn hển tiến vào: "Chủ tử, Tứ gia và Thập Tam gia đã trở về, hiện tại đang ở chỗ hoàng thượng , lát nữa sẽ tới chỗ người thỉnh an." Tôi giật mình, thụt lùi từng bước. Đức Phi nường nường không chú ý: "A, vậy cũng tốt. Đến đây, mau giúp ta chuẩn bị, chuyện khác để sau đi." Thấy nường nường vui mừng như vậy, Đông Mai cùng những người khác bước lên phía trước giúp người chải tóc, tôi cũng theo mọi người dọn lễ vật đang bày loạn trên mặt đất, đem quà thưởng gì đó đều ném qua một bên.

Một lúc lâu sau, cũng không còn chuyện gì, tôi liền lặng lẽ lui ra. Tôi còn chưa nghĩ nên đối mặt với bọn họ như thế nào, ba mươi sáu kế tấu vi thượng sách . Trong lòng có chút hoảng loạn, nói không nên lời vui mừng hay là khó chịu, tôi lắc đầu, đi đến lầu sách. Qua núi giả, chính là hành lang gấp khúc, tôi cúi đầu đi tới, đột nhiên một cánh tay kéo tôi qua."A!" Tôi la lên, bị người đó ôm chặt vào lòng, hương cỏ xanh thảo nhiên truyền đến.

Tôi không giãy dụa nữa, yên tĩnh trở lại, cảm thấy tim của hãn đang đập phồng trong ngực. Qua một hồi lâu, ngẩng đầu nhìn, Thập tam a ca đang cười tủm tỉm nhìn tôi

Tôi hé miệng, không biết nên nói gì cho phải, thấy hãn nhìn tôi, tôi liền cười nhìn hãn, cả mặt trắng cũng không thấy đâu, hơi tối một chút."Không tệ! Khí sắc tốt lắm." Thập Tam a ca nói xong tay lại muốn sờ mặt tôi, tôi chột phản ứng, làm cho hãn bổ nhào vào không khí. Hãn mất hứng nhìn tôi, tôi cười xoay người tới đường hành lang: "Cũng không thể mỗi lần đều cho người thực hiện được ?"

"Hừ!" Thập tam a ca bĩu môi, đi theo tôi. Tôi thật sự rất vui, mấy ngày nay nghĩ không tới tạm biệt hẳn, sẽ như thế nào đây, hiện tại mới biết được, tôi còn xa lắm mới hiểu được lòng người. Nghĩ vậy, bước chân của tôi ngừng một chút. Thập Tam a ca sừng sốt, ngẩng đầu nhìn tôi, tôi thản nhiên cười, tiếp tục đi, lúc nhìn thấy hẳn lại không thể ngừng nghĩ tới Tứ a ca.

Nếu như nói cảm giác tạm biệt Thập Tam vượt qua tưởng tượng của tôi, như vậy tôi thật sự không biết nhìn thấy Tứ gia sẽ như thế nào. Tứ a ca cùng Thập Tam a ca không giống nhau, nhưng đối với tôi mà nói, có một điểm chung, bọn họ đều khiến tôi đau lòng. Lập tức đã đến Ngưng Xuân các. Thập tam a ca thản nhiên đi vào bước đến giường nhỏ cạnh cửa sổ ngồi xuống. Tôi mở cửa sổ thông gió, lại lấy ấm pha trà, trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe mùi lá trà thơm ngát, thấm vào ruột gan.

"Người đã gặp hoàng thượng chưa?" Tôi vừa pha trà vừa hỏi. Thập Tam a ca hất bím tóc: "Gặp rồi, Tứ ca phải ở lại trả lời câu hỏi nhi, tôi lén nhìn một chút cũng không được, trước hết trở về đã. Đợi lát nữa cùng Tứ ca đến chỗ ngạch nương thỉnh an." Tôi đưa trà cho Thập Tam a ca, lại bị hẳn cầm không buông tay, cũng đành phải ngồi xuống giường nhỏ, yên lặng nghe hẳn tự thuật về mấy ngày nay. Nói thật, chưa từng thấy hẳn căn nhẫn như vậy, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Thấy hẳn nói đến hào hứng, mặt tươi như hoa, tôi cũng hào hứng hẳn lên.

"Đúng rồi, ta cho người biết, năm nay Giang Chiết lại có thể có người hơn bảy mươi thi đỗ, cũng có chút mới mẻ ." Thập Tam a ca cười nói. Tôi sừng sốt: "A? Lớn tuổi như vậy còn có thể thi đỗ a? Kỳ thi mùa xuân năm sau tại kinh thành hẳn có tới hay không?" Thập Tam gia cười gật đầu: "Có chí lớn! Nên nói là theo số mệnh, sẽ có hạnh phúc cuối đời."

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tâm Loạn (4)

"A, cái gì hạnh phúc cuối đời?" Tôi nghĩ, không nhin được lắc đầu, "Không phải xin nghỉ hưu là hạnh phúc cuối đời đó chứ?"

"Ha ha!" Thập Tam a ca cười lớn, cười ngã cả ra đất. Tôi cười nhìn hần, "Này có cái gì buồn cười ? Hần lớn tuổi như vậy, cho dù trúng tuyển thì cũng chỉ có thể nghỉ hưu về quê! Nhưng nói gì thì nói cũng chứng minh hần đã từng làm quan, cách về hưu của cán bộ kỳ cựu đó." Thập Tam a ca cười ra nước mắt, mở to mắt nhìn tôi:

"Cái gì mà cách về" Tôi sửng sốt, vội nói: "Không có gì, tùy tiện nói thôi. Đúng rồi, người đã đói bụng chưa?" Tôi vội chuyển chủ đề, Thập Tam a ca cũng không để trong lòng, ngồi dậy. Tôi nghĩ hần phải đi rồi, cũng vội đứng lên, hần lại kéo tôi vào lòng. Tôi theo bản năng muốn tránh, lại bị hần ôm quá chặt. Cảm thấy có chút khó thở, tôi cười khổ, cái mũi nhanh chóng bị đè ép, nếu đây là phương pháp biểu lộ cảm tình của hần, một ngày nào đó mặt của tôi sẽ bị san bằng. Chỉ cảm thấy hần dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu tôi, tôi vẫn đang suy nghĩ may mắn ngày hôm nay không chải Sơ Bả Tử Đầu*, nếu không. Ha ha, nếu hần muốn làm như vậy e là có chút khó khăn, đang miên man suy nghĩ.

"Người thật tốt."

"A?" Tôi sửng sốt, nói chuyện không đầu không đuôi, có ý gì a! Thập Tam a ca đã buông tôi ra, không đợi tôi nghĩ nhiều, từ trong lòng ngực móc ra một cái túi bằng vải bố.

Đưa tới trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu nhìn hấn, hấn cười nhìn tôi bĩu môi. "Cho tôi ?" Tôi nhẹ nhàng hỏi. Hấn gật đầu, tôi cúi đầu mở ra. "A! Là Nghiên Mực Đoan Khê** và Mực Huy Châu***." Hai thứ này đều thật tinh xảo. Thập Tam a ca nhướng mày: "Thấy người viết rất tốt, nên mua thứ này cho người, nghĩ người sẽ rất thích." Tôi cười vui vẻ. "Cám ơn người." Thấy tôi vui, Thập Tam a ca cũng rất vui. Tôi trân trọng cầm hai món đồ, thấy sắc trời không còn sớm: "Cũng nên đi thỉnh an nương nương rồi nhỉ?" Thập Tam a ca gật đầu đi ra ngoài, tôi khóa cửa xoay người đi xuống dưới, hấn theo sau tôi, trên đường chợt nghe hấn thầm thì cái gì "Không cảm ơn" Vân Vân.

Tôi nghiêng đầu nhìn, hấn tỏ ra bất mãn. Tôi quay đầu lại, thấy đã đến phòng của Đức Phi, liền đứng lại xoay người. "Muốn ta cảm ơn như thế nào mới được đây?" Hấn dừng lại một chút, liền cười phá lên, "Người có biết." Tôi sửng sốt, chợt tỉnh ngộ: "A, hiểu rồi." Thập Tam a ca vui vẻ đi tới, liền thấy tôi cung kính phúc thân: "Nô tỳ tạ chủ tử ban thưởng" Tôi ngẩng đầu nhìn hấn, cười hỏi: "Thế này đúng rồi chứ?" Bộ dạng của Thập Tam a ca giống như bị mắc xương cá, thấy vẻ mặt của tôi là thật, đến nửa câu hấn cũng không nói ra được. Tôi cố chấp xoay người sang chỗ khác: "Xin người chờ ở đây, nô tỳ đi thông báo một tiếng." Đi chưa được hai bước. "Xì", tôi thật sự nhịn không được. "Được lắm, người."

Tôi cũng không nhìn Thập Tam a ca đang thở hỗn hển la lên ở đằng sau, vén rèm vào nhà, thấy Đức Phi đang ngồi trên tháp, liền tiến lên, phúc thân: "Bẩm nương nương, Thập Tam gia đang ở bên ngoài, chờ người."

"Ừ, Đông Mai, mau mời hấn vào." Đức Phi vui vẻ ngồi dậy. Ngẫm lại bộ dạng vừa rồi của Thập Tam a ca, tôi không nhịn được cười trộm.

"Tiểu Vi?"

"A? Dạ" tôi vội lấy lại bình tĩnh, Đức Phi cười phất tay, "Đi, thỉnh an Tứ a ca đi." Tôi sửng sốt, theo bản năng quay đầu, lúc này mới thấy Tứ a ca

đang ngồi cạnh bình phong, lẳng lặng thưởng thức trà. Tôi nuốt khô nước miếng, đi lên phía trước: "Nô tỳ thỉnh an Tứ gia, Tứ gia Cát Tường." Hẳn cũng không nhìn tôi, chỉ nâng tay lên: "Ừ, đứng dậy đi." Tôi lui ra phía sau hai bước, cúi đầu: "Tạ chủ tử."

Thập Tam a ca hùng hổ đi vào, cười thân thiện nói: "Dận Tường thỉnh an nương nương ." Đức Phi đứng lên, đi qua kéo hẳn đứng lên: "Mau đứng lên, để cho ta nhìn người nào. Ừm, hình như gầy hơn một chút, cũng đen hơn." Nói xong xoay người dắt tay Thập Tam a ca, "Đến đây, ngồi chỗ này. Hai mẹ con chúng ta trò chuyện."(Không hiểu khúc này, mẫu thân của Thập Tam a ca là Mẫn phi Chương Giai thị mà)

Bên tai truyền đến tiếng bọn họ một người hỏi một người đáp, tôi một chút cũng không nghe được gì. Trong đầu lộn xộn, cảm thấy chính mình thật sự vô dụng, nói cái gì cũng không dám nhìn Tứ a ca, nửa ngày trời mới lấy được dũng khí. AizzD*Đ* L3 * Quy*Đôn! Không nhịn được thờ dài, vẫn không được. Quên đi, vô dụng sẽ không tốt đâu.

Đột nhiên truyền đến tiếng nói của Tứ a ca: "Đây là nhi tử đi Hồ Quảng mang về một ít hàng dệt tơ, không phải đồ trong cung, cũng có chút hương dã, nương nương xem thử xem."

Đức Phi gật đầu, mỉm cười nói: "Trước hết nhận lấy, sau đó để lúc rảnh rồi, ta sẽ xem. Đông Liên, Tiểu Vi, đi lấy đi." Tôi sửng sốt, vội theo Đông Liên đi lấy đồ. Đông Liên đi vào buồng trong. Tôi vừa muốn lui ra, Tứ a ca liền đuổi tay ra, tôi nhìn thấy có một thứ ở trên tay hẳn, nhưng Đông Liên đã vào buồng trong rồi, nhìn bộ dạng hồ hững của hẳn, tôi chỉ có thể kiên trì đi tới đuổi tay ra đón.

"A!" Tôi không nhịn được nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, vải dệt ở dưới đất, Tứ a ca đang gặt gao nắm lấy cổ tay tôi

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Mười Kế (1)

"Nóng quá." Trong lòng tôi nghĩ. Tay của Tứ a ca giống như là bàn ủi nóng vậy, gắt gao nắm cổ tay của tôi. Tôi giương mắt nhìn, vẻ mặt của hãn hờ hững, thân nhiên nhìn tôi, tôi có chút không biết làm sao, theo bản năng quay đầu nhìn Thập Tam a ca và những người khác. Hoàn hảo, Thập Tam a ca đang nói những tin đồn thú vị cho Đức Phi nghe, bản thân hãn hài hước dí dỏm, hơn nữa giọng nói đó, chọc cho Đức Phi cười ngặt nghẽo, cầm khăn tay che miệng, cười không ngừng, cung nữ hầu hạ bên người, cũng đi theo cười trộm. Tôi không nhịn được nhẹ nhàng thở ra.

"Ừ." Bản thân tôi hút khẩu khí lạnh. Đau quá, chỉ cảm thấy cổ tay như muốn đứt lìa, tôi chịu đau nhìn Tứ a ca, sau đó rũ mắt nhìn tấm vải dẹt kia. Tôi thật sự nghĩ mãi không thông, làm sao có thể có người làm động tác nóng như vậy, lại có thể tỏ ra lạnh nhạt hờ hững như vậy. Không nhịn được có chút mơ hồ, nếu không phải tay đau là thật, tôi thậm chí sẽ nghĩ là mình đang nằm mơ.

"Ha ha, xem ra tiểu Vi thật sự thích tấm vải kia rồi, đến mức một bước cũng không rời." Tiếng cười đùa của Thập Tam a ca truyền đến, tôi sửng sốt, theo bản năng dùng sức rút tay ra.

Không động đậy.

Trời ạ ! Tôi cảm thấy muốn khóc, rốt cuộc Tứ gia muốn làm gì a! Tôi có chút tức giận, ngẩng đầu trừng mắt Tứ a ca, tốt! Nếu hãn không sợ mất mặt, tôi còn khách khí làm gì? Được dịp tốt. Đang muốn trừng nhiệt tình

thì tay liền được thả ra, liền thấy đôi mắt đen nhánh kia hiện lên ý cười. Tôi không nhịn được sùng sốt, "A!" Tôi hét lên, "Bùm" một tiếng, liền đặt mông ngồi trên mặt đất.

Tất cả mọi người ở bốn phía sùng sờ nhìn tôi, tôi ngốc nghếch nhìn lại Tứ a ca. Hăn. Hăn làm sao có thể đột nhiên buông tay a, như vậy rất đê tiện a .

"Tiểu Vi? !" Đức Phi kêu lên, lúc này mới đánh thức mọi người từ trong cơn mê, Đông Mai và những người khác tiến lên đỡ tôi, tôi cảm thấy mặt nóng giống như lập tức sẽ tràn ra máu. Thật đáng giận, mông tôi đau muốn chết, nhưng lại không dám nói. Tôi đang thì thào nguyên rủa, thành linh nghe Đức Phi hỏi: "Tiểu Vi, sao lại xảy ra chuyện này?" Tôi vội tươi cười, trong đầu liều mạng nghĩ, nhưng ấp úng nói không nên lời.

"Ngạch nương, vừa rồi con nghe Thập Tam đệ nói đùa, cảm thấy rất buồn cười không biết nàng ta tới lấy đồ, liền buông tay, lại trở thành thế này đây."

Tứ a ca đột nhiên mở miệng."Phì!" Đức Phi bật cười, "Như thế thì chịu thiệt nhất, chính là tiểu Vi đáng thương" Đức Phi cười, che miệng. Cung nữ thái giám xung quanh không ai là không cười.

Tôi như người câm ăn phải Hoàng Liên, có nỗi khổ nói không nên lời, chỉ có thể đứng đó cười khổ. Đông Liên đã đi lên phía trước, đem tấm vải kia cầm đi, tôi lén lút lui ra phía sau vài bước, dựa lưng vào tường, nhẹ nhàng xoa nắn cặp mông đáng thương của tôi, cảm thấy đùi rất đau, không nhịn được ngẩng đầu, liếc Tứ a ca một cái. Tứ gia nhìn tôi, liền quay đầu đi theo Đức Phi nương nương nói chuyện, bộ dạng vẫn thản nhiên, nhưng khóe miệng lại mang theo ý cười.

"Aizz." Tôi khẽ thở dài. Không biết tại sao, nhìn thấy Thập Tam a ca bởi vì tôi mà vui vẻ, tôi thấy rất vui. Nhưng nhìn thấy Tứ a ca bởi vậy

mà vui vẻ thì tôi lại có cảm giác say xe, không thể nói rõ, nhưng quả thật rất choáng váng. Tôi vô ý thức nhìn chăm chăm Tứ a ca, trong lòng rất loạn, trong đầu mặc dù luôn miên man suy nghĩ, nhưng Tứ a ca thản nhiên tươi cười như vậy vẫn hấp dẫn tôi, có lẽ là bởi vì rất ít khi, thật giống như Đàm Hoa Nhất Hiện*. Nếu hẳn một năm bốn mùa đều là vẻ mặt hiền lành tươi cười thì sao? Tôi theo bản năng suy nghĩ về tình huống này, "Hơ.". Tôi không nhìn được rùng mình, chỉ cảm thấy da gà trên người toàn bộ đều nổi lên, không nhịn được nuốt nước miếng, vậy nhất định rất đáng sợ a.

(*)Đàm Hoa Nhất Hiện: Ý nói không có chuyện gì là mãi mãi giống như ngôi đế vương vậy, đến lúc chết đi thì người cũng về với đất thôi. Còn ý của Tiểu Vi là Tứ ca rất ít khi cười. (^ V ^)

Đột nhiên một ánh mắt phóng tới, tôi đảo mắt vừa vặn thấy, là Thập Tam a ca, hẳn thẳng thẳng nhìn tôi, sắc mặt đã tối hơn tôi một chút, dời ánh mắt đi chỗ khác, trong lòng thầm than: "Thuốc trị say xe đây rồi." :sofunny: Ánh mắt hẳn như vậy có thể dùng được a. Tôi cúi đầu cân nhắc, chẳng lẽ nói tôi là công chúa Bạch Tuyết và quả táo độc của mẹ kế sao? Hai người cùng nhau ăn, một người ăn rất cao hứng, còn người kia thì ghen chết? Không nhịn được cười khở, nếu như vậy, thì đừng ăn. Tôi đi sang một bên lại lui hai bước, đứng ở sau lưng cung nữ và thái giám. Quyết định, tôi không cầm được quả táo, thì ai cũng đừng nghĩ chạm vào được.

Sau một lúc lâu, trời đã chuyển tối. Theo quy định, thì không thể lưu lại chỗ các cung phi dùng cơm, con trai ruột cũng không được, Tứ a ca và những người khác nhìn sắc trời thấy không còn sớm cũng từ từ rời khỏi. Tứ gia là thái tử, sớm đã có phủ đệ rồi, đều có dinh thự, mà Thập Tam a ca tuổi còn quá nhỏ, vẫn ở lại Lệ Cảnh hiên trong cung.

Đức Phi phân phó Phúc công công tiễn bọn họ ra ngoài, phần lớn hạ nhân cũng đều rời đi, tôi vẫn ở lại, giúp đỡ Đông Mai dọn lễ vật mà Tứ gia và Thập Tam gia mang về. Chuyện này vốn không phải là việc của tôi, nhưng hiện tại lại không muốn rời khỏi đây, tối hôm nay đã đủ quý dị rồi,

nếu hiện tại đi ra ngoài, đụng phải ai, tôi cũng không cần thiết phải ăn hăn(?). Một khi đã như vậy, chỗ Đức phi là an toàn nhất, bọn họ cũng không thể xông vào, kéo tôi ra ngoài. Nhưng dọn đồ cùng Đông Mai là vì họ đối với tôi rất tốt, cho nên mới ở lại hỗ trợ, trong lòng thật sự rất vui, họ nói tôi có tình nghĩa tử muội, họ còn cười với tôi nữa. Tôi cũng thật sự không ăn ngay nói thật, cũng chỉ có thể gánh mỹ danh này, tùy các nàng nói đi. Cũng không thể nói cho các nàng, bởi vì tôi muốn làm rùa đen rút đầu, mà cảm thấy vỏ rùa của Đức phi cứng rắn hơn.

Giảng co nửa ngày, cuối cùng đã chuẩn bị tốt. Đức Phi thấy tôi chịu khó, liền khen tôi hai câu, còn đem tấm vải dệt chết tiết đã khiến tôi ngã thường cho tôi, tôi vội vàng từ chối. Đông Liên và những người khác cười tôi làm bộ làm tịch, Đức Phi cũng tưởng chúng tôi đang cười đùa, ai cũng không biết tôi thật sự xấu hổ. Phúc công công tiến vào thông báo với Đức Phi, nói bữa tối đã sẵn sàng, mời nương nương dùng cơm, Đức Phi liền dẫn theo Đông Mai và những người khác.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mưu Kế (2)

Quy củ hầu thiện rất quan trọng, đều do các chuyên gia đặc biệt hầu hạ, có thể là vì an toàn a. Đây là nơi mà bất kể như thế nào tôi cũng không lọt qua kẻ tay được, cho nên tôi chỉ hành lễ, sau đó lui xuống. Tôi mang theo hộp đựng thức ăn bước nhanh từ Trường Xuân cung ra, vừa rồi bởi vì ở trong phòng Đức Phi, nhưng cũng đã đến giờ cơm chiều của tôi. Các nô tài trong cung hầu hạ chủ tử, đều được chia theo hai nhóm đi dùng cơm, tôi thuộc nhóm ăn cơm sớm hơn. Ngày hôm nay thật chậm a, vốn tưởng rằng không đi nên hết cơm rồi, không nghĩ tới tiểu tử Lý Hải Nhi kia thật thông minh, hẳn là tạp vụ chuyên đưa cơm, thất tôi không tới, liền để lại cho tôi một phần, đặt trong hộp đựng thức ăn, tôi vội cảm tạ hẳn, hẳn còn nói cái gì mà chúng ta là tỷ đệ, đối xử tốt với nhau là lẽ thương tình, tôi cười cảm ơn hẳn.

Họ còn đưa thêm bát đĩa kèm theo. Tôi không muốn để cho người khác cảm thấy tôi muốn làm cao, vội chối từ nói không cần. Bên cạnh tuy có các thái giám tạp dịch khác, cũng biết tôi rất được Đức Phi coi trọng, cũng không ngăn họ ngược lại còn phụ họa theo, khiến cho tôi thật sự không thể chối từ, cũng đành phải cảm tạ bọn họ. Tôi vừa đi vừa cảm thán, lòng người dễ thay đổi nha, hiện tại mọi người đều đối với tôi rất tốt, không nhìn được lặc đầu, hi vọng sẽ không có ngày bức tường của mình bị đổ.

Đến chỗ rẽ, do dự một chút, sau đó quyết định không trở về phòng để ăn. Tôi xoay người đi đến hành lang, nghĩ lại đồ mà Thập Tam a ca đưa cho tôi vẫn giấu ở chỗ này, phải lấy nó thôi. Nơi đó còn có những người khác quét dọn, tôi không muốn để người khác chạm vào, dù sao đó cũng là thứ đầu tiên Thập Tam gia đưa cho tôi, hơn nữa tôi thật sự rất thích.

Trong đường hành lang yên tĩnh, được che phủ dưới bóng trúc, xào xạc rung động, tôi trời sinh thích yên tĩnh, lúc này mới cảm thấy tâm trạng rất tốt, ngâm nga một ca khúc tiến lên phía trước. Đến cửa vừa muốn mở cửa, không nhìn được dừng lại, cửa khép hờ Ai ở chỗ này? Không phải là cung nhân khác, cho dù quét dọn thì cũng là chuyện sáng mai mà, đây là nơi rất quan trọng, không phải ai cũng đều có thể đến. Tôi từng sờ đứng ở cửa cân nhắc, cảm thấy có chút sợ hãi, không dám đẩy cửa ra.

Đột nhiên một cỗ sức kéo truyền đến, tôi sửng sốt, liền biết là ai đang ở bên trong, không nhìn được cười khổ lắc đầu, trốn nửa ngày, kết quả. Tôi hô lớn: "Thập Tam gia, người ở bên trong sao?" Nghe xong trong chốc lát, không có động tĩnh, tôi không nhìn được bật cười, tiểu tử này thật là.

"E hèm" tôi hăng giọng, "Nếu người không ở đây, quên đi, ta về đây." Tôi nặng dậm chân vài cái, sau đó đứng nghiêm."Rầm" một tiếng, cửa được mở ra. Thập Tam a ca vẻ mặt tức giận bước ra, thấy tôi cười tủm tỉm đứng ở nơi đó, hăn liền dừng lại, liền đứng ở đằng kia ho vài tiếng. Tôi cười, đi lên phía trước theo hăn đi vào, đem hộp đựng thức ăn đặt xuống bàn, chỉ nghe thấy tiếng cửa nặng nề đóng lại.

Tôi đem đồ ăn ra, một cỗ hương cơm lập tức truyền ra, thấy ngày hôm nay cũng không thiếu dinh dưỡng lắm, duẩn lưu kê phiến*, bạo song cô**, chè đậu xanh, còn có vài cái mìn thầu Kim Ngân ***, nước miếng của tôi không nhìn được nhanh chóng tiết ra. Sau cỗ có hơi thở nóng bỏng truyền đến, tôi vừa bày thức ăn, vừa cười nói: "Người không ăn cơm, không bằng, cùng kẻ nô tài này ăn cơm đi?" Trong tay của tôi cầm một đôi đũa, đang suy nghĩ hai người cùng dùng cảm thấy có chút ngượng ngùng."A" tôi giật mình, đã bị Thập Tam a ca gắt gao ôm lấy từ phía sau lưng

Tôi không nhìn được thở dài nói: "Người không quay về, người nhà của người có đi tìm không?" Chỉ cảm thấy hăn cứng đờ, nhưng bị hăn ôm chặt lại không thể quay đầu nhìn."Trong cung có ta hay không quan trọng

sao?" Tôi sửng sốt, cảm thấy áp lực của Thập Tam a ca mãnh liệt truyền cho tôi. Trong lòng tôi đang đau xót, không nhịn được mềm dẻo hơn. Rơi vào tay hắn, xoay người, cùng hắn lẳng lẳng nhìn nhau, ánh mắt của hắn dần dần nhu hòa hơn. Tôi mỉm cười nói:

"Ông trời rất công bằng, lấy của người cái gì, cũng nhất định sẽ cho người cái khác."

Thập Tam a ca cẩn thận nhìn tôi, tôi cũng bình thản nhìn lại, hắn đột nhiên nở nụ cười, giúp tôi vuốt tóc về phía sau tai, tôi chưa bao giờ thấy hắn cười như vậy. Hắn cúi đầu để ở cái trán của tôi nói:

"Người nói đúng, ông trời nhất định sẽ cho ta chút gì đó, mà ta cũng quyết không buông tay." Tôi sửng sốt, vốn là chỉ sau một ngày, Ung Chính đăng cơ, hắn cũng ném được chút tư vị của người thắng, mà không chỉ. . . .

"Aizz!" Tôi thở dài, tất cả thốn thức, không thể nói ra được.

Thập Tam giải được tâm sự, lôi tôi ngồi xuống bàn cùng nhau ăn cơm, lại còn tác quái muốn tôi đút cho hắn ăn, cãi nhau một hồi lâu, tôi cũng bỏ qua chuyện này. Ăn được một nửa, hắn lại thản nhiên nói: "Người thích nhìn Tứ ca sao?"

"A?" Tôi sửng sốt, vừa cầm nách gà lên lại rớt xuống đĩa, âm thầm trấn định một chút, làm bộ vô tình nói, "Hoàn hảo, chỉ là khó thấy được Tứ gia cười, có điểm mới mẻ a." Thập Tam a ca sửng sốt, cười nói: "Như vậy đi, về sau ta cũng sẽ xụ mặt giống huynh ấy." Tôi cười tủm tỉm nhìn hắn nói: "Được, nói như vậy, ta sẽ nhìn cho người sợ hãi mới thôi."

"Ha ha." Thập Tam a ca cười vui vẻ. Tôi cũng cười theo hắn, chỉ ít là để che dấu chuyện này. Tôi không muốn ăn nữa, cùng hắn nói chuyện lung tung.

Ăn cơm xong, hầu hần xúc miệng, lại châm trà cho hần uống, hần sống chết không chịu đi. Kéo tôi cùng ngồi lên tháp, nghe hần chê cười, nói về một ít chuyện thú vị của hần lúc trước. Chỉ là nói xong hần lại trở nên buồn bã hơn, lòng tôi biết thời thơ ấu của hần cũng chẳng sung sướng gì, nên liền chuyển sang chuyện khác. Thấy hần nói đến cảm hứng dâng cao chỉ đông về tây, thần thái bay cao, tim tôi cũng theo tâm tình của hần phập phồng.

Lúc chúng tôi ở đường hành lang, trời đã khuya lắm rồi, nói chuyện vui vẻ, đến quên cả thời gian. Tôi thúc giục hần nói: "Nếu như bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt." Thập Tam a ca trộm hôn tôi một cái, lúc này mới đặc ý trốn đi. Tôi dở khóc dở cười, cũng may cũng biết nơi này hần rất quen thuộc, nhất định sẽ không bị người ta phát hiện.

(*)Duẩn lưu kê phiến: Cánh gà xào ray củ.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mưu Kế (3)

Mới vừa trở về phòng của mình, liền thấy Lý Hải Nhi đang ở đó nhìn xung quanh, thấy ta mắt chột lóe, miệng Bồ Tát chạy tới nói:

"Hảo tử tử của ta, này giờ ngươi đi đâu thế?"

Ta vội cười nói:

"Thật xấu hổ a, vì muốn yên tĩnh, ta đọc sách đến quên giờ giấc luôn, nhưng lại làm lỡ chuyện của ngươi ! Thật xin lỗi ."

Hắn cười nói:

"Xong rồi, ta đã nhanh chóng làm xong hết rồi.

" Nói xong xoay người đi được hai bước, vỗ đầu, lại xoay người lại nói: "Tỷ xem trí nhớ của ta này, kém chút nữa là quên cả chính sự rồi, tiểu Vi tỷ, có người đưa đồ cho ngươi, ta đã để ở cửa của tỷ, đừng quên đấy." Nói xong liền xoay người chạy."Này" Lời của ta còn chưa ra khỏi miệng, hắn đã chạy trốn không thấy bóng rôi. Tôi không nhịn được buồn cười lắc đầu, có quý đuổi hắn sao!

Vào sân, đi vào phòng của mình, quả nhiên thấy một túi đồ gì đó đặt ở dưới cửa, liền nhặt lên, vừa mở cửa vừa nghĩ, là ai đưa cho ta? Hắn không phải là Thập Tam a ca —— chẳng lẽ là Tiểu Xuân? Tôi vào phòng châm nến, mở cái túi nhỏ kia ra, bên trong là một cái hộp bằng gỗ tùng (thông), tỏa ra mùi thơm ngát, mặt trên có khắc hoa văn Tuế Hàn Tam Hữu*, thật lịch sự tao nhã.

Ta mở ra xem ——"Oa a!" Tôi không nhìn được thờ dài một tiếng, "Thật đẹp!" Bên trong là đủ loại bút lông lớn nhỏ khác nhau, kì diệu nhất là ở chất liệu của cán bút, có tre trúc, có gỗ đàn hương, còn có Dương Chi Bạch Ngọc. Ta yêu thích không ngừng lật xem một hồi, lúc này mới nhớ chưa xem là ai đưa, lục lọi một lát, đột nhiên phát hiện phía dưới có một mảnh giấy nhỏ, rút ra xem.

"A!" Ta nặng nề ngồi trên ghế —— là hẩn!

Đảo mắt một cái đã đến Trung thu. Ngày thường của người cổ đại cũng chẳng có tí thú vị nào, bởi vậy gặp ngày hội thì sẽ giống trống khua chiêng náo nhiệt cả lên, trong cung cũng như thế, trên mặt mỗi người đều mang theo không khí vui mừng, vội trước vội sau .

Từ trước đến nay ta không thích ăn bánh Trung Thu, hơn nữa đây cũng là ngày

gia đình xum họp, khiến trong lòng ta càng thêm nhớ người nhà. Chính là ngày nghĩ đêm mơ, lại dẫn tới trong lòng càng thêm khổ sở, cũng chỉ có thể bắt chính mình ném nó qua một bên, cho nên mặc dù cũng bận việc giống mọi người, nhưng trên mặt vẫn luôn thản nhiên. Đông Liên và những người khác cười ta là cái người lạnh lùng, suốt ngày chỉ biết đọc sách viết chữ, hiện tại ngay cả nói cũng không thích nói, nhìn bọn nha đầu vừa mới tiến cung xem, người nào cũng đều là hăng hái không thôi, chỉ có ta là có bộ dạng ăn ngon ngủ ngon. Nhưng các nàng đâu biết rằng ta có một bụng tâm sự a, cũng nói không nên lời, cũng chỉ có thể cười thôi, tùy các nàng chọc ghẹo.

Qua vài ngày, đột nhiên phát hiện mình gầy hơn, trong người cũng có chút không thoải mái, lúc này mới tỉnh ngộ, sự xuống cấp này có chút bổ ích với ta. Vì thế ta cố gắng làm việc gấp bội, hy vọng có thể làm phai nhạt sự nhớ nhung về người nhà, như vậy có thể khiến cho mình không suy nghĩ nhiều như vậy.

Đức Phi nương nương thấy ta chịu khó, chịu làm, cũng không thiên vị ta nhiều, nhưng thật ra càng ngày càng tín nhiệm ta hơn, lại thấy ta phản chiếu hình ảnh của người năm xưa, đối đãi càng tốt hơn. Tuy rằng Phúc công công luôn luôn bất hòa với ta, nhưng thấy Đức Phi như vậy, đối với mặt mũi của ta cũng khách khí hơn nhiều, ta không nhịn được cười khổ, như vậy gọi là chó ngáp phải ruồi .

Ta là người luôn luôn khiêm tốn, cùng Đông Liên, Đông Mai rất thân thiết, Đức Phi nương nương lại rất thiên vị, có mắt cung nhân nào không sáng như tuyết chứ ? Cho nên ngày thường đều gặp khuôn mặt tươi cười đón chào, hữu cầu tất ứng(*cầu được ước thấy). Mặc dù tôi cảm thấy buồn cười, nhưng lại càng thêm cẩn thận hơn, trong lòng ta rất rõ, càng như vậy, càng có người như hổ rình mồi năm được khuyết điểm của ta .

"Phù." Ta thở dài một hơi, chỉ cảm thấy cái cổ thật cứng, duỗi lưng một cái, lưng cũng cảm thấy như kim đâm. Vội đứng lên đi dạo, tôi cũng không muốn tuổi còn trẻ mà mắc phải bệnh xương cổ.

Hậu phi Thanh triều phần lớn đều tín nhiệm Phật giáo, Đức Phi cũng không ngoại lệ, mỗi ngày trong những canh giờ cố định, đều niệm kinh lễ Phật. Bởi vậy mới mượn một bản 《 Kim Cương Kinh 》 của Lương Phi nương nương, để cho ta sao chép, để ngày thường người lấy ra đọc.

Mấy ngày nay ta đều lo chuyện này, nương nương hy vọng có thể chép xong trước tết Trung thu, cho nên ta cũng có ít thời gian nghỉ ngơi hơn. Kinh văn kia loanh quanh luẩn quẩn, đọc đã muốn lú lười rồi, viết ra còn phiền phức hơn, không được viết sai một chữ hay trùng lặp, bởi vậy khiến ta khổ không tả nổi. Ta quay đầu nhìn, đến bình minh thứ nhất là phải báo cáo nhiệm vụ, trong lòng cũng cảm thấy trống rỗng hơn.

Vừa ngâm nga vừa đi bộ đến bên cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh trong cung, chớp mắt một chút. Cảm thấy trên người vừa đau vừa mỏi, liền vòng vo xoay thắt lưng, vẫn không được, liền vừa gieo quẻ vừa tập thể thao. Vừa

tự nói lên ký hiệu của mình, vừa cố gắng làm động tác, chỉ chốc lát sau ót liền chảy mồ hôi, thân thể cũng thoải mái thả lỏng hơn. Làm được động tác xoay người thì cảm thấy chân đã bị ép tới đau, như thế nào cũng không sờ vào mặt được. Không nhận được thậm thán, xem ra dây chằng của thân thể hiện tại không tốt lắm. Trong lòng lập tức quyết định, về sau phải rèn luyện nhiều hơn, lấy duy trì thân thể khỏe mạnh làm mục tiêu.

"Hồng học" Đầu ta đầy là mồ hôi, thở hỗn hển dùng lực ép xuống."Ha ha!" Lúc ta thô bạo ép xuống, ngón tay rất cục đụng phải mặt, không nhận được âm thầm đặc ý."Xì" một tiếng cười khẽ truyền đến. Ta sửng sốt, theo bản năng nhìn qua hai chân.(Ai đó làm ơn cho ta biết chị ấy tập cái động tác gì a +_+)

Thập Tứ a ca đang nhú mày, cười hì hì đứng ở cửa nhìn bộ dạng kỳ quái của ta. Ta kinh hãi! Vội đứng lên.

"Ôi." Đầu thật sự choáng váng, ta lui từng bước, dựa vào cửa sổ thì dừng lại, chỉ cảm thấy trước mắt là một màu đen, đành phải nhắm mắt, chờ cái sự choáng váng này đi qua.

Một lát sau, cảm thấy thoải mái hơn, liền mở mắt ra, "A!" Làm ta giật cả mình, Thập Tứ a ca đang đứng trước mặt ta, nhìn ta như nghĩ tới cái gì, ta theo bản năng nghĩ phải lui lại, sớm đã quên phía sau chính là cửa sổ."A." Chỉ cảm thấy thân mình như sắp ngã ra ngoài, Thập Tứ a ca nhanh chóng kéo tôi về. Ta lấy lại bình tĩnh, tránh tay hấn ra, cúi người phúc thân "Nô tỳ thỉnh an Thập Tứ gia, chủ tử Cát Tường." (Hừm, lúc ta tập cái gì lâu quá cũng bị như vậy a)(QG: Chị này hình như không hợp với các vị a ca nha, gặp là chị ấy gặp xui a)

"Ừm, đứng lên đi." Thập Tứ a ca thản nhiên nói một tiếng.

"Tạ chủ tử."

Ta lại phúc thân, đứng ở một bên.

Chỉ cảm thấy có chút đau đầu, trong lòng âm thầm suy đoán ý đồ của vị chủ tử này

Cái người thông minh lanh lợi như Thập Tứ gia cũng không phải người lương thiện nha, làm cho người ta đoán không ra, đến bây giờ ta cũng không biết, rốt cuộc ăn và ta là bạn hay thù.... ..

Hắn không nhìn ta, để tay sau lưng, vừa đi bộ vừa nhìn ngấm quanh phòng.

Đi tới bên cạnh bàn, thấy chữ ta viết, mắt sáng ngời, cầm lên, mở ra nhìn kỹ. Tuy đầu ta cúi thấp, nhưng mắt vẫn di chuyển theo động tác của hắn.

"Liễu tự của người không tệ nha, có một sự kiên cường hiếm thấy của nữ nhân."

"A?" Ta sửng sốt, nhìn về phía hắn, vừa hé miệng muốn nói chút lời khiêm tốn thì ."Người lại đây." Thập Tứ a ca nhìn ta vẫy tay. Ta không muốn thân cận với hắn quá, nhưng cũng không có cách nào khác, đành phải chậm chậm lại gần, đứng ở bên kia bàn. Thập Tứ a ca không để ý vị trí của ta, chỉ vào chữ của ta: "Người xem, chữ "Phật" này, các góc liên tiếp có chút đông cứng, ta cũng bắt chước liễu tự." Hắn ngẩng đầu, cười nhìn ta nói, "Liễu tự kì diệu ở sự phiêu dật (tự nhiên), nếu viết theo kiểu kiên cường như vậy, sẽ không có phần hương vị kia ." Nói xong liền viết một chữ "Phật" cho ta xem. Ta quay đầu nhìn, thật sự viết rất tốt , liền vội vàng khen vài câu.

Như ý nhưng cũng không quá để ý, lúc bắt chước cũng rất tùy ý, hiện tại là vì có nhiều việc vui, về phần viết giống Liễu tự hay là giống "Dương tự " , bản thân ta không quá để ý, cho nên cũng chỉ thuận miệng phụ họa theo hắn. Thấy vẻ mặt ' vâng vâng dạ dạ' của ta, Thập Tứ gia thò người ra, kéo ta vào trước người hắn, ta hoảng sợ, vừa muốn giãy dụa, hắn lại nhét

bút lông vào trong tay ta, gắt gao cầm tay của ta nói: "Đừng nhúc nhích, chữ người viết không tẻ, lại có khí chất hiểm thấy, nhưng phải nâng cao một bước." Hãn nghiêm túc nói. Ta sững sốt, ngẩng đầu nhìn, một bộ nghiêm túc a, bản thân ta có chút mê hoặc. Từ trước đến nay thấy hãn đều là bộ dạng bại hoại ngang ngạnh, trước mắt lại ra cái bộ dạng như này.

Đột nhiên thấy hãn mỉm cười, ta đây mới kịp phản ứng, cúi thấp đầu xuống. "Nào, viết theo ta" Ta chỉ bị động viết theo hãn, chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, quanh thân giống như có sâu bò. Thập Tứ a ca cũng không hề phát hiện ra, tiếp tục cầm tay tôi viết, mặc kệ nói như thế nào, viết quả thật rất tốt. Nhìn hãn chân thật như vậy, một lát sau, ta dần dần cũng viết được.

"Thế nào, chữ "Phật" này tốt hơn nhiều chứ?" Ta cười ngẩng đầu lên nhìn hãn, mắt nhanh chóng tùy ý lướt đến cửa.

"A!" Ta vội bỏ tay ra, lui ra phía sau hai bước. Thập Tứ a ca vừa muốn nói chuyện, thấy ta như vậy cũng rất sững sốt, liền nhìn về phía cửa ——

"Thập Tam ca, người tới khi nào?" Hãn cười trừ. Thập Tam a ca cười, đi đến nói: "Vừa đến thôi, hôm nay là Trung thu, buổi tối có cung yến, ta cùng Thái tử gia và Tứ ca cùng nhau tới đó." Hãn quay đầu nhìn ta, bộ dạng thản nhiên. Ta tiến lên thỉnh an, hãn thản nhiên nâng tay nói: "Nương nương nói người đang chép kinh văn, Lão Thập Tứ đã ở đây, ta cũng tới đây xem, kinh văn người chép có thể nào rồi?"

"Còn một tờ nữa là xong rồi, nhất định hôm nay nương nương có thể đọc ." Ta vội đáp.

"Ừm." Thập Tam a ca gật đầu, không thêm nhắc lại, trong phòng yên tĩnh

"Vừa rồi Thập Tứ gia thấy chữ nô tỳ viết không tốt, liền chỉ điểm một chút, nô tỳ thật sự được ích lợi không nhỏ" Theo bản năng ta liền giải thích, chính mình cũng sưng sốt, nhưng lời đã ra khỏi miệng, không thu lại được. Thập Tam gia xoay đầu lại nhìn ta, ta thản nhiên cười, hẳn sưng sốt, liền xoay đầu đi, nhưng đuôi lông mày và khóe mắt đã mang theo ý cười. Thấy hẳn có thể hiểu được ý của ta, trong lòng ta cũng có chút vui vẻ.

"E hèm." Thập Tứ a ca hắng giọng một tiếng. Ta quay đầu lại nhìn, trên mặt hẳn lại biến thành bộ dạng tựa tiểu phi tiểu (Cười như không cười) kia.

"Thập Tam ca, nếu không có chuyện gì, chúng ta cũng nên đi thôi, không nên để Thái tuer gia chờ lâu." Hẳn cười hì hì nói.

"Được rồi, đi thôi, tiểu Vi, người cố gắng chép kinh văn nhé ."

Ta cúi người xuống: "Dạ, nô tỳ đã biết."

Thấy hai người bọn họ chuẩn bị nhắc chân rời đi, không nhận được thờ dài, thầm than, thật là nguy hiểm a, từ trước đến nay hai người kia không đi cùng một con đường, ngày hôm nay thiếu chút nữa ta biến thành "Sandwich" rồi. Thập Tứ a ca liếc mắt nhìn ta một cái, ta không nhận được rùng mình một cái, trong lòng tự nhủ, có thể thấy hẳn không có việc gì, bộ dạng cũng bình thường, cũng thấy an toàn hơn, liền cười thản thần kinh của mình quá nhạy cảm.

"Này" Thập Tứ a ca đi tới cửa đột nhiên quay đầu, ta sưng sốt, Thập Tam a ca cũng quay lại nhìn hẳn."Tiểu Vi à, bộ bút lông của người thật không chế, không phải cung chế a, ai cho người vậy, lúc khác nói hẳn cũng cho ta một bộ đi."

Chỉ cảm thấy cổ họng thật sự, cổ áo cũng đột nhiên làm cho ta không thở nổi.

Nhìn về mặt quý dị của Thập Tứ a ca, ta không nhìn được cười khổ, cũng không biết giác quan thứ sáu của mình linh như vậy, rốt cuộc cũng biểu thị tốt hay xấu, nhưng bản năng này cũng thật đáng sợ, làm sao mà Thập Tứ a ca biết bộ bút lông kia là do Tứ a ca đưa, hẳn nói như vậy là vì.

Trong đầu choáng váng, lại cảm thấy ánh mắt của Thập Tam a ca giống như mũi tên lao về đây, trong lòng hiểu được, lần giải thích vừa rồi có khả năng đắc tội Thập Tứ a ca, cho nên.

Ta ngẩng đầu vừa muốn hé miệng, chỉ nhìn thấy vạt áo Thập Tam gia chợt lóe, người đã đi rồi. Thập Tứ a ca cũng không hề nở nụ cười, chỉ nhìn ta, xoay người cũng đi rồi. Ta vội đuổi theo được hai bước tới cửa lại ngừng lại, cảm thấy chân mềm nhũn đứng không nổi, liền thuận thế ngồi ở cửa, chỉ cảm thấy đầu như muốn sung huyết, ta nhắm mắt, nặng nề tựa vào trên khung cửa, sau giữa trưa gió nhẹ từng đợt thổi tới.

Chuyện tốt đi đâu hết rồi a, trong lòng thờ dài, chỉ cảm thấy trong đầu loạn cực kỳ, gió đánh vào người, ta đột nhiên giật mình ngồi dậy, nhìn bóng bọn họ đã đi rất xa, trong lòng ần ần cảm thấy, dường như ta đã rơi vào một cái bẫy

* Tuế hàn tam Hữu(Ba bạn hữu trong gió rét):Tùng, trúc, mai là hoa mộc được cổ nhân đặc biệt thích thú, được mệnh danh là Tuế hàn tam hữu (Ba bạn hữu trong gió rét). Kỳ lạ là, một mộc, một trúc, một hoa mà lại được liệt vào là “hữu”, kỳ thực nó biểu thị một tình cảm độc đáo của người Hồng Kông. Từ danh xưng của từng loại có thể nhận ra là, ba loại không giống nhau về tính chất được gọi là “hữu” vì, thứ nhất gió bắc lạnh thấu xương, vạn vật đều khô héo, chỉ độc nhất có ba loại này ngênh phong đón tuyết, trù phú tươi tốt, tiếp thêm sức sống cho nhân gian, làm bạn với con người vượt qua rét mướt khắc nghiệt, mang lại cảm hứng sinh mệnh cho con người, thứ hai là biểu thị thái độ thân kính của cổ nhân đối với ba loại hoa mộc này: Một mặt chúng vì nhau, hô ứng tương hỗ lẫn nhau, vậy gọi

nhau trong giá rét, nhưng trong mùa đông lạnh giá chúng lại bảo lưu được sắc thái độc đáo dị biệt của mình, hơn nữa, chúng lại là bạn của con người, từ trên thân thể chúng, con người có thể cảm nhận được sự tuôn chảy của lực sinh mệnh trong mùa đông giá lạnh.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Luyện Tiệc (1)

“Tiểu Vi, nhanh lên một chút ...” Ngân Yến và những người khác đi trước ngoắc ngoắc ta, ta cười một tiếng, cũng đi nhanh mấy bước, nhưng vẫn đi từ từ. Hôm nay là đêm trung thu, sau khi quần thần tham gia đại yến do Hoàng Thượng tổ chức, lại tổ chức gia yến tại Ngự Hoa viên, các vị Phi tần, a ca và công chúa, đều đã ở nơi nào đó cung kính chờ đợi. Khuya hôm nay không phải là ta đang làm nhiệm vụ, bởi vì ta có một hỗn hợp tâm sự vào ban ngày, không phải ta đang suy nghĩ về gia đình, chính là đang suy nghĩ về chuyện phát sinh vào buổi chiều, cảm thấy trái tim giống như bị rắc lên một đồng hạt tiêu, nóng đến khó chịu. Vì vậy chỉ muốn đi ngủ thật sớm, thà rằng nhắm mắt lại để gặp ác mộng, cũng không muốn mở to mắt đối mặt với thực tế còn đáng sợ hơn ác mộng .

Trở về phòng, mới vừa lau mặt xong, Ngân Yến và những người khác liền náo loạn tiến vào, không phải lôi kéo ta đi ngắm hoa ngắm trăng, nói là Đức phi nương nương thưởng bánh Trung Thu, rượu vàng, còn được nghĩ nữa, cơ hội khó được. Ta miễn cưỡng từ chối, chỉ nói thân thể khó chịu, các nàng cũng không nghe, ý mạnh lôi ta ra ngoài. Mọi người đều là nhất bát tiến đích (Sorry, i dont know ^^) , thường ngày nơi này cũng không tồi, lẽ ra ta đã được xem như người quá cố, cho nên cũng không hợp với bọn họ lắm, sau lưng vụng trộm giáo huấn bọn họ làm ta trọ cột sống. Trong lòng tuy là có một trăm cái không kiên nhẫn, nhưng vẫn miễn cưỡng cười với các nàng, đi đến Trữ hoa viên. Ta cảm thấy mình càng ngày càng không giống chính mình, mỗi ngày đều cười khúc khích với người ta, giả cười, nói trái lương tâm, làm chuyện mà mình không muốn làm. (QG: Thấy đồng cảm ghê ấy T_T)

“Aizz...” Không nhịn được thở dài, lấy tay xoa huyết Thái Dương...

“Tiểu Vi à ——” ta dừng lại một chút, vừa ngẩng đầu liền thấy Ngân Yến chạy tới, nàng thở phì phò nói: “Thấy bình thường người làm việc nhanh nhẹn như vậy, được hôm nay đi chơi, người lại giống như con rùa đen.” Vừa nhìn ta vừa kể lể. Ngân Yến xuất thân không tệ, phụ thân là tứ phẩm võ quan Chính Bạch kỳ, là thuộc hạ của Đại a ca, mấy ngày nay thoi dôi, nàng cũng là một nữ nhân vô cùng hiếu thắng, chỉ là có chút ngu muội ngoan cố, thỉnh thoảng còn chẳng phân biệt được nặng nhẹ. Ta khẽ mỉm cười, còn chưa kịp lên tiếng...

“Bây giờ cũng không có chủ tử ở đây, cũng đừng giả bộ nho nhã, đi thôi.” Xuân yến cười như không cười nhìn ta nói. Trong lòng ta tự nhiên rõ ràng, thường ngày Đức phi luôn đáng giá cao ta, trong lòng các nàng khó có thể không chua xót, chẳng qua là ta luôn luôn theo đúng quy củ, làm người khiêm tốn, làm cho người ta tìm không ra điểm xấu. Nhưng chỉ có như vậy, hay là... Không nhịn được ngậm cười khổ, ta có thể làm gì chứ? Aizz! Kiểu cũ —— giả ngu đi! Ta cười ngốc ngếch đứng lên...

“Yến tỷ à, tội nghiệp ta buổi sáng giúp người dọn cái này cái kia, bỏ qua cho ta đi.”

“Xích...” Ngân Yến cười ra tiếng, lúc này mới không nói cái gì, kéo tay của ta đi về phía trước.

Buổi sáng nàng thu thập chút vật cá nhân, nhiều thái giám như vậy, cùng bọn nha đầu mới tiến cung đến chuẩn bị, ta đây tự nhiên cũng là muốn tới hỗ trợ. Nhìn bộ dạng thẳng quan tiến chức của nàng, lòng ta biết rõ, người khác đều là thứ yếu, ta tới hỗ trợ, mới là nể mặt nàng. Không nói trước địa vị hiện tại của ta trong cung như thế nào, chính là xuất thân cũng cao hơn nàng ta. Chỉ cần nàng không tìm ta gây phiền toái, hiến chút sức lực đối với ta mà nói cũng không sao cả, dù sao nàng quan tâm vẫn là ta không phải đồ vô tích sự, theo nàng là được. Đột nhiên cảm giác nàng có

điểm giống Nạp Lan Đông Nguyệt, đều đặc biệt thích sĩ diện, cho dù mọi người đều thấy nàng chướng mắt, bản thân cũng phải lại giúp nàng hơn 3 việc (có khi ta edit sai ==), bởi vậy cho thấy nàng không giống người thường ...

“Xì” tưởng tượng bộ dạng tròn như quả bóng của Nạp Lan Đông Nguyệt quét dọn, ta không nhịn được bật cười. Ngân Yến kỳ quái liếc ta, vừa định hỏi ta đang cười cái gì, đám nha đầu...kia đã sớm hưng phấn chạy tới: “Yến tỷ, tiểu Vi, các người thật là chậm! Trong hoa viên bày đầy hoa đặng, đủ hình đủ dạng, đẹp mắt vô cùng!” Ngân Yến vốn cũng là vẻ mặt hưng phấn, vừa vội vàng đè ép xuống, trưng ra vẻ mặt nghiêm túc: “Chưa từng thấy sao, có gì hay ho, cũng làm cho các người lú ra lú rú như vậy, không có một chút quy củ.” Như vậy cũng rất giống tư thái của Đông Mai, ta không nhịn được cười trộm.

Từ trên xuống dưới, các cung nữ cũng biết nàng có chút lợi hại, mơ hồ coi nàng là thủ lĩnh, hai ngày trước nàng còn có chút không biết trời cao đất rộng, đi ức hiếp tỷ muội Đông Mai, bị hai tỷ muội không mềm không cứng giáo huấn lại, mới biết được chút lợi hại. Mắt thấy ta và hai tỷ muội kia rất thân thiết, đối với ta có thể có chút ý nghĩ, cho nên cả buổi sáng hôm nay mới giúp nàng làm việc.

Thấy mọi người cũng không nói nữa chữ, nàng lúc này mới làm như thủ lĩnh, hướng hoa viên đi tới, tay ta cầm hộp thức ăn, cũng theo mọi người tản bộ. Hỏa thụ ngân hoa, ngũ thái ban lan, thanh phân tứ phía, ta cũng không nhịn được thầm than, gia đình đế vương thật xa xỉ nha, chính là ở hiện đại, cũng không thấy được nhiều hoa đặng xinh đẹp như vậy..

Tối nay trời quang, minh nguyệt ở trên bầu trời, bốn phía đầy sao, hòa lẫn với mặt đất...Tiếng cười đùa của bọn nha đầu không ngừng truyền đến, nhìn bóng dáng cùng y phục ở tứ phía, ngửi mùi hoa quế trong không khí, lòng dần dần bình thản, không nhịn được tiến vào trong đó, dọc theo đường đi vô số hoa liễu, thưởng thức các hoa đặng tinh xảo, âm thầm tán thưởng

tay nghề thợ làm thủ công, có vạn lượng vàng cũng khó mua nha! Đi tới đi lui, liền phát hiện không biết lúc nào đã đi xa chỗ Ngân Yến và những người khác, ráo rác nhìn xung quanh, tầng tầng lớp lớp bóng người, cũng nhìn không ra 1 phần 3.

MỘNG HỒI ĐẠI THANH

Kim Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Luyện Tiếc (2)

Ta soa soa cổ, mới vừa rời ngửa đầu nhìn đèn lồng, cổ bắt đầu có chút đau nhức rồi, thầm nghĩ “hay là thôi đi”, não nhiệt như thế, nghĩ rằng các nàng cũng sẽ không xếp hàng thăm quan giống học sinh, tám phần cũng đã sớm rời đi, ta cũng không quan trọng tới mức bọn họ phải tìm kiếm, dù sao thì cũng không ra cửa cung, sớm muộn gì cũng đều về Trường Xuân cung. Nghĩ vậy, cũng có chút cao hứng, cuối cùng cũng thoát khỏi các nàng, có thể thanh tĩnh một chút, thấy xung quanh cũng yên tĩnh, ta cân nhắc một chút, tựa hướng vào sâu thêm mấy dặm, đi tới một núi giả sau đó ngồi xuống, tảng đá tuy có chút lạnh, nhưng cũng không đến nỗi. Dem hộp đựng thức ăn bỏ một bên, hai tay chống lên tảng đá, ngửa đầu nhìn trời sao... Thật sự rất đẹp.....Trước kia tại sao không phát hiện trăng sáng như vậy, tròn như vậy...

Qua một lát, gió nhẹ thổi lại, chỉ cảm thấy trên mặt ẩm ướt, lúc này mới lấy lại được một chút tinh thần. Xem ra gần đây thủy nguyên của ta phong phú không ít, tràn cả ra ngoài. Nếu không chính là gần đây dùng não quá độ, già cả ngốc nghếch trước tuổi, không khống chế được nước mắt, “Ha ha...” Ta bĩu môi, ngồi thẳng người, cảm thấy có chút đói bụng, mở hộp đựng thức ăn ra, thấy bên trong có mấy miếng bánh Trung Thu, còn có một bình rượu Thiệu Hưng, liền thuận tay lấy ra. Gần đây ta luôn không thích ăn... những thứ này, có điều thứ nhất là đói bụng, thứ hai là... nơi này gió mát trăng sáng, cảm thấy có một chút phong nhã. Không nhịn được hứng khởi dâng lên, liền bỏ một miếng bánh vào miệng...chạm rãi nhau.. n! Đường như là bầm sinh, mùi vị cũng không tệ, ngọt mà không ngấy.

Tử lượng của ta không tốt, trước kia ở nhà nhiều nhất cũng chỉ nửa ly bia, vì vậy tuy rót một ly rượu, cũng chỉ nhấp một chút cho hợp thời... Đang dương dương tự đắc, mơ hồ nghe thấy tiếng người truyền đến, ta sửng sốt, liền dựng lỗ tai nghe. Chỉ nghe thấy một trận tiếng bước chân càng ngày càng gần, không nhìn được nhú mày, cảm thấy có chút mất hứng, trong lòng thầm mong, bọn họ chỉ là đi ngang qua mà thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác không biết là ai, liền ngưng lại ở hướng ngược lại với ta.

“Chúng ta ở chỗ này đi, nơi này yên tĩnh, không có người đến, như vậy nếu có một chút tiếng động gì chúng ta đều nghe thấy .” Một giọng nam hết sức dịu dàng truyền đến. Ta cực kỳ sửng sốt! Giọng nói này sao lại quen tai như thế! Hình như là...

“ n...” Một giọng nói nhẹ nhàng như gió xuân khẽ đáp lại, lại giống như là một cái búa nặng cả tạ hung hăng đập vào trái tim ta —— là Tiểu Xuân!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tân Sinh

Chương 2: Tuyển Tú

Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ

Chương 4: Tương Phùng

Chương 5: Giả Bệnh

Chương 6: Phiền Toái

Chương 7: Ác Mộng

Chương 8: Ấm Áp (1)

Chương 9: Ấm Áp (2)

Chương 10: Ấm Áp (3)

Chương 11: Ấm Áp (4)

Chương 12: Ấm Áp (5)

Chương 13: Tâm Loạn

Chương 14: Tâm Loạn (2)

Chương 15: Tâm Loạn (3)

Chương 16: Tâm Loạn (4)

Chương 17: Mưu Kế (1)

Chương 18: Mưu Kế (2)

Chương 19: Mưu Kế (3)

Chương 20: Luyện Tiếc (1)

Chương 21: Luyện Tiếc (2)